

DVI
NER
DVI 1/20

Elisabeth Haich

ZASVĚCENÍ

(výběr z díla)

obálka © Dalibor Vajnar „Probuzení“

PŘEDMLUVA

Každým tlukotem srdce se hledající cítí blíže věčně slavnému cíli uskutečnění Boha. Ví, že nesčetněkrát přišel do této arény života a opět odešel, skrze myriády zrození, že užíval všechno, co stvořený svět může nabídnout, a že ho nyní – když poznal pravdu: „Vše zde na Zemi je pomíjivé“ – již nic neuspokojuje. Jeho přáním je tedy najít zdroj, dostat se k onomu zdroji, z něhož pramení proud zjevení.

Mám velké štěstí, že sedám u nohou osvícené duše. Haich je mou učitelkou, mým guru. „Nechci, abys mne prostě následoval na cestě, kterou kráčíš já, abych dosáhla cíle,“ říká mi. „Jdi svou vlastní cestou, kterou sis vybral v souladu se svými nejnvtřnějšími sklony. Nepřijímej žádné tvrzení jen proto, že pochází ode mne. Život těch, kdo uskutečnili pravdu, nechť je ti pouze důkazem, že cíle lze dosáhnout.“

Selvarajan Yesudian

ÚVOD

Jsem hledajícím. Hledám vysvětlení pro život na Zemi. Chci vědět, *jaký to má smysl, že se člověk narodí, že se za mnohých těžkostí stane z dítěte dospělým, že se ožení (vdá), zplodí další děti, které dospívají s právě tolika těžkostmi, také se ožení (vdají), přivedou ještě více dětí na svět a pak ve stáří opět ztrácejí těžce nabyté zkušenosti a schopnosti a umírají. Nekonečný řetěz, bez začátku, bez konce! Stále se rodí děti, učí se, usilovně pracují, chtějí plně rozvinout tělo a rozum a po poměrně krátké době vše zase skončí a pod zemí se stanou potravou červů. Jaký je smysl toho všeho? Je to vše jen proto, aby se rodily stále další generace?*

A když někteří lidé nezanechávají za sebou pouze potomstvo, ale zanechávají i duchovní díla, proč se jim pak vede stejně jako ostatním? Proč stárnou a jejich vysoká nadání klesnou s nimi do hrobu? Takový Michelangelo, Leonardo da Vinci, Giordano Bruno, Goethe a mnoho jiných – proč se tito obři narodili, když nakonec také museli propadnout stejnému zetlení jako červ, který se krmil jejich tělem?

Nikoli! Není možné, aby byl život na Zemi tak beze smyslu! Za tímto zdánlivě nekonečným řetězem zrodů a umírání musí být skryt hluboký smysl, i když se zdá pro omezený rozum tak nevysvětlitelný; musí existovat naprosto uspokojivé a smysluplné vysvětlení! Ale kde najdu někoho, kdo je do toho tajemství zasvěcen, kdo by mi mohl něco říci o této skryté pravdě?

Naštěstí byli ve všech dobách na Zemi vynikající lidé, kteří mluvili s neotřesitelnou jistotou o tajemství života, a kteří také dosvědčili své přesvědčení svým životem – zasvěcenci, jak se jim říká. Ale kde a od koho dostali tito „zasvěcenci“ své zasvěcení? A do čeho byli zasvěceni?

I dnes musí být na Zemi „zasvěcenci“ a i dnes musí být možnost získat zasvěcení – opravdové, velké zasvěcení.

Začal jsem hledat. Kde jsem jen mohl.

Tak jsem jednou přišel do blízkosti staré paní, která žila na samotě podobné klášteru. Stará paní byla vysokého vzrů-

stu, královského držení těla, ale zcela prostá a přirozená ve svých pohybech. Její tmavomodré oči byly nápadně velké a dlouhé tmavohnědé řasy jim dodávaly zvláštní výraz. Tyto oči byly usměvavé, přívětivé, plné porozumění, ale tak pronikavé, že většina lidí se dostala do rozpaků, když se jich dotkl jejich pohled. Bylo cítit jasně, že tato žena prohlédne každého, že vidí přesně myšlenky a celou duševní strukturu člověka. Často, když jsem naslouchal jejím poučením ve velkém zástupu lidí, se mi stalo, že mne napadly nějaké otázky. Mluvila dál bez vyrušení, ale usmívala se a v příštích větách došlo v jejích slovech k obratu, v němž jsem dostal odpověď na své nevyřčené otázky. Stejnou zkušenost mi popsalo více jejích žáků. S touto ženou jsem se nedokázal vyrovnat. Čím více jsem se od ní učil, čím více se mi otevíraly mé duchovní oči, tím se mi jevila větší, a oblast, v níž předčila mé vědění, se zdála rozšiřovat všemi směry. Cítil jsem, že čím déle jsem u ní pobýval, tím méně jsem ji znal. Kdykoli jsem ji viděl, projevovала vždy „jinou“ osobnost, až jsem získal dojem, že tato žena v sobě nosí každou vůbec možnou osobnost a může ji projevit – takže sama vůbec nemá žádnou osobnost. Neboť být *vším* znamená současně být *ničím*.

„Matko,“ tázal jsem se jí jednou, „kdo vlastně jsi?“

„Kdo?“, tázala se zpátky, „Co je to *kdo*? Je pouze jedině Jsoucí a každý člověk, každé zvíře, každá rostlina, ale také, každé slunce a každá planeta je pouze nástrojem zjevení tohoto jednoho a jediného bytí, které *je*. Kolik ‚kdo‘ by tedy existovalo? Totéž Já mluví mými ústy jako tvými a všemi živými tvory. Rozdíl je jen v tom, že ne každý živý tvor zná své vlastní Já úplně a proto také nemůže projevit všechny vlastnosti Já. Kdo však zná Já dokonale, může projevovat všechny vlastnosti, které existují ve vesmíru, protože všechny tyto vlastnosti jsou různými aspekty jednoho jediného bytí, které je, jednoho jediného Já. Vnější tvar, který nyní vidíš před sebou, o kterém si myslíš, že jsem to ‚já‘, je pouze nástrojem zjevení, z něhož Já projevuje vždy ten aspekt, který je právě žádoucí. Neptej se tedy na takový nesmysl, jako ‚kdo‘ jsem.“

„Matko,“ řekl jsem, „jak jsi poznala Já dokonale, takže můžeš projevovat všechny jeho možné vlastnosti? Také já

bych chtěl dojít tak daleko! Vypravuj mi! Kterými zkušenostmi ses stala tímto všestranným nástrojem zjevení jednoho jediného Jsoucího?“

Stará paní se na mne dlouze podívala. Konečně řekla: „Myslíš, že by tobě a jiným lidem pomohlo, kdyby o tom něco slyšeli? Tak dobře! Snad to bude opravdu dobré, když vám povím o zkušenostech, které postupně otevíraly mé oči, takže se mi ujasňovaly vnitřní zákony života a souvislosti, které spojovaly osudy různých lidí mezi sebou navzájem. Přijď opět zítra. Povím ti o zkušenostech, které mi dopomohly k osvícení. Povím, jak jsem zažila své zasvěcení.“

Tak vznikla tato kniha.

OBSAH

strana 007	<u>PRVNÍ SETKÁNÍ SE SMRTÍ</u>
strana 009	<u>DRUHÉ SETKÁNÍ SE SMRTÍ</u>
strana 012	<u>TEMNOTA</u>
strana 013	<u>OBRAT</u>
strana 018	<u>BOJ O SVĚTLO</u>
strana 029	<u>SLAVNOSTNÍ SLIB</u>
strana 031	<u>OBZOR SE VYJASŇUJE</u>
strana 032	<u>ÁJURVÉDA</u>
strana 044	<u>A BYLO SVĚTLO</u>
strana 045	<u>MINULOST SE STÁVÁ PŘÍTOMNOSTÍ</u>
strana 050	<u>ON</u>
strana 057	<u>SYNOVÉ BOŽÍ</u>
strana 065	<u>PŘÍPRAVNÁ LÉTA</u>
strana 077	<u>STROM POZNÁNÍ DOBRA A ZLA</u>
strana 083	<u>DVANÁCT BLÍŽENECKÝCH VLASTNOSTÍ</u>
strana 093	<u>TELEPATICKÁ CVIČENÍ</u>
strana 097	<u>BUDOUCNOST</u>
strana 110	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: SEDM OKTÁV VIBRACE</u>
strana 120	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: ARCHA ÚMLUVY</u>
strana 128	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: TVAR PYRAMID</u>
strana 139	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: SATAN</u>
strana 142	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: ČTYŘI TVÁŘE BOŽÍ</u>
strana 162	<u>SVĚTOVÁ OBDOBÍ</u>
strana 172	<u>POSLEDNÍ PŘÍPRAVY</u>
strana 188	<u>ZASVĚCENÍ</u>
strana 216	<u>JAKO KNĚŽKA</u>
strana 221	<u>JEŠTĚ SE SHLEDÁME</u>
strana 231	<u>LEV</u>
strana 238	<u>MLHA A OPĚTNÉ PROBUZENÍ</u>
strana 249	<u>MLADÝ KNĚZ SE OBJEVUJE</u>
strana 253	<u>ZKOUŠKY SE OPAKUJÍ</u>

PRVNÍ SETKÁNÍ SE SMRTÍ

Když mi bylo devatenáct, pokoušela jsem se představit si svou budoucnost. Myslela jsem: nejdříve se stanu umělkyní na klavír, jako babička z matčiny strany, pak se vdám za zdravého, sympatického, normálního muže a budu mít děti. Pak děti vyrostou, snad budu mít i vnoučata... a pak? – pak zestárnu... a pak? – pak budu muset jednoho krásného dne zemřít!

Smrt! To je konec, cíl, jehož směrem všichni jdeme... Ale proč? K čemu pak to vše? Proč mám cvičit na klavír a stát se velkou umělkyní? Nebylo zcela lhostejné, zda mé prsty, ty kůží potažené kosti, jednou poběží s velkou virtuozitou po klávesnici – nebo nikoli? Když člověk beztak klesne do hrobu, není zcela jedno, co v životě dělal? Zda byl slavným, výtečným člověkem, nebo neznámým nikým, zda byl poctivý nebo nepoctivý? K čemu bojovat, pracovat, rodit děti, trpět nebo se radovat, být šťastný nebo nešťastný, když na konci je smrt, zničení? Pak by přece bylo mnohem jednodušší zemřít teď hned!

Tato myšlenka se mi zdála tak hrozná, tak nesnesitelná, že svět okolo mne mi před očima úplně zčernal. Opřela jsem se o kmen stromu a dívala jsem se dolů do údolí, na město, nesčetné domy s množstvím lidí, kteří v těchto domech bydleli a vypadali odtud shora jako mravenečkové. Všichni tito lidé žili, bojovali, honili se za penězi a za láskou, všichni měli své problémy, všichni nesli svůj kříž, brali všechno smrtelně vážně... Proč? Proč, když přece vše je jen dočasné... když na konci čeká smrt, která vyřeší všechny problémy, ukončí všechny strasti i všechny radosti?! Kam se člověk žene? Čeho dosáhne? Smrti! – Ať byl člověk šťastný nebo nešťastný, boháč nebo žebrák. Konec je smrt!

Zmocnila se mne panika. Ne! Toho se nezúčastním. S těmito myšlenkami se nemohu učit, nemohu milovat, žít. Vše je bez smyslu! Raději se zabiji teď, abych na konci života nemusela zemřít!

Ďábelsky výsměšný hlas ve mně se zasmál: „Hihihi! To jsi celá ty, takové hlouposti! Chceš se zabít, abys unikla smrti?”

Myslíš, že se můžeš smrti vyhnout? Jsi zde – zde na Zemi – v těle, odtud nemůžeš prostě prchnout bez smrti. Když se zabiješ, pak je tu konec, před kterým se chceš zachránit! Rozumíš? Zajatkyně! Z těla můžeš ven jedině smrtí, jen touto branou, nemůžeš smrti uniknout... nemůžeš uniknout... hihihii!“

Snažila jsem se uspořádat své myšlenky. Ano, musela jsem doznat, že jsem byla v pasti a že sebevražda nepomůže. Dostalo by mne to právě tam, před čím jsem se chtěla zachránit. Ale co dělat? Každopádně mne v tu chvíli utěšovala myšlenka, že jsem ještě velmi mladá a smrt je pravděpodobně ještě velmi vzdálena – jelikož jsem byla zdravá a všichni předkové dosáhli velmi vysokého věku. Do té doby – myslela jsem si – se může ledacos stát. Vědci, kteří stále objevují něco nového, objeví do té doby, než budu muset zemřít já, jistě *tajemství nesmrtnosti*. Této myšlenky jsem se pevně přichytila, dodala mi odvalu a sílu, abych žila a pracovala dál – abych vůbec měla ještě nějaká přání.

Měla jsem plnou pravdu! Nesmrtnost byla skutečně objevena, jen jsem tenkrát ještě nevěděla, že tento „objev nesmrtnosti“ je něčím, co budu muset udělat sama a to je pochopit, že smrt neexistuje a že všechny lidské bytosti – včetně mne – jsou a vždy budou nesmrtelné! Neboť každý musí objevit nesmrtnost v sobě a pro sebe. Nikdo jiný nám tuto pravdu nemůže předat. Jestliže někdo nevěří pravdě, která je zcela hmatatelná, jiní lidé ji pro něho neobjeví. Každá lidská bytost musí pochopit fakt, že smrt není nic jiného než život sám, že člověk nejen nemusí zemřít, ale ani nemůže zemřít! To je prostě nemožné!

Tenkrát jsem to všechno ještě nevěděla, smrt byla pro mne černou zdí, na kterou jsem důkladně narazila hlavou.

Ale byla jsem mladá, uklidnila jsem se, jak nejlépe jsem mohla. Odsunula jsem celý problém a nechtěla jsem pokud možno vůbec myslet na smrt. Takové myšlenky by mne jen oslabovaly a já chtěla raději dělat plány pro budoucnost.

Chtěla jsem nadále navštěvovat hudební akademii, abych získala diplom. Otec nám často říkával: „Nebudte slepí k rozmarům osudu jen proto, že se nám nyní daří dobře. Pozemský blahobyt může být zničen. Ale to, co znáte, zůstává

věčně vaším majetkem, který vám nemůže nikdo vzít. Učte se, co nejvíc můžete a každá z vás by měla mít v ruce aspoň jeden diplom. Když se vám daří dobře, můžete jej nechat ležet v zásuvce. Když se ocitnete v nouzi, můžete si jím vydělat na živobytí.“

Ó, otče, milý nesobecký, moudrý! Touto radou jsi mi dal největší ze všech pokladů, které jsem od tebe obdržela. Tenkrát jsme si nedovedly představit, že by se nám mohlo dařit špatně a potají jsme myslely, že nám to vše říkáš jen z výchovného hlediska. Jak často jsem si však později vzpomněla na tvá slova, když válka zničila vše, co jsme měli a stála jsem tu se svým těžce raněným, práce neschopným mužem bez prostředků. Zachránilo nás jen to, co jsem se naučila, co jsem nosila v sobě, co jsem uměla; neboť vše, co jsme vlastnili zevně, se ztratilo. Tenkrát, když jsem jako mladá dívka přemýšlela o své budoucnosti, nevěděla jsem, co můj osud skrývá, ale cítila jsem, že se podle této rady musím řídit.

A tak bylo pro mne nejdůležitější, že jsem soustředila všechny své síly na to, získat diplom učitele hry na klavír. Vše ostatní jsem přenechala osudu.

DRUHÉ SETKÁNÍ SE SMRTÍ

Když jsem se stala po dlouhém čekání ženou svého milovaného, zažila jsem největší štěstí, jaké jsem si představovala. Dosáhla jsem, co jsem chtěla, stala jsem se před Bohem i lidmi jeho ženou. Nebyla už mezi námi tabulka „zakázáno“. Milovala jsem ho vášnivě, celou svou bytostí a on mne miloval stejně. Zažila jsem největší naplnění lásky – v těle i v duši.

A pak se kolem mne vše zhroutilo.

Narazila jsem hlavou ještě silněji na černou zeď, k níž jsem již jednou došla: setkala jsem se podruhé v životě se smrtí. Ale tentokrát to bylo setkání mnohem těžší.

Dokud jsem čekala na štěstí, měla jsem v budoucnosti pevný bod, ke kterému jsem šla. Měla jsem něco, na co jsem čekala. Když se však očekávané uskutečnilo, stala se budoucnost náhle prázdnou. Padla jsem do prázdna, neboť jsem

nevěděla, na co mám ještě čekat; co by mě mělo čekat v mém budoucím životě? Dosáhla jsem všeho. Co ještě kromě toho mohlo přijít, bylo dobré nejvýš k tomu, aby to vyplnilo zbylý čas. *Zbylý čas?* Do kdy? A odpověď zněla: *do smrti!*

Musela jsem uznat, že ať jsem chtěla v tomto životě dosáhnout čehokoli, co by osud přinesl, mohu jít stejně jako všichni ostatní lidé pouze jedním směrem – nemůžeme jít žádným jiným, jen tím jedním – k smrti! Jak dlouho potrvá, než tam dojdeme, nemůže nikdo předem vědět, ale jednou spadne vše do této prázdnoty.

Musela jsem přiznat, že ani naše láska nemůže trvat do věčnosti, a to z toho důvodu, protože dřív nebo později musí jeden z nás zemřít. Pak je po štěstí. Když jsem byla spolu se svým mužem a dívala se do jeho krásných očí, žhnoucích láskou, sevřela mi hrdlo ledová ruka a slyšela jsem v sobě otázku: „Jak dlouho budeš smět vidět tyto krásné oči? Co přijde v budoucnu? I kdybys byla sebešťastnější a žila s ním dlouho, neobvykle dlouho, přece bude konec dříve či později stejný, může být jen jeden. Buď musíš zavřít ty jeho, nebo on tvoje oči! Pak se navzájem ztratíte, pak se musíte rozloučit. Čas letí neuvěřitelně rychle a nehraje velkou roli, zda konec nastane po krátké či dlouhé době. Největší štěstí, největší láska – všechno – musí jednou skončit a ztratí se vše, co bylo krásné a dobré...“

Dívala jsem se do krásných očí svého milovaného a přitom poslouchala tento hlas. Věděla jsem, i kdybych jej sebevíc nechtěla slyšet, budu jej slyšet, nemohu ho umlčet, *protože má pravdu, mluví pravdu!*

Měla jsem častou zkušenost, že se lidé chovají, jakoby vše bylo věčné. Prostě nemyslí na budoucnost. Většina žije s postojem, jakoby nikdy nemuseli zemřít, jakoby i ti, které milují, nebyli smrtelnými bytostmi. Nechtějí uznat, že „být spolu“ zde na Zemi je pouze darem krátkého trvání, protože to musí jednou skončit! Dříve nebo později zemře jeden či druhý a vše končí. Lidé na to nechtějí myslet. Ale ať na to myslí nebo ne, je to tak!

Žádný člověk to nemůže popřít. Ale jaký to potom má smysl být šťastný, když osud tento dar jednou bezpodmínečně

sebere? K čemu je to pak dobré? Abychom potom byli ještě nešťastnější? Člověk bojuje o štěstí a když je získá, ví už předem, že je musí ztratit. Čím větší štěstí, tím větší ztráta. Když jsem ještě nebyla tak šťastná, byla jsem vlastně mnohem šťastnější, protože tu *nebyla možnost štěstí ztratit!* Tak se ukazuje, že je a zůstává šťastný pouze ten, kdo nebyl nikdy šťasten! Jak hrozný rozpor! A proč je tomu tak? Protože vše trvá jen určitou dobu, nic nezůstane věčně, vše zemře, vše pomijí, vše musí pominout!

Ó, čase! Ó, pomíjivosti! Jak dlouho ještě budu muset trpět tvými řetězy? Jak často ještě narazím hlavou na tvou černou, neproniknutelnou zed'! Otrávila jsi mi každou šťastnou minutu, protože jsem si vždy zůstávala vědoma, že v okamžiku, kdy jsem něco měla, bylo to už zase ztracené, protože to muselo skončit.

A nyní ti děkuji, pomíjivosti! Neboť tím, že jsi mi nikdy nedovolila ani na minutu plně užít pomíjivého štěstí – tímto trvalým utrpením jsem našla nepomíjející, nekonečnou věčnost, věčné, božské *Bytí samo!*

Svému muži jsem o svém zoufalství nechtěla nic říci. Byl naprosto šťasten a nebyl by mi mohl vůbec rozumět. Když neměl takové myšlenky, když ještě *snil sen smrtelných lidí*, proč bych ho měla probudit a udělat ho také nešťastným? Neviděla jsem pro svůj stav žádné řešení, neboť žádný člověk nemohl říci, že nemám pravdu. Byl by musel nanejvýš uznat, že vše je pomíjivé a jedinou útěchou je „nemyslet na to“. Mne však neuspokojovalo pomýšlení, že by bylo správné přehlížet skutečnost. Ještě méně mne uspokojovaly pohádky náboženství o „onom světě“. To jsou výplody fantazie, které mají lidi uchlácholit. Šťastni ti, kdož jim mohou věřit, ale myslící člověk chce mít důkazy. Nesla jsem v sobě stálý duševní tlak, aniž jsem se mohla od něho osvobodit. Stálý duševní tlak však dříve nebo později ovlivní tělo...

TEMNOTA

Jednoho večera jsem ulehla zcela zdráva. Ráno, když jsem se probudila, podívala jsem se zcela bezděčně na strop. Ke svému největšímu překvapení jsem tam spatřila silnou černou čáru. Byla jsem tak udivena, že jsem se rychle posadila na posteli. Chtěla jsem vidět přesněji, co to je za zvláštní čáru. Tu se černá čára vymrštila nahoru a pomalu zase klesala.

Srdce se mi zastavilo leknutím. Poznala jsem, že čára není na stropě, ale v mých očích. Střídavě jsem oči otevírala a zavírala, dívala se jednou pravým a pak levým okem a ukázalo se, že černá čára je pouze uvnitř pravého oka.

Už nikdy jsem se nemohla z ničeho opravdu těšit. Můj muž dělal vše, abych na stav svých očí zapomněla. Ale ať dělal cokoli, ať mi přinesl jakýkoli dárek – nedokázala jsem se radovat. Ve všem jsem viděla pomíjivost, neboť jsem na všem viděla černé skvrny. Černé skvrny v oku mne upomínaly na slepotu a na smrt!

Když mne manžel přivedl do krásné krajiny, myslela jsem si: „Jak dlouho ještě budu vidět slunce, hory, louky, celou přírodu?“ Když jsem spatřila v opeře nádherné představení, myslela jsem: „Jak dlouho ještě budu vidět krásná představení, jemné pohyby baletek?“ Zmocnilo se mne hluboké zoufalství, vyvolané krutou realitou, neboť proces začal už i v druhém oku, i když slaběji.

Nesla jsem své zoufalství bez vnějších znaků. Nehovořila jsem o tom. Jedno jsem si uvědomovala: Kdybych mluvila se svým okolím stále o stavu svých očí, trpělo by duševním tlakem stejně jako já. A jelikož člověk se chce instinktivně zbavit všeho nepříjemného a škodlivého, budou se chtít lidé z mého okolí podvědomě ode mne odpoutat. Nechtěla jsem se se svým tělem stát nepříjemnou a nudnou. Naopak! Byla jsem stále veselá a plná humoru jako šašek, který schovává pod svou masku nejhlubší melancholii. Tak jsem v sobě mlčky nosila svou bídu.

Tato rána zničila i mé umělecké ambice. Vedle hry na klavír jsem již několik let cvičila velmi pilně také kreslení a

malování a učitelé ode mně mnoho očekávali. Malování mne velmi těšilo. Nyní bylo po všem! Když jsem chtěla malovat, viděla jsem stále před očima tančit černé skvrny; to mne rušilo a velmi znervózňovalo, takže jsem se musela ovládat, abych neodhodila štětec. Neměla jsem už energii; také mne ochromovala myšlenka, že kdybych si časem získala jméno a měla úspěch, brzy bych se musela kvůli oslepnutí vzdát všeho, čeho jsem dosáhla. Ne! Raději jsem se výtvarného umění vzdala ihned. Cvičila jsem zase více na klavír, protože na klavír je možno hrát i jako slepec.

Cvičila jsem na klavír se zavřenýma očima. Procházela jsem se po pokoji a pokoušela jsem se najít různé věci – se zavřenýma očima. Pokoušela jsem se oblékat a česat se – se zavřenýma očima, aby mne slepota, kdyby to muselo být, nenašla nepřipravenou. Ale dělala jsem to také proto, že se zavřením očí se naskytlá jediná příležitost, abych nemusela vidět neustále tančit černé skvrny před očima. Byla to má jediná záchrana...

OBRAT

Jedno odpoledne jsem se z města vrátila sama domů. V naší ulici stály vily v krásně upravených zahradách. Slunce nádherně svítilo, všechno bylo plné květin, ptáci vesele zpívali a myslela jsem na slova Dona Carlose: „Ó, královno, život je tak krásný!“ „Ano“, dodala jsem, „kdyby mé oči neztrácely světlo!“

Tu jsem v sobě zaslechla zcela zřetelně hlas, jak se mne ptal: „Jsi už slepá? Nevidíš už svět, nebe, stromy, květiny?“

„Ale ano,“ odpověděla jsem a rozhlédla se, „vidím ještě všechno docela jasně,“ a napadlo mne, jak profesor řekl před několika dny, když jsem u něho byla zase jednou na kontrole: „Ano, pravé oko je dosti kalné a neprůhledné, ale druhým vidíte stále ještě mnohem více a lépe než průměrní lidé oběma očima.“

„Když tedy tak dobře vidíš, pročpak jsi tak zoufalá, jako bys už byla slepá? Proč jsi zoufalá už teď? Předpokládejme, že budeš žít ve druhé polovině svého života slepá. Když jsi zoufalá již nyní, zatímco vidíš ještě dobře, budeš zoufalá a smutná v *obou* polovinách svého života. Kromě toho, jsi si zcela jista, že tě bezpodmínečně čeká slepota? Třeba zemřeš dřív než k tomu skutečně dojde a v tom případě jsi byla zcela zbytečně po týdny, měsíce a léta zoufalá a přitom jsi během té doby přece – nehledě na rušivé skvrny – viděla vše jasně a bezvadně! Jaký nesmysl dělat si starosti s něčím, co tu vůbec ještě není! Budoucnost? Copak víš, co je to budoucnost? Události, *kteře tu ještě nejsou!* Proč si tak kazíš kvůli neexistujícím věcem radost z bytí? Tvůj dnešek není vůbec špatný. Těš se ze života, pak budeš mít také daleko lepší vyhlídky, že se ti oči upraví. Deprese pouze urychluje celý proces, který v tvých očích probíhá. Uživej přítomnosti a mysl na toto: *Až skončí tvá duchovní slepota, stanou se i tvé oči vidomými!*“

Ach, jak měl ten požehnaný hlas pravdu! Tušila jsem ve chvílích nejhlubšího zoufalství, že černé skvrny v mých očích zjevují mou vnitřní temnotu, mou duchovní slepotu. Ale jak jsem měla zrušit svou duchovní slepotu? Právě to bylo ono, co tak strašně tížilo mou duši, že jsem se cítila zcela slepá k tajemství života a smrti. Byla jsem ve vnitřní temnotě, protože jsem viděla všude smrt a nemohla pochopit smysl života. Chtěla jsem se stát „vidoucí“, bylo to mým největším přáním – ale jak?

A hlas odpověděl: „Hledejte a naleznete – tlučte a bude vám otevřeno!“

Tenkrát jsem ještě těmto slovům nerozuměla, ale chtěla jsem poslechnout. Snažila jsem se soustředit se *jen na přítomnost!* Šlo to těžce – černé skvrny mi tančily před očima a stále mi připomínaly mou bídu – ale zkoušela jsem to znovu a znovu – a dosáhla jsem toho, že jsem už někdy zase mohla být veselá. Ano, musela jsem být veselá, to udělá mým očím dobře. Chtěla jsem si sama pomoci. Musela jsem být veselá, musela jsem mít radost! Začala jsem přemýšlet, čím bych se mohla trvale radostně zaměstnávat. Můj muž byl svým zaměstnáním velmi zaneprázdněn – byl stavebním inženýrem –

a byla jsem, kromě při jídle, celý den sama. Hlavou mi projela myšlenka: dítě! Jak dlouho už toužím po dítěti! To by bylo největší radostí! A nebyla bych stále sama.

Otevřela jsem svou duši neznámému, který někde čekal na to, aby se stal mým dítětem. A neznámý mé volání vyslyšel...

Jedné noci, když jsem se svým mužem prožila největší naplnění pozemské lásky a jednoty, seděla jsem – místo abych šťastná usnula – dlouhou dobu na posteli a přemýšlela, bezdůvodně zoufalá. Plakala jsem a vzlykala a oné noci, tam ve tmě, jsem se začínala krutě ptát a rozebírat sama sebe, proč vlastně jsem tak nespokojená a šíleně nešťastná. Tázala jsem se sama sebe, proč? Mám vše, co člověka může učinit šťastným. Odkud pramení ta nespokojenost?

Na tuto otázku se utvářela odpověď. Příčina mého zoufalství začala vystupovat z podvědomí a stala se vědomou.

Hledala jsem člověka, *který byl mou druhou polovinou, mým doplňkem*. Láska je projevem síly, která nutí dvě doplňující se poloviny, aby se spojily. „Láskou“ vůbec nazýváme podvědomou vůli po spojení. Zažila jsem toto spojení, dosáhla jsem nejvyšší naplnění v těle a v duši a přece se necítím šťastná a po každém naplnění jsem se stávala nešťastnější a neklidnější.

Seděla jsem ve tmě na posteli a ptala se sama sebe: Proč nemohu být šťastná? Chtěla jsem odpověď a podívala jsem se hluboko do sebe. A tu jsem si uvědomila, že *štěstí spojení nebylo tím, co jsem očekávala!* Hledala jsem podvědomě naplnění a *když jsem nenašla nic jiného, myslela jsem, že mi tělesná láska toto naplnění dá.* A když jsem to zažila, musela jsem poznat, že *to nebylo to, co jsem očekávala!* Prožila jsem největší tělesné naplnění a viděla jsem – musela jsem to vidět a pochopit: hledala jsem něco jiného.

Ale co?

Hledala jsem naplnění, které je *trvalé!* Hledala jsem *skutečnou* jednotu, která *zůstává!* Hledala jsem jednotu, ve které bych se ztotožnila s milovanou bytostí. Chtěla jsem se stát zajedno s jeho duší, jeho myšlenkami, *celou jeho bytostí.* Chtěla jsem být *jím!*

Ale nechtěla jsem to, co mi přineslo tělesné spojení. Tělesné spojení je zoufalé úsilí stát se jednotou – člověk nasadí všechny síly a v okamžiku, kdy si oba myslí, že dosáhnou naplnění, dojde k oddělení a jednoty nebylo vůbec nikdy dosaženo!

Tak potmě se mi vybavil obraz z dětství: sedím u rodinného stolu a spojuji lžící mastná kola na polévce. Ano! Jako tenkrát, když jsem ze dvou kol udělala jedno, jsem chtěla udělat z našich dvou duší, z našich dvou bytostí jednu. Chtěla jsem z našich dvou „já“ udělat jedno. Chtěla jsem naše dvě „já“ přetavit v jediné „Já“. Ale to není možné. V lásce má každá z milujících osob v sobě touhu sjednotit se s druhým. Chtějí to však zažít tělesně a zoufale se k sobě tlačí navzájem. Každý může pozorovat, že když se dva milující objímají, přitlačují se jejich těla k sobě v oblasti srdce, chtějí tedy spojit svá srdce, být *spojeni ve svých srdcích*. Ale nejde to! Proč? *Jejich těla stojí mezi nimi*. Odpor těla zabraňuje spojení! Podle tohoto závěru tak brání milujícím právě odpor těla v dokonalém spojení. Jak zvláštní – myslela jsem – že se chci se svým milovaným stát zajedno pomocí těla, ale právě tělo samo tomu brání. Je možné, že si mé tělo přeje jednotu? Může si tělo přát něco, co je podle jeho přirozenosti nemožné, čemu právě samo tělo brání? *Kdo* a *co* si tedy přeje dokonalé spojení? Nemůže to být nic jiného než moje „Já“, které je bez těla.

A proč chci tuto jednotu? Proč chci něco, co není možné? Protože vím, že mne může uspokojit jediné dokonalé sjednocení, úplné ztotožnění, že pouze v tomto stavu dosáhnou skutečné, dokonalé blaženosti! Po této blaženosti toužím od chvíle, co žiji. Proč však hledám něco, co není možné? Protože vím, protože mám v sobě jistotu, že to je přece jen možné, že přece jen to nějak existuje, jen nevím, *jak*. Co mi v tom brání dosáhnout jí? Tělo! Tělo stojí mezi námi! – Tato možnost tedy existuje, ale *pouze ve stavu bez těla*! Toužím zpět do této ztracené jednoty. Už jsem v ní byla, někde, někdy, jen jsem z ní vypadla. Bylo by možné, že jsem kdysi žila v nehmotném stavu a *tím, že jsem se narodila do tohoto těla, jsem vypadla z této duchovní harmonie*? Je možné, že jsem kdysi žila v

jakémsi světě, naprosté jednoty, světě bez hmotných prvků, kde jsem žila ve stavu bez těla?

Když jsem ve svých logických úsudcích dospěla tak daleko, velmi jsem se vylekala: ve stavu bez těla? Ve světě, kde není tělo? Tedy v „jiném světě“? Na „onom světě“? Bylo by možné, že „onen svět“ *skutečně existuje*? Onen svět, ve který jsem nikdy nevěřila a který jsem považovala pouze za nutný vynález náboženství, aby nutila svým slibovaným „nebem“ nebo svým „peklem“ primitivní lidi k morálnímu způsobu života? Žije tedy v tomto pozemském světě pouze mé tělo? A moje „Já“, které *zná* a chce znovu *nastolit* tuto jednotu v těle nemožnou, patří do „onoho světa“? Pocházíme tedy my, lidé, všichni z jiného světa, kde je jednota skutečností a *vypadli* jsme z tohoto světa... a spadli do hmoty, do těla, do pozemského světa? ... Avšak touhu po někdejší jednotě nosíme ve svém „já“, ve své duši, která nepatří sem, ale pochází z onoho jiného světa. A stále znovu propadáme obrovskému omylu, že chceme dosáhnout a zažít toto štěstí, tuto jednotu, v *těle a pomocí těla v sexualitě*. A je to právě tělo, co nám v tom brání. Ó, nyní chápu, co znamená „pád z ráje“.

Vytoužené štěstí je tedy možné pouze na onom světě – v ráji. Jelikož tuto blaženost nemohu stáhnout, vnutit do hmotného světa, chci poznat onen svět, který je domovem blaženosti! Ale jak? Prázdná slova mne neuspokojují – *chci skutečnost!* Chci vědět konkrétní fakta!

Tato noc se stala bodem obratu v mém životě. Pochopila jsem, že **sexualita je největším podvodem**. Příroda nám slibuje něco nádherného, něco velkolepého, slibuje nám nejvyšší štěstí, naplnění samo, ale sama nám bere sílu k tomu a v okamžiku, kdy se ocitneme na pokraji naplnění, padáme náhle ještě hlouběji, než jsme byli předtím. Ztrácíme mnoho síly a člověk se pak cítí jako žebrák. Staré latinské přísloví říká, že zvířata a lidé jsou po tělesném spojení smutní...

Hledala jsem trvalé, stálé štěstí, ne to, které může poskytnout sexualita. Ne to! Co zůstává z největší sexuální radosti druhého rána? Nic, nejvýše únava! A má se to stále opakovat? Vše marně, zůstává zoufalá touha po nedosažitelné jednotě! Člověk nikdy nedosáhne splnění své touhy, nikdy se

nemůže vnořit do skutečné jednoty, která věčně zůstává. Předtím existovala určitá síla – přitažlivost, která přitahovala dvě bytosti v jejich vzájemném hledání. Potom je tato síla uspokojena, nastává prázdnota a každý zůstane sám – pro sebe – zoufale sám, věčně sám...

Pochopila jsem: *toto* nehledám.

Sexualita mne podvedla!

Nedám se už klamat! Sexualita může uspokojit pouze tělo, ale nikdy duši, „Já“. Sexuální uspokojení nemůže nikdy utišit tuto touhu!

Co teď? Chci, musím najít toto štěstí! Musím dostat odpověď na své otázky. Nemohu se zastavit, musím jít dál. Ale kam?

Je-li štěstí v onom druhém světě, půjdu ho hledat do onoho druhého světa! A tak jsem se vydala hledat štěstí, naplnění, tam, kde jsem tušila, že je najdu, v onom druhém světě.

BOJ O SVĚTLO

Chtěla jsem se zmocnit onoho druhého světa, ale nevěděla jsem jak. Cítila jsem se jako člověk, který chce zvítězit nad džunglí, ale neví, na kterém konci má začít a má pouze malou sekeru, pomocí které si chce razit cestu. Neví také, že na něho v této džungli číhají nejrůznější nebezpečí, jedovatí hadi a divoká zvěř; může také zbloudit, nebo spadnout do propasti. Ale právě jeho neznalost těchto nebezpečí mu dodává potřebnou odvahu, aby přesto do džungle vnikl.

Ani já jsem nevěděla, že se na mne při mé výzkumné cestě do onoho druhého světa vrhnou neznámé síly z podvědomé říše jako divoká zvěř, že mne chtějí klamat bludné cesty a že v tomto pralese číhají propasti šílenství. A i já jsem měla pouze malou sekeru: svůj prostý, lidský rozum!

Kde začít? O onom druhém světě hovoří náboženství, ale duchovní, se kterými jsem dosud mluvila, buď chtěli, abych slepě věřila dogmatům, kterým sami nerozuměli, nebo mi vyprávěli o království nebeském sentimentální pohádky, kte-

rým sami nevěřili, které se jim však zdály dosti dobré k tomu, aby „paničku“ uspokojily.

Raději jsem začala vyhledávat, co řekli velcí myslitelé Země o těchto mocných otázkách, o smyslu života a smrti. A jelikož jsem tenkrát ještě neměla ani ponětí o velkých orientálních myslitelích, začala jsem číst evropské filosofy.

Nejdříve jsem četla staré řecké a římské filosofické knihy, díla, která byla přeložena do jazyka mně srozumitelného. Byla jsem nadšena Sokratem, Platónem, Pythagorem, Epiktem a Markem Aureliem. Těmito díly mnohé v mé duši uzrálo, naučila jsem se od těchto titanských myslitelů nekonečně mnoho. Obzvlášť jedna Epiktetova věta se stala na mé další cestě věčně hořícím malým plamenem, který mi pomohl přejít z temnoty k věčnému světlu: „*Věci nejsou nikdy špatné; záleží na způsobu, jak o nich přemýšlíš.*“

Od té doby, co jsem to četla, jsem už nikdy tuto větu nezapomněla a snažila jsem se změnit celý svůj způsob myšlení, své stanovisko – *myslet o věcech jinak!* Ale všechny velkolepé pravdy mi nemohly dát odpověď na mou velkou otázku o onom světě.

Pak jsem četla novější filosofy: Kanta, Schopenhauera, Nietzscheho, Descarta, Pascala, Spinózu. Ale žádný mne nemohl uspokojit. Cítila jsem přesně, že se všichni dostali až k určitému stupni, kam může dospět rozum, ale konečného cíle, uskutečnění nedosáhli. Na velkou otázku dovedli odpovědět ještě méně než filosofové starověku. Z novějších filosofů dosáhl nejvyššího stupně asi Spinóza, ale u nových filosofů jsem měla pocit, že zabloudili ve svých mozkových závitech. Zůstali sami nespokojení, zklamaní a nešťastní, přes své filosofické systémy. Jak mi mohli pomoci na mé cestě k velkým pravdám o onom druhém světě? Sami nic nevěděli a hledali řešení stejně zoufale jako já. Chtěla jsem skutečnost, ne slova.

Jednoho podzimního dne jsem stála u okna našeho bytu a dívala se se svým malým synem, jak padalo listů z divokého kaštanu, který stál naproti. Jak již často předtím jsem přemýšlela o smyslu života. „Smrt,“ myslela jsem si, „vždy znovu smrt!“

Tu jsem v sobě uslyšela hlas: „Smrt? Proč vidíš pouze jednu stranu pravdy? Co zjevuje strom a celá příroda na jaře? Život! Vždy znovu život! Život a smrt se střídají ve věčném koloběhu. Smrt je druhou stranou života...“

V této chvíli jsem viděla zcela jasně, že strom teď na podzim do sebe vtahuje život z listů a že listy se stávají prázdnými obaly bez života, umírají a opadají. Ale pouze prázdný obal! Život, který listy oživoval, odpočívá ve stromě a proudí na jaře opět ven, odívá se znovu do nové hmoty, do nových listů a život opakuje svůj věčný koloběh. Strom vydechuje a vdechuje život, pouze listy se mění, pouze zevní obal! Život zůstává věčný, neboť život je věčným *bytím*.

A viděla jsem dál: Zdroj věčného bytí – lidé tomu říkají Bůh – také vdechuje člověku život, jak to také říká bible, že Bůh vdechl Adamovi život do chřípí. Pak Bůh opět vydechne a prázdný obal odpadne: lidské tělo zemře. Ale život nepřestává, odívá se opět do nového těla, ve věčném rytmu, jak vše ve světě žije a pohybuje se v rytmu, běh světových těles stejně jako dech a tep všech lidských tvorů.

Tu mou hlavou probleskla vzpomínka, že jsem kdysi, když mi bylo šest až sedm let a slyšela jsem poprvé o smrti, stála před zrcadlem a zkoumala obraz neviditelného – svůj vlastní obraz. Už tenkrát jsem nemohla pochopit, že jednou musím zemřít a že bych jednou neměla existovat. Chtěla jsem vědět, kde je toto „Já“, které teď myslí na tyto věci a nechce zemřít. Dívala jsem se na sebe v zrcadle stále z větší blízkosti, až jsem se nosem dotkla skla. Dívala jsem se sobě do očí z největší blízkosti, chtěla jsem vidět „Já“! V mých očích byla sice černá díra, ale „sebe“ jsem nemohla vidět. Já – já sama – jsem zůstala neviditelná... Ani v zrcadle jsem „sebe“ nemohla vidět, pouze svůj obličej, *svou masku* a dvě černé díry ve svých očích, z nichž jsem se dívala ven. Cítila jsem přesně, že je *nemožné*, abych neexistovala!

„Dobře,“ ptala jsem se tenkrát před zrcadlem, „ale čím se budeš dívat do světa ven, když se tyto oči jednou zavřou?“

„Ze dvou jiných očí,“ odpověděla jsem bez zaváhání, „zde tyto oči zavřu a v jiném těle zase otevřu dvě jiné oči.“

„A když mezitím uplyne nějaká doba, když hned ne-
najdeš jiné tělo? Když budeš muset čekat týden, nebo snad
měsíc, či léta nebo tisíce let?“

„Něco takového není možné,“ řeklo dítě, kterým jsem
tenkrát byla; „když spím, také nevím při probuzení, jak dlouho
jsem spala. Ve spánku není čas a ve smrti tomu bude také tak,
dokud budu bez těla. Zda budu v temnotě – v ‚nicotě‘ – týden
nebo tisíce let, to je totéž. Budu to vždy cítit tak, jako bych zde
právě zavřela oči a tam je zase otevřela. V ‚nicotě‘ není čas.
Ale že bych neměla existovat, to není možné!“ A odešla jsem
tenkrát od zrcadla zcela uklidněna a hrála si dál.

Nyní, když jsem jako dospělá poznala před oknem v
kaštanu zákon znovuvtělení, probleskla mnou vzpomínka na
tento zážitek z dětství a sama jsem se divila, že dítě našlo tuto
pravdu tak přirozeně a spontánně svým malým primitivním ro-
zumem, aniž kdy slyšelo nebo četlo něco o znovuvtělení. Dnes
už bych neřekla, že v „temnotě“ neexistuje čas, ale spíše, že v
„nevědomém ‚neexistuje‘ pojem času“.

Mé pátrání po onom druhém světě a myšlenky o zno-
vuvtělení obrátily mou pozornost ke spiritismu.

Našla jsem spojení s vedoucím největšího a nejslav-
nějšího spiritistického kroužku v zemi. Vedoucí mi nejdříve
půjčil knihy, kterým jsem mohla, ale nemusela věřit. Teorie
nemohou uspokojit člověka, který hledá pravdu. Žádala jsem
praxi a přesvědčení. V jedné z knih jsem četla o velmi slavném
médiu, které získalo své schopnosti tím, že se každý den ve
stejnou chvíli posadilo, položilo před sebe papír, vzalo tužku,
přiložilo tužku k papíru a hodinu čekalo. Po půl roce se začala
tužka po papíře pohybovat a psát různá slova. Médium na-
psalo tímto způsobem mnoho knih, které byly v tu dobu velmi
proslavené.

Také jsem vzala papír a tužku, držela ruku svise nad
papírem a čekala.

První den – nic.

Druhého dne se tužka začala chvět, takže moje ruka se musela chvět sebou, pak se začala pohybovat strnule nárazově sem a tam a kreslila na papír různé čmáranice.

Třetího dne se začala tužka ihned třást a brzy psala zřetelně čitelná slova. Vypadalo to, jakoby psal starý člověk třesoucí se rukou. Pokračovala jsem v pokusu denně a tužka psala stále delší věty. Zatímco tužka psala, pozorovala jsem svou paži a svou ruku. Odkud pochází síla, která rukou pohybuje? Přemýšlela jsem: Kdyby tužka psala sama od sebe, mohla by každá někde ležící tužka vstát a psát. Tužkou tedy pohybuje bezesporu *moje* paže, ale aniž jsem to já chtěla a aniž jsem já předem věděla, co tužka napíše. Síla tedy pochází ze zdroje mimo mé vědomí, ale bezesporu ze mne. Může to být síla, která pochází z mého podvědomí, ale není tu prozatím důkaz, že pochází z cizí bytosti, stojící mimo mne.

Kdo však ví přesně, co je naše podvědomí!

Ukázala jsem písmo vedoucímu spiritistického kroužku. Prohlásil s ohromující jistotou, že je to typické mediální písmo, pocházející od ducha. Mlčela jsem. S takovými tvrzeními jsem velmi opatrná. *Že síla pohybující mou paží nepochází z mého vědomí, je jisté, neboť moje vůle tužkou nepohybuje. Může však pocházet z mé vlastní bytosti, z podvědomí. Že se spiritisté domnívají, že tyto síly pocházejí od duchů, to ještě není důkazem, že tomu tak skutečně je!*

Pokračovala jsem v pokusech a pozorovala sebe a tužku.

Jednoho nedělního odpoledne jsme já a můj muž seděli spolu, on četl knihu a já jsem se zabývala vyřezáváním dřeva a přemýšlela o pokusech s tužkou. Došla jsem k závěru, že kdyby moje ruka, moje nervy, nebo jakýkoli nástroj ze mne, který je dosud neznámý, dokázaly převzít a projevit myšlenky cizí netělesné bytosti, stojící mimo mne, muselo by být také možné, abych stejným způsobem převzala a projevila myšlenky jiné bytosti, žijící v těle. Pak bychom se dostali o krok dál.

Řekla jsem svému muži, o čem přemýšlím a zeptala jsem se, zda by neměl chuť udělat se mnou pokus o přenosu

myšlenek. Ihned souhlasil, byl stejně zvědavý jako já, zda se to podaří.

Nevěděla jsem, jak se takové pokusy dělají, ale myslela jsem, že chci-li převzít myšlenky druhého člověka, je nejdůležitější, abych se stala zcela pasivní a prázdnou, aby se mé myšlenky rušivě nevměšovaly. Postavili jsme se tedy vedle sebe, zcela jsem se uvolnila a pokoušela se na nic nemyslet – a čekala jsem. Přenos myšlenek jsem si představovala tak, že manžel bude na něco myslet a že se tato myšlenka nějak *objeví v mé mysli*. Očekávala jsem tedy myšlenku, která by nepocházela ze mne.

Tenkrát jsem si neuvědomovala, že také nevíme odkud pocházejí myšlenky, o kterých se domníváme, že jsou naše vlastní!

K mému největšímu překvapení se stalo něco zcela odlišného, na co jsem skutečně nebyla připravena. Jak jsem tu se svým mužem stála a čekala na myšlenku, cítila jsem zcela přesně – viděla jsem to! – jak z krajiny jeho žaludku prýští proud o průměru asi osm až deset centimetrů a objímá mé tělo rovněž ve výši žaludku jako laso. Cítila jsem to tak, že proud vycházející z žaludeční krajiny mého muže je *hmotný*, velmi jemný jako hustá mlha, ale přesto hmotný. Když mne tento hmotný proud obemknul, táhl mne zřetelně jedním směrem, takže jsem musela udělat krok. Tak mne táhl dál a dál. Když jsem udělala krok nesprávným směrem, zřetelně mne to táhlo zpět a postrčilo do správného směru. Tak jsme se dostali až k oknu. Tam mne zhmotněná vůle mého manžela nechala stát. Tu došlo k novému překvapení. Moje levá paže, která mi visela dolů, se najednou zvedla do vzduchu – *ztratila váhu!* Do té doby jsem nikdy nemyslela na to, že mi paže visí dolů proto, že ji Země stále přitahuje. Člověk se ve škole učí o gravitaci, ale nikdy jsem si neuvědomila, že i má paže visí z toho důvodu dolů. Ale tam, před oknem, jsem bezprostředně zažila, jak moje paže ztrácí svou váhu a zvedá se do vzduchu, když přestane zemská přitažlivost. Tím, že se zvedla má ruka, zvedla také záclonu. Nepohybovala nebo nenapínala jsem ani jediný sval, zdálo se mi, že hmota prýstící ze slunečního pletiva mého muže, mou paži podpírá. Pak tato hmota postr-

čila mou hlavu dopředu, takže jsem bezděčně přitlačila nos na okenní tabuli. V tomto okamžiku hmota opustila mé tělo – paži i hlavu – a mohla jsem se opět volně pohybovat.

Podívali jsme se na sebe a byli jsme velmi vzrušeni. Mne vzrušila nová zkušenost, skutečnost, že lidská vůle prýští ze solárního plexu a přímo se na druhého člověka položí, obemkne ho jako polyp a dokáže dokonce zrušit účinek zemské přitažlivosti. Tato „hmota“ zanechala dojem, jakoby se skládala z myriád malých mlhových zrněk, jako mléčná dráha na nebi, a jakoby všechna zrnka, úzce spjata, spolu tekla jedním směrem.

Můj muž byl také vzrušen, protože nemohl pochopit, jak je možné, že jsem vykonala jako automat vše, co si myslel – abych šla k oknu, zvedla záclonu a podívala se oknem ven. Vyprávěla jsem mu, že z jeho solárního plexu prýštil proud, který jsem pociťovala jako hmotu. Dodala jsem však, že je to jen subjektivní, když člověk něco pociťuje jako hmotu. Síla působí dojmem hmoty.

Napadlo mne, že jsem jednou před lety, když naše dítě bolelo břicho a položila jsem mu na ně elektrický polštář, a pak ho hladila po obličeji, cítila jsem ke svému překvapení kůži na obličeji, která byla jinak měkká a jemná jako růžový list, drsnou jako rašplí. Bylo to, jako bych hladila muže s tvrdými vousy, který se už dva dny neholil. Pak se ukázalo, že elektrický polštář na vzduchu trochu zvlhnul a elektrizoval tělo dítěte. Jakmile jsem jej vypnula, drsnost kůže pominula. Moje ruka tedy pociťovala elektrický proud jako drsnou hmotu. Uvážíme-li tuto skutečnost, kterou si může každý ověřit, je možno také zvážit, zda chceme srovnat tuto „hmotu“, která je projevem lidské vůle s hmotou nebo elektrickým proudem. V základě je to totéž, neboť dnešní věda ví, že i hmota není ničím jiným než formou energie, vibrací, a dělá dojem hmoty proto, že je pro nás neproniknutelná.

Protože se celá rodina shromažďovala každou neděli večer u mých rodičů, šli jsme tam i tento den. Vyprávěla jsem, co jsme zažili a rodina samozřejmě hned chtěla dělat pokusy. Nejdříve jsem vstala s matkou. Ostatní byli tišší jako hrob a pokusili se na nic nemyslet, neboť když jsem v tomto vystup-

ňovaném stavu, cítila jsem myšlenky ostatních přítomných tak silně, že by mne to bylo při přenášení myšlenek rušilo. S matkou jsem zažila opět něco nového. Proud, který vysílala, byl slabší, jemnější a neměl tak velký průměr, jako proud mého muže. Pak jsem udělala stejný pokus s různými strýci, tetami a jinými příbuznými, kteří se vždy scházeli u mých rodičů na večeři. Jeden strýc, který většinou míval špatnou koncentraci a byl nerozhodný, měl tlustý, silný proud, ale jeho součástky neproudily stejným směrem, nýbrž chaoticky sem a tam a působení bylo rovněž chaotické. Bylo těžkým úkolem zjistit, co chce. Jedna teta měla velmi tenký, ale bodavě ostrý proud jako tenký tvrdý drát, který jakoby zraňoval. Znali jsme ji jako velmi agresivní osobu. Tak měl každý jiné vyzařování vůle.

Otevřel se mi nový svět! Začala jsem chápat mnohé jevy, které jsem dosud jen cítila, tušila nebo vůbec nepostřehla. Najednou se mi ujasnilo, proč je člověk po slovní potyčce tak často unaven, jakoby byl vybojoval zápas. Chápala jsem také, proč společnost jiných lidí někdy zcela vyčerpává, jindy osvěžuje a posiluje. Chápala jsem hmatatelně, co je sympatie a antipatie: vyzařování, které dává, a to, které absorbuje. Lidé sympatičtí vyzařují sílu, lidé nesympatičtí se na nás lepí jako chapadla polypu, vytahují z člověka jeho sílu. Z těchto lidí jsem se po pokusu stala tak slabou, že jsem se musela posadit s třesoucími se koleny, zcela bez síly a trvalo chvíli, než jsem se natolik zotavila, abych mohla pokračovat v pokusech. Tento večer všichni chtěli se mnou zkusit přenos myšlenek, nakonec také pokojská, kuchařka a ostatní služebnictvo mých rodičů, s nímž se u nás zacházelo vždy jako se členy rodiny.

V tomto období života jsem zažila ještě něco – skutečnost, kterou nelze změnit žádným lidským nařízením, že totiž z lidí kultivovaných, majících sebeovládání, vychází zcela jiné proudění než z lidí nekultivovaných, bez ovládání, žijících pouze za účelem uspokojení svých pudů. Je samozřejmé, že to nezávisí na třídě nebo stavu! Zažila jsem u mnoha zcela prostých neučených lidí, kteří žili osaměle v lese nebo na horském svahu a často neznali žádnou civilizaci, čistší a vyšší vibrace než u mnohých velmi učených, vzdělaných a sečtě-

lých, ale naprosto sobeckých lidí. Tyto proudy nelze skrýt, zapřít nebo zfalšovat. Prozrazují, s kým máme tu čest.

Ještě jednu zajímavou zkušenost jsem při těchto pokusech udělala. Když někdo ode mne něco chtěl, co bylo proti mému vychování, stálo toto vychování mezi jeho vůlí a mnou jako oddělující stěna a tuto stěnu prorazit jsem dokázala pouze s největším vypětím sil, zcela explozivně.

Tyto pokusy mne vždy velmi unavily, neboť i tehdy, když jsem experimentovala s kladně smýšlejícími lidmi, musela jsem se nejdříve učinit prázdnou, abych převzala vůli druhého, to znamená, *abych ji v sobě učinila vědomou a tím zavedla vibrace do svých vlastních nervů a svou vibraci pokud možno potlačila*. A to je to nejtěžší. Naše nervy jsou vždy *naladěny na naše vlastní vibrace*; jejich odolnost je přizpůsobena našemu vlastnímu životnímu proudu.

Každá změna nervy namáhá, dojde k přeladění, které – ať dolů či nahoru – je vždy napíná. I když v sobě samých zažíváme takové přeladění, působí často škodlivě, ať je to úlek, výbuch vášně, nebo dokonce přemíra radosti. Je proto pochopitelné, že naladění našich nervů na docela cizí vibrace, které nejsou počtem kmitů ani svým charakterem stejné jako naše, může být únavné, ba dokonce škodlivé. Je-li rozdíl ve vibraci příliš velký, může to mít za následek velké škody, nervová onemocnění, předrážděnost a záněty nervů. To vysvětluje, proč někteří citliví lidé v určitém prostředí vždy záhadně onemocní. Je při tom však ještě jedno velké nebezpečí, které hrozí každému médiu a ke kterému dokonce skoro vždy dojde, že totiž médium ztratí svůj přirozený charakter. Přejímá všechny vibrace, ale nemůže je strávit, přisvojit si je, a proto se samo stane chaotickým, nespolehlivým, bez vůle. Nehrajme si nikdy s těmito věcmi! Můžeme číst hromadu dokladů o smutných příbězích nejrůznějších médiích, která se nakonec stala automaty všech dojmů, bez vůle, neměla již žádnou odolnost a nakonec byla „odhalena“ jako lháři a podvodníci. Není divu! Právě v důsledku svých mediálních schopností ztrácela postupně svou vůli, aby se stala hračkou diváků.

Sama jsem byla svědkem, jak jedna žena se vzácně velkými schopnostmi předváděla zpočátku pravé fenomény,

ale později nedokázala odolat přání jiných lidí a chtěla stále něco předvádět. Když se pak neznámá síla nedostavila, začala podvádět, aby zvědavce uspokojila. Skončilo to obrovským skandálem. Nevědomí triumfovali, tvrdili, že všechny úkazy od počátku byly podvodem. Ne! V žádném případě nebyly všechny úkazy podvodem. *Naopak, právě na základě své skutečné mediumity, se stala tak bezcharakterní a bez vůle, že skončila jako podvodnice.*

Mohla jsem pozorovat tyto účinky sama na sobě. Nechtěla jsem sama sebe podvádět, chtěla jsem poznat pravdu a zažila jsem škodlivé účinky těchto pokusů. Byla jsem však dostatečně vědomá a měla dosti silnou vůli, abych přemohla cizí vibrace a stala se po každém pokusu opět „sama sebou“. Ale právě zdoláváním cizího působení jsem se stala velmi unavená a nervózní, proto jsem se vzdala všech těchto – a později i všech spiritistických pokusů. Víím velmi dobře, že mnozí spiritisté tvrdí, že manifestace není únavná ani škodlivá. Nechť mi odpustí, po svých dlouholetých pokusech říkám zcela upřímně, že média která po pokusech nejsou unavena, nikdy nepřevzala cizí vůli, ale manifestovala ze svého vlastního podvědomí – přes vlastní pevné přesvědčení, že manifestace pochází od jiné bytosti. Mé pokusy mne přesvědčily, že člověk může „převzít“, cítit a projevit *svou vlastní vůli z komplexu hluboko skrytého v podvědomí stejně dobře, jako vůli cizí bytosti*. A v tom je příčina většiny sebeklamů. S nevědomými lidmi však nelze diskutovat, trvají na své fanatické víře v „duchy“, klamou sami sebe a množství lehkověrných, kteří nemají možnost kontroly. Nemají o svých vlastních *nevědomých silách* ani ponětí.

Avšak ten, kdo chce poznat pravdu a zkoumá všechny úkazy s nemilosrdnou kontrolou, může narazit na vysoce zajímavá fakta. Je jen zapotřebí veliké opatrnosti se slovem „duch“.

Uvažujme: Může-li vůle člověka zapříčinit zvednutí paže druhého, tedy *přemoci zemskou přitažlivost*, kde je pak hranice možností? Když jsem se seznámila s touto skutečností, pochopila jsem jev, kterému se zde na Západě říká „levitace“ a kterého se dociluje v určitých kláštích v Tibetu systema-

tickým cvičením ještě dodnes. Aniž jsem tenkrát o těchto tibetských cvičeních něco slyšela, dovedly mne mé pokusy ke stejným výsledkům. Tento úkaz je zde v Evropě také znám a věrohodní očití svědkové popsali, že se velká Terezie z Avily, Jan z Kříže a František z Assisi vznášeli ve vzduchu ne jednou, ale častěji, někdy dokonce mnoho hodin. Víím, že *je to možné*, neboť vlastní vůle působí jako cizí a dokáže přemoci na určitou dobu přitažlivost Země. Záleží to na síle vůle.

Také se mi přihodilo, že jsem si během nějakého pokusu nedokázala v sobě uvědomit vůli druhé osoby, a pak bylo pro mne nemožné uskutečnit to, co myslela. Pak ležela tato zdánlivá hmota na mých prsou jako obrovské závaží, dýchala jsem ztěžka a musela jsem tak sténat, jako bych měla zemřít. Prosila jsem jí, aby se lépe soustředila. V okamžiku, kdy jsem si její vůli uvědomila a vykonala ji, jsem dýchala zase lehce a volně, tlak náhle pominul. Co jsem těmito pokusy zažila, mne dovedlo k přesvědčení, že *astma není ničím jiným než neviditelná vůle jiného člověka, která se klade na nemocného jako těžké závaží. Na druhé straně, tato neviditelná, neuskutečněná vůle může patřit nemocné osobě, vycházet z jejího podvědomí a zapříčiňovat její nemoc bez toho, aby si uvědomovala, že její nemoc je výsledkem její vlastní vůle.*

Celý náš život sestává z takových bojů, ve kterých jednou podlehneme, podruhé vítězíme.

Tyto pokusy a zkušenosti pro mne byly nádhernou školou. Měla jsem příležitost nahlédnout hluboko do nevědomé oblasti člověka a získat důkladnou znalost sebe a ostatních lidí. Došla jsem k důkazu, že je možné převzít myšlenky druhého člověka. Ale současně jsem viděla, jak je to neuvěřitelně těžké! Chápala jsem, proč Tibeťané nebo Indové, dříve než chtějí převzít zprávu nebo spojení s duchem zemřelého, jdou na tři dny do samoty vzdálené několik kilometrů od obydlené krajiny, postí se a modlí během těchto tří dnů a teprve pak – takto důkladně připraveni – začínají hledat spojení s duchem zemřelého. Určitě ne tak, jak to dělají tisíce lidí, kteří si říkají spiritisté, že se sejdou po práci v kanceláři nebo uprostřed světského života a myslí, že je takto možné spojení s oním světem.

Představují si, že vyslovení malé rychlé modlitby je uchrání před nebezpečím. Cožpak někdy viděli, že vyslovení nějaké modlitby může uchránit někoho, kdo skočil do propasti, aby se nezabil? Experiment se spiritismem bez znalostí je stejně velkým nebezpečím, jako skákat z nevědomosti do propasti. Buďme rozumní! Nezapomeňme, že máme rozum, abychom jím všechny své zkušenosti kontrolovali. Během řady let, kdy jsem se zúčastnila činnosti celé řady kroužků, jsem se musela stát svědkem nesčetných katastrof, posedlostí, sebevražd, nervových zhroucení, těžkých duševních chorob, vyvolaných jako důsledek neodpovědného pohrávání si s tím, čemu se říká spiritismus.

SLAVNOSTNÍ SLIB

Postupně jsem pochopila, že už nemám co hledat v různých spiritistických kroužcích. Začala jsem důkladně studovat psychologickou vědu.

Po důkladném předběžném teoretickém vzdělání jsem se dostala do styku se šéflékařem státního ústavu pro chomyslné a ten mi pomohl získat důkladné a systematické praktické školení. Dostala jsem svolení studovat nemocné v tomto ústavu. Směla jsem se zabývat nemocnými ve všech odděleních, směla jsem dokonce do oddělení pro zuřící maniaky.

Když jsem se jednou večer vrátila domů, seděla jsem dlouho sama v pokoji a pokoušela jsem se srovnat si myšlenky. Děsné, co jsem zažila v ústavu! Děsné! Dantovo „Inferno“ je ještě mírné ve srovnání s tím, co tam člověk vidí. A kolik nemocných je na Zemi, kteří tak trpí, zavření nebo nezavření, a kolik je zdravých, kteří skrze tyto trpící musí trpět sami, postupně také onemocní a také zahynou. Kolik je nemocných, kteří proto, že se chovají normálně a nenosí na čele pečeť, že jsou duševně choří, klamou nevědomé lidi; někdy zaujímají vysoké postavení, ožení se s nic netušícími, věřícími lidmi a pak zničí svou rodinu, svá okolí, své příbuzné, často celé podniky, ba dokonce země.

Peklo se mi otevřelo před očima a stála jsem zoufalá před bezmocností lidstva proti této strašné bídě.

Zabývání se nemocnými mi otevřelo dveře k nejhlubším tajemstvím nejrůznějších lidí a rodin a poznala jsem zděšeně, že je na světě mnohem víc nemocných než zdravých lidí. Viděla jsem nesčetné abnormality a duševní choroby, které lidé v sobě nosí a viděla jsem, že je mnoho těch, kteří by se dali ještě zachránit při správném ošetření, nebo kde by bylo možné jednoduchými prostředky, někdy pouze změnou prostředí, znovu nastolit zdravý duševní postoj, a tak vrátit ztracené štěstí nejedné rodině.

Všechny své síly jsem chtěla zasvětit této práci, zmírnění tohoto utrpení... ale jak a kde začít? Kde najdu pomoc?

...a opět jsem slyšela dobře známý hlas ve svém nitru:

„Kde najdeš pomoc? Ve svém nitru! Vidíš, v tom je právě závada, že všichni očekávají pomoc zvenčí, ale jelikož všichni pomoc *očekávají*, ale *nedávají*, nedostane se pomoci nikomu. Kdyby naopak všichni lidé pomoc dávali, pak by také každý pomoc *dostal*. Pak by bylo možné zbavit Zemi všeho utrpení!“

Odpověděla jsem vnitřnímu hlasu: „Nevím, kdo jsi, nebo vůbec, jaká jsi síla, slyším pouze tvůj hlas, který mi říká pravdu. Vidíš mé myšlenky, mou lidem neviditelnou vnitřní povahu a nemusím ti říkat, že chci celý svůj život věnovat zmírnění utrpení jiných. I když jsem pouze zrnkem prachu, chci tímto zrnkem rozmnožit pomáhající sílu. Nic jiného mne nemůže v životě zajímat, z ničeho se už nemohu těšit, dokud nesu utrpení jiných stále ve svém vědomí. Chci se stát spolupracovníkem při vykoupení Země!“

„Pozor,“ řekl vnitřní hlas, „dej pozor na velká slova! Být spolupracovníkem znamená povinnost a oběť. Pak musíš skončit se svou nedokonalostí! Pak se nesmíš ani minutu zapomenout, musíš být stále bdělá, abys neudělala jediný krok proti věčným zákonům. *Všechna pokušení, ve kterých jsi dosud neobstála, tě znovu navštíví, znovu se ve tvém životě objeví, a běda ti, když neobstojíš. Žádný smrtelník si nemůže zahrávat s božskými silami. Nikdy už nesmíš použít sil, které jako spolupracovník získáš, k osobním cílům.*

Nikdy nesmíš mít osobní city, nebo se na něco dívat z osobního hlediska. Dej pozor, žij raději dál svůj osobní život jako ostatní lidé, než abys selhala jako spolupracovník. Varuji tě!“

„Nebojím se,“ odpověděla jsem. „Jsem s osobním životem tak hotova, že si osobně už nic nepřeji. Po tom všem, co jsem zažila, už nemohu mít osobní radost. Nebojím se žádných pokušení. Odolám jim, protože už nemám žádné iluze. Chci být spolupracovníkem na velkém díle!“

Chvilí jsem nic neslyšela, jen jsem cítila, jak na mne vyzařuje veliká láska. Pak jsem uslyšela: „Tvá sebejistota je mi dobře známá, mé dítě, ale *tentokrát* se nezapomeň...!“

OBZOR SE VYJASŇUJE

Minuly dny, minuly týdny, minuly měsíce... Čekala jsem na znamení, na poukaz, co mám dělat, co mělo být mou povinností a obětí, jak mi řekl hlas neviditelného, ale už jsem hlas neslyšela...

Byla jsem bezradná. Čekala jsem stále na znamení marně. Nechtěla jsem však promarnit čas; tak jsem myslela, že bude nejlepší, když budu plnit své pozemské povinnosti co nejlépe a doufala jsem, že mi vnitřní hlas mezitím řekne, co je mou povinností jako spolupracovníka na velkém díle. Také jsem myslela, že tak, jak musí být čisté okno, když jím má být slunce jasně viditelné, musím nejdříve oprostít svou duši od všeho sobectví, chci-li vidět pravdu naprosto jasně. Prvním krokem k tomu je poznat, co je ve mně. Když se důkladně seznámím se svou vnitřní povahou, budu ji také moci očistit.

Začala jsem zkoumat zdroj a pohnutky všech myšlenek, slov, pohybů a činů. Jaká neuvědomělá síla ve mně pracuje? Odkud pocházejí mé myšlenky? Co ve mně chce, abych řekla ta či ona slova? Proč chci dělat právě to a ne něco jiného? Když jsem se z něčeho těšila, zkoumala jsem, proč mám radost. Když mne něco deprimovalo, nebo zlobilo, pátrala jsem po pohnutkách. Když jsem někoho považovala za sympatického nebo nesympatického, ihned jsem analyzovala, kvůli

kterým vlastnostem tak bylo. Pozorovala jsem se neustále, proč něco dělám ráda a jiné zase nerada. Když jsem byla hovorná, pátrala jsem po příčinách, které mne pudily k hovoru, když jsem byla mlčenlivá, po tom, proč nemám chuť hovořit. Každé slovo, které vycházelo z mých úst, jsem analyzovala, zda je pravdivé, zda nikoho nezraňuje. Pozorovala jsem účinky svých slov a činů na druhého, který stál naproti mně. Pokoušela jsem se stále o to, abych se vmyslela do toho, s kým jsem právě mluvila: *co bych cítila já, kdyby on mně řekl stejná slova, která já říkám jemu. Držela jsem se neustále, nepřetržitě pod kontrolou.*

Toto neustálé pitvání mi přineslo nezměrné podklady. Seznámila jsem se postupně s kouzelným světem podvědomí a nadvědomí. Poznala jsem různé projevy *jedné a téže síly*, od nejnižších pudů až po nejvyšší duchovní Já. Poznala jsem, že máme svobodnou volbu ztotožnit se se svými pudy nebo zůstat pánem pudů – to znamená *sebou samým!*

Zažila jsem, že svobodný je jenom ten, kdo ovládá své pudy a není otrokem svých vášní, žádostí a přání.

Vedle své neustálé sebeanalýzy jsem dále studovala psychologii a filosofii.

ÁJURVÉDA

Když si nyní, kdy to vyprávím, vzpomínám, musím se stále usmívat nad bytostí, kterou jsem tenkrát byla. Jak naivní je člověk, jak nevědomý! Jak by mohl být spolupracovníkem na „velkém díle“ někdo, kdo sám nedospěl k cíli? Když se dosud nevyrovnal sám se sebou?

Ale každý člověk, který se probouzí a vidí cíl života, prochází onou dětskou nemocí, že chce okamžitě spasit lidstvo, *místo aby nejdříve spasil sám sebe!* Skutečně, vyšší síly se už postarají o to, aby byl každý neofyt vyléčen z tohoto naivního pojetí. Nebyla jsem však tenkrát ještě vyléčena a chtěla jsem učinit lidi šťastnými. Od svého slavnostního slibu jsem ani minutu nezapomněla pro něj žít. Přišla různá pokušení, která pro mne pokušením nebyla. Bylo dost mužů,

kteří chtěli uspokojit svou rozkoš. Říkali, že mne „milují“, ale viděla jsem jasně, že si mne, toho čím ve skutečnosti jsem, ani nepovšimli. Chtěli prostě tělesnou lásku; jak by mne to mohlo zajímat, když jsem jednou nahlédla do pasti přírody? Ani mé marnivosti takové žádosti nelichotily. Naopak: považovala jsem za ponižující, že muži chtěli stále znovu mé tělo.

Mluvila jsem o nejvyšší filosofii; muž, který se vydával za přítele, byl nadšen mou „inteligencí“ a při nejbližší příležitosti mne chtěl – políbit. Chtěl snad políbit mou inteligenci?

Jiný byl nadšen mým smyslem pro hudbu; když jsem ve společnosti hrála na klavír, říkal, že zbožňuje hudbu, políbil mi ruku a podíval se mi hluboko do očí... ale s jakou smyslností! Ach, už jsem znala takové „zbožňování hudby“ a smála jsem se mu. Jak nudné! Jak nudné!

Skutečně mne přitahovala hudba, filosofie, psychologie, co bylo uměním a vědou, ale musela jsem poznat, že většina filosofů, psychologů, astronomů, vědců, umělců, jakož i jiných mužů, považovala sexualitu za ještě mnohem zajímavější! Ubožáci! Co jim zůstane, až jednou ztratí svou mužnost? Prázdnota, jejich vlastní hrozná prázdnota! A muži mi chtěli dokázat, že svůj život promarní, když nevychnutím při každé příležitosti sexuálníhožitky. Jak ponižující! *Dokáží muži vidět jediné pohlaví?* Neumí být jednoduše lidskými bytostmi nad a mimo úroveň sexu? Jako děti, které si spolu hrají, pro radost z hraní a ne proto, že se hra nějakým způsobem zabývá sexem?

Mnoho lidí provozuje hudbu, umění, hraje divadlo a zabývá se psychologií pouze proto, aby mohli získávat stále nové partnery. Bible říká: „Nebudete-li jako děti, vpravdě, říkám vám, nevejdete do království nebeského.“ Jak hluboce jsem pochopila tuto pravdu, když jsem musela vidět neklid a nespokojenost lidí, žijících jen pro sexualitu! A tito ubozí, prázdni lidé si mysleli, když viděli mou lhostejnost, že své pudy „potlačují“, nebo že hrají komedii. Vždy jsem se přísně analyzovala: nikdy jsem neměla jedinou myšlenku, která by mne přitahovala k nějakému muži. Milovala jsem svého manžela nezměrně hluboce, ale ne už jako žena muže, ale jako člověk člověka! Nebylo to pro mne pokušením, nebyl to boj a nebylo to „vítězství“ nad mými žádostmi, neboť jsem netoužila vůbec

po žádném muži. Od oné noci, kdy jsem jasně poznala podvod přírody v tělesné lásce, jsem se už necítila být *ženou*. Oné noci jsem se stala lidskou bytostí, jástvím, a *ono jáství netouží po sexu! Jáství je bezpohlavní!* Jáství není polovinou něčeho, co hledá svou doplňující polovinu; *jáství je naprosto celistvé!* **A když si člověk tuto pravdu uvědomí, tělo poslechne!**

Tu jsem opět pocítila, po mnoha letech, zvláštní šimrání v celém těle a opět uslyšela dobře známý požehnaný hlas, který jsem tolik let postrádala: „Proč zanedbáváš své duchovní schopnosti?“

„Jak je nemám zanedbávat? Co mohu dělat?“ zeptala jsem se.

„Víš velmi dobře, že když někdo má vrozené schopnosti pro hudbu, sochařství nebo jiné umění, ještě to neznamena, že je umělcem. Musí své bádání rozvíjet. Toho se docíluje jedině cvikem, cvikem a opět cvikem. *Nadání bez píle a píle bez nadání není uměním.* Když však spojíš nadání s pílí, pak je to pravé umění! Máš nadání, které prostě necháváš ležet ladem: schopnost projevit Ducha. Cvič, cvič, cvič... a staneš se umělcem v královském umění, které stojí nad všemi ostatními uměními: *v umění bez umění!*“

Srdce se mi rozbušilo. Léta čekám na vnitřní příkaz, co mám dělat. A teď tu toto spojení znovu je a říká, že se mám cvičit v „umění bez umění“. Jak mám cvičit? Existují taková cvičení? Nikdy jsem o nich neslyšela...

Tu jsem znovu uslyšela zřetelně hlas ve svém nitru: „Hledej!“

„Hledat? Kde a jak?“, ptala jsem se.

Odpověď už nepřišla...

Tento večer jsme byli pozváni k příteli. Byli jsme veselí, muži oživovali vzpomínky na školu, a já jsem prohlížela jeho knihovnu, která mne velmi přitahovala, a našla jsem zajímavou knihu; zeptala jsem se, zda si ji mohu půjčit.

„Samozřejmě,“ řekl náš přítel. Vyndala jsem knihu a posadila se k mužům. Požádala jsem našeho přítele, aby nám vyprávěl, kde a jak se naučil jógovým cvičením. Vyprávěl, že byl jednou v Indii u jednoho mahárádži na lovu tygrů. Na lovu se mu splašil kůň a vyhodil ho tak nešťastně ze sedla, že padl

na záda a už nemohl vstát. Donesli ho do jeho pokoje. Mahárádža ho navštívil a zeptal se, kterého ze svých lékařů k němu má poslat, anglického nebo indického.

Náš přítel si přál anglického. Ten mu předepsal různé uklidňující léky proti bolesti a poradil mu, aby zůstal klidně v posteli. Plynuly dny a týdny a stále tu ještě ležel bezmocný, nemohl ani stát, ani pohybovat krkem a zády. Tak uplynulo šest týdnů, ale dařilo se mu stále hůře. Tu ho mahárádža znovu navštívil a řekl: „Přál jste si anglického lékaře, tak jsem ho poslal. Léčí vás už šest týdnů a váš stav se stále horší. Doporučuji vám, abyste požádal o radu mého indického lékaře – mého ájurvédika. Mohl by vám pomoci.“

Náš přítel poprosil mahárádžu, aby k němu poslal svého ájurvédika.

„Co to znamená ájurvéda?“ zeptala jsem se.

„Slovo ájurvédik označuje člověka, zasvěceného do ájurvéd. Vědy jsou posvátné knihy Indů, nejvyšší filosofie na světě. Sestávají z různých částí. Ájurvéda je věda o zdraví, obsahuje všechna tajemství lidského těla, nemocí, léčení a uchování zdraví. Tito zasvěcenci znali už před pěti až šesti tisíci lety například tajemství a způsob, jak nahradit zraněné orgány těla zdravými orgány z mrtvol. Prováděli nejneuvěřitelnější operace. Dokázali nahradit slepé oko zdravým, dokázali to u lidí i zvířat, dokázali nahradit i celou nohu. Věděli také, že příčinou nemocí jsou myriády neviditelných živých tvorů, dnes jim říkáme bakterie, věděli však také, že bakterie jsou buňkami neviditelného démonického ducha, ale západní vědci s výjimkou několika zasvěcenců jako Paracelsus se nikdy ani nepokusili v této oblasti pátrat. Zlý duch obsadí jednoho či více lidí, a když jsou vibrace člověka v souladu s vibracemi zlého ducha, onemocní. Existují však vždy lidé, jejichž vibrace jsou jiné než démona. Tito lidé ne onemocní. Jsou – jak to nazývá západní věda – imunní.

Ve svatých knihách Indů jsou všichni tito zlí duchové nemocí popsáni, jsou dokonce vyobrazeni barevnými obrazy. Jsou to hrůzné postavy, každá má charakteristický tvar a charakteristickou barvu. Tak například démon moru je černý netvor, mor se také nazývá černou smrtí. Duchem jiné, rovněž

smrtelné nemoci, je žlutý démon, nemoc, kterou způsobuje se nazývá žlutá horečka. Duch lepry má hlavu podobnou lvu a je známo, že se malomocní poznávají zdálky podle výrazu jejich obličeje, který se podobá lvu. Obličejem malomocného je vidět lví obličej ducha, kterým je posedlý. Zápal plic je způsoben obrovským červeným démonem, který je jakoby upleten z ohně a plamenů. A tak každá nemoc pochází z posedlosti různými démony.“

„Okamžik,“ přerušila jsem vyprávění našeho přítele, „co to říkáte? Zápal plic pochází od obrovského červeného démona? Jak zajímavé...“ a náhle ve mně vyvstala vzpomínka z dětství: vidím bratříčka, jak se vztyčí zděšeně na posteli a řve, celý bez sebe, zíraje vyvalenýma očima jedním směrem pokoje: „Maminko, maminko, červený muž jde proti mně, maminko, pomoc!...“ mává svýma ručičkami, jakoby chtěl zadržet neviditelného nepřítel... a pak omdlí a matka řekla: „To, co vidí, není skutečnost, má halucinace...“ Věděla jsem už tenkrát, že „červený muž“ byl pro dítě skutečností, *objektivní* skutečností, kterou Indové znali už před mnoha tisíci lety! Neboť není skutečností jen to, co můžeme uchopit rukama a vidět očima!

Vyprávěla jsem svou vzpomínku z dětství, náš přítel však nebyl překvapen.

„Nemocní vidí tyto démony často v okamžiku, kdy se stávají posedlími. Někdy i později, během nemoci, když s démonem bojují. Když však o tom mluví, říká se, že mají horečku a halucinace. Nikdo nemyslí na to, odkud pocházejí tyto obrazy v představě nemocného, když nemocní na to nikdy nemysleli a *proč ti, kdo onemocní stejnou nemocí, vidí vždy stejné obrazy*, přes to, že se vůbec neznají a nikdy se nesetkali.“

Pak náš přítel vypravoval dál, že mahárádžův ájurvédik byl velmi laskavý, mladý a jemný Ind, se kterým později uzavřel velmi blízké přátelství a se kterým si dopisuje ještě dnes. Vyšetřil reakce jeho nervových reflexů, pak odešel a přinesl prášky, z nichž měl brát denně tři. Když se loučil, řekl s úsměvem: „Za tři dny budete opět sedět na koni.“

Náš přítel vzdychl a nevěřil tomu.

Příštího dne ráno už mohl hýbat hlavou. Pak znovu přišel ájurvédik, opět mu dal prášky a přikázal mu dělat několik

dýchacích cvičení, spojených s řízením vědomí. Odpoledne se mohl posadit a cítil v páteři šimrání, jakoby do ní proudila nová životní síla. Druhého dne ráno mohl vstát, udělat několik kroků po pokoji, pak snědl s obrovskou chutí oběd a později sešel na zahradu. Třetího dne se probudil čerstvý a čilý a vyjel na koni. Pak se on a ájurvédik stali dobrými přáteli a náš přítel se ho jednou zeptal, co mu dal, že se uzdravil jako zázrakem?

„Naše věda se předává z otce na syna,“ řekl Ind. „Když je syn zasvěcován, musí nejdříve složit těžkou přísahu, že tato tajemství za žádných okolností neprozradí. Ještě nikdy nikdo tuto přísahu neporušil. Nemohu vám prozradit tajemství prášků, ale mohu vám povědět ledacos o naší vědě. Prášky, které jsem vám dal, jsou chemickou sloučeninou, sestávající převážně ze zlata. Tato zlatá směs však není prostou mrtvou hmotou, ale můžeme ji nazvat ‚živým zlatem‘. Směs byla zahřívána po několik týdnů v hermeticky uzavřeném kelímku za neustálé mírné teploty v chemické peci. Tímto postupem se v mrtvém zlatě vyvinou vlastnosti, že je pak lze nazvat živým zlatem. Víte, že udržujeme-li vejce po třikrát sedm dní při stejnoměrné teplotě 40° C, vyklube se z něho po dvaceti jedna dnech kuře. Vystavíme-li však vejce na tři minuty teplu 100° C, pak ztvrdne, ale nikdy z něho není kuře. Stejně je tomu se zlatým přípravkem. Několika týdenní stejnoměrná teplota vyvíjí ve zlatě energii, která má stejnou vibraci jako ‚životní energie‘. Tato energie stojí ještě vysoko nad atomovou energií.

Zlato se vyvíjí pod zemí během milionů let pomalým procesem z obyčejné hrubé hmoty Země. Když tento proces vyvíjíme dál, můžeme zlato proměnit v jinou hmotu, která je nabitá touto nejvyšší energií. Stejně tak jako můžeme zmagetizovat obyčejné železo, můžeme vyvinout z obyčejného zlata magnetické, nebo ‚živé zlato‘. Magnetismus zlata je však mnohem vyšší energií než magnetismus železa. Má stejné vibrace jako naše životní energie, tato energie je životem samým, a působí na všechny živé tvory jako zázrak. Člověk je jako živý magnet, nabitý těmito nejvyššími energiemi. Jako magnet časem ztrácí svůj náboj, stane se však znovu magnetickým, když do něho vedeme elektrický proud, můžeme také člověka touto energií znovu nabít. Sídlem životní energie je páteř, mícha. U

vás byl poraněn tento nejjemnější orgán a napětí životní energie silně pokleslo. Váš organismus se nedokázal sám uvést do pořádku, neboť byla poraněna právě léčivá centra. Prášky znovu nabily vaše nervová centra, příroda se tím dala do pohybu a teď jste opět zdrav. To je celé tajemství. Vidíte, mahárádža je už stár, chce však ještě projevit svou mužnou sílu každý den u své nejmilejší ženy. Pomocí těchto zlatých prášků se mu daří udržet si schopnost mladého muže. Příroda už jeho tělo nemůže sama od sebe zásobovat touto energií, ale přípravek dává do pohybu jeho nervová centra a to stačí, aby jeho pohlavní orgány byly denně nabity.“

Náš přítel se zeptal ájurvédika: „Proč udržujete své vědění v takové tajnosti? Proč to musí být tajemství? Proč nemůže mít celé lidstvo užitek z požehnání tohoto vědění? Proč neuvádíte anglické lékaře do tohoto vědění?“

Ájurvédik hleděl chvíli před sebe, a pak řekl: „Aby byl vyroben tento přípravek, je zapotřebí – stejně jako vejce potřebuje oplodnění kohoutem, aby byl přiveden život ze stavu latentního do stavu aktivního – zdroj síly, který přivede latentní síly zlatých molekul k aktivitě a vytvoří z mrtvé hmoty zlata živou hmotu. *Tímto zdrojem síly je člověk sám.* Plodivou (pohlavní) sílu lze projevít nejen tělem, ale také na jiné úrovni, jako energii. Hypnotizér například projevuje svou plodivou sílu na své duchovní úrovni a může proniknout duší jiných lidí a tam převést různé síly z latentního stavu do aktivního, jako jeho semeno v buňce přivede život do pohybu a k rozvoji. Aby byl dán do pohybu určitý proces v různých hmotách, v tomto případě ve zlatě, potřebuje člověk vyzařování své vlastní životní energie. Když však tuto sílu vydává svými pohlavními orgány, automaticky převádí svá nervová centra, nutná pro vyzařování životní energie v netransformované prvotní formě, do latentního stavu. Tato nervová centra se otevírají nebo uzavírají automaticky. Muž řídí tuto energii buď do svých pohlavních orgánů, nebo do svých vyšších nervových center. *Nemůže však svou životní energii řídit současně do obou!*

Jistě chápete, že zasvěcuje-li otec syna do této vědy, syn musí současně s přísahou mlčení složit také přísahu naprosté zdrženlivosti. Proto také syn získá zasvěcení až potom,

když už je ženat a má několik dětí, aby řetěz nebyl přerušen. Ukažte mi západního lékaře, který by žil kvůli tomuto vědění v úplné zdrženlivosti! Podle našich zkušeností chce většina vašich lékařů naopak vydělat vědění co nejvíce peněz, aby mohli užívat svých nejnižších pudů a uspokojovat je. Byli u nás už mnozí a chtěli z nás vylákat naše tajemství různými prostředky. Viděli jsme, že chtějí pomocí těchto tajemství vydělat jmění, nebo ukojit svou marnivost a stát se slavnými. Mlčeli jsme. Je smutnou skutečností, že cizí moc nechala několik našich ájurvédiků mučit, protože nechtěli vyradit svá tajemství. Od té doby cizinci už nenacházejí žádného zasvěceného ájurvédika. Žádný nepřizná, že něco ví. Byli jsme donuceni nasadit si masku a stát se ‚tajupnými orientálci‘. Museli jsme zaplatit vysokou cenu za toto poučení.

Ale tolik vám prozradím: během let přišli i hodnotní cizí lékaři, pravdiví lidé, kteří chtěli znát naše tajemství proto, aby mohli pomáhat a kteří byli ochotní složit slib zdrženlivost, brahma-čarjá. Ti získali zasvěcení a pracují s námi. Zamlčují však své vědění stejně jako my. Až se lidstvo vyvine natolik, že bude většina lékařů ochotna vzdát se svých sexuálních choutek, aby mohli léčit, v té chvíli odhalí zasvěcení ájurvédikové své pravdy a svá tajemství. Ale prozatím západní lidé využívají každý svůj vynález k tomu, aby se vzájemně poškozovali. Podívejte se, co udělali s vynálezem dynamitu a letadel. Co udělali s těmito věcmi? Proměnili je v nové zbraně! Co by udělali, kdyby znali tajemství kosmické energie a ještě vyšší životní energie? Byly by to pouze nové příležitosti, jak se vzájemně vyhubit a vydělat ještě víc peněz. Válka je obchod! A k čemu tento obchod? K čemu stále více peněz? K vystupňování žádostí, k ponoření se ještě hlouběji do sexuálních radostí a perverzit. Ptáte se, proč neprozradíme svá tajemství. Cizí lékaři to vůbec nechtějí! Když slyší, že by museli obětovat své chtíce, už nejeví zájem. Vůbec tomu nevěří, že by mohli za tuto nízkou cenu získat tajemství celého života. Je mnohem snazší, aniž by udělali jediný pokus, se orientálcům vysmát.

Většina cizinců myslí, že uspokojení pohlavních pudů je největším štěstím na Zemi. Jak chtějí poznat nesmírnou sílu, kterou vlastní zduchovnělý člověk, když se nikdy nepokusí ji

získat? Tuto sílu však nelze získat ani penězi, ani mocí. Cenou je odříkání! Avšak člověk, který tuto cenu zaplatil, později zjistí, že se *vůbec ničeho neodříká*, protože vyměnil nesmrtelné za smrtelné, nepomíjející štěstí za pomíjející. Nikdo nemůže udělat lepší směnu. Ale nediskutujeme o tom. Tato tajemství nelze pochopit rozumem.

Ducha nelze chápat rozumem, lze ho pouze zažít. Duchem nutno být! Nechááváme lidi pokračovat po cestě rozumu. Dosáhli již mnohého a dosáhnou toho ještě více. Ale poslední pravdy zůstanou ukryty člověku, který následuje pouze svůj rozum a nikdy nepozná blaženost čistého Bytí, ke které vede cesta odříkání. Cizinci udělali z orientálního jógina postavu pro humoristický časopis. Je tedy možné se divit, že zasvěcenci svá tajemství nevydávají, ale stahují se a zůstávají pro západního člověka nedosažitelnými? Vám jsem proto tolik řekl, protože vidím, že nechcete studovat naše vědy ze zvědavosti, ale z hlubokého duševního přání. Hledáte pravdu, hledáte Boha. Jsme ochotni takovým lidem pomáhat. Dám vám radu: Chcete-li pokročit rychleji, chcete-li vniknout hlouběji do lidské povahy a lidského života, cvičte jógu.“

Vysvětlil mi, že orientálci objevili a zdokonalili během mnoha tisíc let různé metody, kterými člověk může dosáhnout cíle, který v sobě nosí a zná i nejméně vědomý a nevědomý člověk jako touhu po štěstí. Naplnění, spasení, blaženosti – nebo jak to orientálci nazývají: nirvány – může člověk dosáhnout už zde na Zemi. Dveře jsou otevřeny každému, kdo k nim najde klíč.

Tímto klíčem je *jóga!*

Ájurvédik dále vysvětloval, že každá činnost, spojená s koncentrací, je už jógou, neboť jediný způsob, jak dosáhnout velkého cíle, je soustředění. Jóga nás učí tisíciletými zdokonaleným, vykrystalizovaným metodám, jak se systematicky soustředit a jak toto soustředění systematicky stupňovat. Jsou různé jógové cesty: tělesná, duševní a duchovní koncentrační cvičení. Těmito cvičeními se vyvíjí nejvyšší schopnosti člověka, otevře se jeho duchovní zrak, jeho duchovní sluch, stane se pánem nad sebou, a tím nad tvůrčími a osudovými silami.

Člověku se otevře cesta k blaženosti; lze to také vyjádřit takto: cesta k sebe-uskutečnění – k Bohu!

Nejvyšší, ale nejtěžší je rádža-jóga. Rádža znamená král. Tuto cestu je tedy možno nazvat královskou jógou. Je to nejkratší, ale kamenitá a příkrá cesta, kterou učí také Kristus v bibli. Ale s trpělivostí se cíle dosahuje.

Náš přítel pokračoval: „Ājurvédik mi ukázal základní jógová cvičení. Později mi dal pokyny, jak bych se dostal k jednomu z největších žijících jóginů. Šel jsem k němu. Je to muž více než osmdesátiletý, který nevypadal na víc než na čtyřicet. Byl to hatha-jógin. Ti znají všechna tajemství těla. Mohou si neustále udržovat tělo v dokonalém zdravotním stavu po několika století. Indové tvrdí, že ještě dnes žijí v horách jógini, kterým je sedm až osm set let.“

Slyšela jsem dost.

Ještě tentýž večer jsem se chtěla dát do čtení knihy, kterou jsem si přinesla. Položila jsem se pohodlně do postele, vzala zabalenou knihu a otevřela ji.

Tu jsem viděla, ke svému překvapení, že to nebyla vybraná kniha! Obrátila jsem ji a podívala se na zadní stranu. Jak zvláštní! Přece jsem si přečetla název a ještě nyní si vzpomínala, že jsem onu knihu vyndala. Že bych byla sáhla vedle? Zdálo se, že tomu tak bylo. Ale když už jsem tu knihu měla, tak jsem se chtěla na ni alespoň podívat. Ihned mne zaujala. Zvenčí se podobala moderní knize, asi byla nedávno svázaná, ale uvnitř byl velice starý rukopis. Papír byl už docela hnědý, plný stop po knihomolu. Černý inkoust i písmo prozrazovaly, že pochází ze starých dob. Začala jsem číst. Čím dál jsem četla, tím větší bylo mé překvapení, až jsem byla tak vzrušena, že jsem chvějícíma rukama sotva mohla otočit další list.

Rukopis hovořil o řádu, starém jako Země sama. Je to tajná, čistě duchovní jednota, bez jakéhokoli zevního, viditelného „členství“. Stále přijímá neofyty, ti s ním přijdou do kontaktu, aniž o něm něco vědí. Toto „přijetí do kontaktu“ nastane, když člověk dosáhne takového stupně vývoje, kdy se zcela vzdá své osobnosti a věnuje veškerý život ke zmírnění utrpení ostatních. Když v nějakém člověku uzrálo toto rozhodnutí,

vstoupí s ním člen tajného řádu do duchovního spojení. Lépe řečeno: člověk, který se dostal tak daleko, že se vzdá své osoby a dospěje k vesmírné lásce, dosáhl onoho stupně vývoje, kdy se sám od sebe zařadí do vibrací v proudovém okruhu onoho duchovního bratrstva. Slyší ve svém nitru hlas duchovního vůdce, který ho nejdříve varuje a upozorňuje na obtíže, nebezpečí a důsledky tohoto rozhodnutí. Když na svém rozhodnutí přesto trvá, pak ho „řád“, který lidstvu pomáhá vystoupit z chaosu, přijme.

Nejdříve, aniž to ví, na zkušební dobu. Tato zkušební doba začíná ihned tím, že neofyt je ponechán po dobu *sedmi dlouhých let* v naprostém osamění. Během těchto sedmi let nenalézá žádné spojení s řádem, i když hledá sebevíc. Ale různé zkoušky, ve kterých musí obstát, následují jedna za druhou. Musí obstát v sedmi zkouškách z lidských ctností. Jsou to: **oproštění od smyslnosti, ješitnosti, hněvivosti, chtivosti, závisti, citlivosti a na druhé straně schopnost odolávat vnějším vlivům.**

Když v těchto zkouškách obstál přes svou naprostou opuštěnost a trvá nadále na svém rozhodnutí, je zralý pro spolupráci a je přijat definitivně. To se dozví zdánlivou náhodou ještě tentýž den. Od té doby se mu dostává důkladného školení a současně jsou mu již také ukládány úkoly. Úkoly jsou nejdříve lehké a tou měrou, jak je splní, se stávají stále těžšími. Jsou neofyté, kteří pracují skrytě, a jiní, kteří musí předstoupit před veřejnost. Může se stát, že jednou chodí jako žebráci, jindy plní svou povinnost jako velmi bohatí lidé. Někdy snad pracují jako asistenti u velkého vynálezce, někdy jsou činní jako řečníci nebo spisovatelé. Někteří mají velkou světskou moc, jiní zase mohou být skromnými dělníky v dílně obrovské továrny. Může se stát, že dva členové řádu pracují *zdánlivě* proti sobě. Nesmějí se však ničím prozradit, že patří k sobě, že jsou spolu ve spojení. Někdy jsou slaveni a mají největší popularitu, jindy žijí v největší bídě a musí snášet třeba potupu a ponižování. Musí provádět všechny úkoly naprosto oproštěně, naprosto neosobně, prostě jako služebníci velkého díla. Přitom však musí nést za každý svůj čin *plnou odpovědnost!* Dostanou úkoly, ale musí sami rozhod-

nout, jak je vykonat při plném vědomí odpovědnosti, kterou nesou za všechno, co dělají. Čím výše postoupí, tím větší je jejich zodpovědnost.

Každý, kdo odmítá nést odpovědnost za své činy a za svou práci sám, ale svaluje ji na jiného člena řádu, ten, kdo neuznává svou práci za svou vlastní, osobně zvolenou, ale dává svým činům zdání, jakoby jednal z příkazu řádu nebo jako mediální nástroj nějakého člena řádu, ten je zrádcem a ztrácí ve stejném okamžiku veškeré spojení s řádem. Avšak nedozví se o tom, že vypadl z jednoty a může se stát, že se ještě po léta považuje za spolupracovníka. Řád užívá takových lidí k tomu, aby jiné lidi zkoušel, zda uznají falešného proroka a následují ho, či zda už natolik pokročili v samostatném myšlení a rozeznávací schopnosti, že zkoumají každé slovo, které slyší, a teprve potom je přijmou. Ti, kdo následují falešné proroky, jsou ještě slepí; nechávají se vést slepým a oba odpadnou z cesty.

Za členy řádu jsou přijímáni pouze naprosto samostatní, neovlivnitelní lidé. Tito lidé činí dobro a nečiní zlo, nikoli z poslušnosti, protože za to očekávají odměnu a chtějí se dostat do království nebeského, ani ze zbabělosti, protože se bojí trestu a nechťejí se dostat do pekla. Naopak členové řádu musí být lidé, kteří *vždy – v životě i ve smrti – následují výhradně své vlastní nejhlubší přesvědčení a podle toho jednají! Neboť členové slyší slovo řádu ve svých srdcích jako své vlastní, nejhlubší přesvědčení!*

Četla jsem tyto řádky se stále rostoucím vzrušením. Zúčtovat s pozemskými radostmi? Ó, ta noc, kdy jsem v posteli tak zoufale vzlykala! – Je možné zúčtovat se vším ještě víc? Chtít „zmírnit utrpení jiných“? Jen Bůh ví, jak vážný byl tenkrát v pokoji můj slavnostní slib, když jsem dumala nad svými duševně chorými pacienty, nad jejich hrozným utrpením, nad všeobecnými, neustálými bolestmi všech obyvatel Země! Varování, které jsem tenkrát hlasitě slyšela a strašná opuštěnost, zoufalý pocit naprosté osamocení během dlouhých let! Kolik let vlastně od té doby uplynulo? Přesně sedm let! Ano, přesně! A dnes ta náhoda s knihou! ... Náhoda? Ne! Bylo to poselství... poselství!

Byla jsem hluboce otřesena! Jako vždy, tak i nyní jsem se svého rozumu tázala, co tomu říká, neboť jsem se nikdy nevzdala kontroly rozumem. Ale co mi mohl rozum nyní říci? Když jsem věděla nejlépe, že *všechno je tak*. Co mohl můj rozum učinit, než prostě uznat a potvrdit skutečnost? I nejpochybovačnější rozum musel zmlknout před souhrou tolika náhod! Ne, nemohla jsem pochybovat: byla jsem přijata! Cítila jsem nevýslovný pocit štěstí a vděčnost, cítila jsem boží milost, požehnání, hluboký slavnostní pocit a hlubokou pokoru.

A zůstala jsem od té doby v tomto stavu.

A BYLO SVĚTLO

„Hledala jsem“, jak mi vnitřní hlas poradil a snažila jsem se postoupit s pomocí dobrých knih. Našla jsem knihu, která popisovala přísně tajná cvičení rádža-jógy, to jest cestu k „Já“. Chtěla jsem s těmito cvičeními ihned začít, neboť tak daleko už jsem byla, že jsem věděla, že **četba je nutná pouze proto, abychom věděli, co musíme dělat! Když se chceme dostat k cíli, k Já, musíme to uskutečnit!**

Chtěla jsem skutečnost, ne jen krásné popisy a teorie. Ale duchovní jóga vyžaduje nejpřísnější askezi. Mluvila jsem se svým manželem. Dal svolení k mým asketickým cvičením.

Otec koupil pro rodinu statek v horách. Tam v lese jsme měli lesní domek, a tak jsem se tam nyní odstěhovala na dlouhou dobu, abych byla úplně sama.

Nikdy nezapomenu na tuto dobu v lese, nikdy ve mně nevybledne vzpomínka, neboť v extázích, které jsem tu zažila, jsem si poprvé uvědomila, odkud přicházím, kam jdu a proč zde jsem. Dlouhá koncentrační a meditační cvičení mi dopomohla vniknout do nejhlubších oblastí mé duše, stupeň za stupněm. Těmito cvičeními jsem v sobě uvedla do pohybu síly, které působily i během mých každodenních prací a dokonce i během spánku. Někdy, když jsem se pocházela lesem, se ve mně vynořovaly obrazy krajin, které jsem znala, ale nevěděla jsem odkud, neboť jsem tam nikdy v tomto životě nebyla.

Zatímco jsem byla bdělá, ale i ve snech, se objevovaly lidské postavy, které jsem rovněž znala, ba často velmi dobře, které jsem však v tomto životě nikdy neviděla; jejich oblek byl cizí a jejich jména a jazyk, kterým jsme se ve snu dorozumívali, byly odlišné od jazyků a jmen, které jsem znala.

Kdykoli jsem se posadila k meditaci a obrátila svou pozornost do nitra, rozsvítilo se ve mně v okamžiku zelenomodře fosforeskující světlo, pak se stalo zřetelnější a měla jsem pocit, jakoby záře pocházela z neviditelných očí netělesné, mocné bytosti. Nepopsatelná síla, láska a dobrota vyzařovala na mne z těchto očí. Vnořila jsem se do tohoto láskyplného zdroje síly a s naprostou důvěrou, s pocitem bezpečí pronikala jsem beze strachu do neznámého světa nevědomého, stále hlouběji a hlouběji.

A pak jednou, zcela nečekaně, světlo ozářilo temnotu, která v sobě skrývala minulost, a vše se stalo jasným.

Když jsem se zase jednou posadila k meditaci, objevilo se před mým vnitřním zrakem jako vždy nejdříve fosforeskující světlo. Pak jsem cítila ještě jasněji než jindy, že zdroj světla září z očí známé, mocné bytosti, kterou jsem kdysi dobře znala. Potom se stávaly stále zřetelnějšími, takže jsem už necítila, ale *věděla*, že jsou upřeny na mne. Cítila jsem, jak na mne vyzařuje jejich pohled, jejich světlo a jejich láska a v příštím okamžiku, působením tohoto pohledu, vymizel z mého vědomí zbytek mlhy a přede mnou stála, jako vynořená ze tmy, nádherná postava s tmavomodrýma, bezedně hlubokýma očima, *Jeho* postava, *Jeho* tvář a *Jeho* oči – ON!

MINULOST SE STÁVÁ PŘÍTOMNOSTÍ

On tu stál a díval se na mne klidně. Tento pohled, tento nebeský klid, který vyzařoval z jeho očí, mi dodal sílu, abych snesla obrovský otřes, nekonečnou radost, že *Ho* zase vidím. Jeho ušlechtilá tvář zůstala bez hnutí, ale jeho oči se na mne usmívaly a věděla jsem, že *On* má radost, že jsem se konečně úplně probudila a že *Ho* opět vidím. Neboť *On* mne viděl vždy, jeho oči pronikly mlhou, která ležela na mém vědomí. *On* viděl

mé boje, má utrpení a má muka a *On* mne nikdy neopustil, ale pomáhal mi probudit se, stát se vědomou.

Vzpomínka mne uchopila plnou silou a rozmazané obrazy, které jsem v sobě nosila, ale nedokázala vynést do vědomí, se nyní staly ostrými a určitými. Vynořovaly se nové obrazy, nové vzpomínky, které byly dosud skryté a pohřbené v hloubce mého podvědomí, doplňovaly se jako kameny mozaiky a vytvářely úplný obraz uplynulého života v zemi na velké řece, na Nilu, v zemi pyramid...

Vždyť dnes jsou mé šestnácté narozeniny a právě oblékám slavnostní oblek, abych se mohla objevit na velké přijímací slavnosti, kdy mne otec představí zástupcům země jako svou ženu, jako zástupkyni předčasně zemřelé královny.

Dva nejstarší zástupci země přicházejí pro mne a vedou mne dlouhou chodbou do velkého přijímacího sálu. Vedou mne pomalými, slavnostními kroky mezi řadami vznešených k „Velkému domu“ – k faraónovi – mému otci a od nynějška také mému choti. Sedí na zlatém trůnu jako obraz boží. Jeho jméno není nadarmo *Phar-ao* – „Velký dům“. Jeho osoba je vnějším obalem, domem Boha. Bůh v něm bydlí, jím září a manifestuje se. Síla jeho pohledu je tak pronikavá, že lidé, kteří nejsou zcela pravdiví, musí sklopit oči před jeho zrakem. Sedí tu a dívá se přímo na mne, skrze mne! Opětuji pohled bez bázně, držím se toho pohledu, vím, že obrovská síla, vynořující se z jeho očí, je silou lásky. Vidí vše. Vidí také, že jsem marnivá a vidí všechny ostatní mé nedostatky, ale chápe vše. Je láskou samou, je mým otcem!

Vedle trůnu sedí jeho skvostný lev, bez hnutí, majestátně a vznešeně, symbol nadlidské moci faraóna. Přicházím před schody trůnu a zastavuji se. Farao nyní vstává, sestupuje, vyjímá z nádherné klenotničky, kterou mu nastavuje klenotník, nejkrásnější dílo všeho zlatnického umění: zlatý límeček, který mi pokládá přes ramena. Pak bere zlatou čelenku, končící hadí hlavou, a upevňuje ji na bílém šátku nad mým čelem. Znamení členů vládnoucí rasy, Synů božích. Je to znamení zasvěcenců.

Pak farao uchopí mou pravici a vede mne nahoru na trůn. Obracíme se k zástupcům země a vznešeným a farao mne představuje jako zástupkyni královny, jako svou choť.

Dlouhá slavnostní ceremonie konečně končí. Farao vstává a podává mi ruku. Sestupujeme pomalu se schodů a opouštíme sál mezi řadami státníků a vznešených. Otec mne vede do své komnaty, posadí se, nabízí mi místo a dívá se na mne chvíli s úsměvem. Vidím, že se mu líbím, dívá se spokojeně na mou postavu, pak se mi podívá pln radosti do očí a říká: „Od nynějška se uvidíme častěji, neboť budeš zaujímat před veřejností místo své matky a vykonávat její povinnosti. Mnoho let jsi byla připravována na tento úkol, znáš své povinnosti. Rád bych ti však v upomínku na tento den udělal radost. Můžeš si něco přát. Byla jsi na mou otázku už připravena, tak řekni, co jsi zvolila.“

Ano, byla jsem připravena a byla bych mohla mít různá přání, jako jiné mladé ženy. Byla bych si mohla přát krásné šperky, neboť velké slavnostní klenoty smím nosit pouze při velkých slavnostech, nebo krásnou cestu, nebo mladého cvičeného lva, nebo něco podobného. Ale to vše jsem nechtěla!

„Otče,“ řekla jsem, „jaký je smysl ozdoby, kterou nosím na své hlavě?“

Farao mi pohlédne na čelo, pak do očí a odpovídá: „Zlatý had je symbolem vládnoucí rasy Synů Božích.“

„Ano, otče, ale je to současně znamení zasvěcenců. Nosím je, aniž jsem ho hodna, protože nejsem zasvěcena. Mým přáním, o jehož splnění prosím, je zasvěcení.“

Otec velmi zváží. „Mé dítě, přej si něco jiného. Jsi ještě velmi mladá a nezralá, abys získala zasvěcení. Mladé výhonky nesmějí být vystaveny prudkým slunečním paprskům, jinak shoří a nikdy nerozkvetou. Počkej, až budeš mít za sebou nutné zkušenosti v pozemském těle. Zasvěcení by velmi, velmi ztížilo tvé pozdější zkoušky. Proč ti mám způsobit zbytečná muka? Přej si, mé dítě, raději něco jiného.“

„Otče,“ odvětila jsem, „nic jiného pro mne nemá význam. Všechno, z čeho se jiné mladé ženy radují, mne nudí. Vidím za všemi pozemskými radostmi přání těla. Krásné šper-

ky se mi velice líbí, ale i zlato je hmota, kterou posvěcuje pouze projev ducha, práce umělce. Když cestuji, mám samozřejmě požitek z krásných krajin, z nových pamětihodností, ale nemohu ani na minutu zapomenout, že to vše je pouze stvořené, ne však *Stvořitel sám*. Chtěla bych však zažít poslední pravdy v jejich skutečnosti, chci poznat Boha, Tvůrce samotného! Otče, ty víš, že proces, kterému říkáme *život*, je pouze zdáním a snem! Zde nám vše vyklouzává z rukou, nemůžeme se z ničeho trvale těšit, vše je přechodem od minulosti k budoucnosti. Chci však zažít přítomnost, která se nestane nikdy minulostí a nebyla nikdy budoucností. Chci zažít *věčnou přítomnost v čase a prostoru*. Otče, chci nejvyšší skutečnost – chci zasvěcení!“

Otec mne pozorně poslouchal a zesmutněl během té doby, co jsem mluvila. Pak řekl: „Probudila ses duševně dříve, než jsi měla. Nemohu udělat nic jiného, než ti dovolit, abys šla k hlavě našeho rodu, veleknězi chrámu, mému bratru Ptahhotepovi. Promluví s ním, předám mu tě a vezme tě pod svou ochranu. Nechť Bůh osvítl tvé další kroky svým světlem.“

Pokládá ruku na mou hlavu a žehná mi. Chtěla bych se mu vrhnout na prsa, abych poděkovala za jeho svolení, ale těžký zlatý límec mne zadržuje a nedovoluje prudké pohyby. Otec vidí všechny myšlenky lidí, vidí také, že jsem chtěla tímto temperamentním výbuchem projevovat svou radost a říká s úsměvem: „Na jedné straně jsi dosud velkým dítětem, na druhé straně jsi jako zralá a dospělá. Budeš muset cvičit ještě mnoho sebeovládání, když chceš být zasvěcena.“

Odpověděla jsem se smíchem: „Však mám sebeovládání, otče, když chci.“

„Ano, to ti věřím, ale chceš vždy?“ ptal se s úsměvem.

„Otče, je to nudné, stále cvičit sebeovládání,“ odpověděla jsem.

„Právě v tom je nebezpečí, že to považuješ za nudné, že tak smýšlíš. Neupneš-li jen na okamžik svou vůli na svého nejmilejšího lva a napadne-li tě během tohoto slabého okamžiku, pak jsi ztracena. Naše nižší přirozenost je stejným zvířetem jako lev. Oba musíme mít stále pod kontrolou, pak nám slouží svými mocnými silami. Dávej neustále pozor!“

Loučíme se spolu.

Otce jsem v dětství vídala jen zřídka. Byl a je „velkým pánem“ v naší zemi. Neboť přišel na Zem s povinností vést lidi v *jejich pozemském životě* a vládnout jim. Věnoval svůj život úkolu ukázat synům člověka, jak se má vládnout zemi, aby se všichni její obyvatelé mohli šťastně rozvíjet. Byl tím úkolem tak silně zaneprázdněn, že mu zůstalo velmi málo času zabývat se také ještě mnou. Přicházel denně na chvíli na zahradu, nebo mne dal přivést do své komnaty.

Tato setkání se většinou odehrávala tak, že mne vzal do náruče nebo si sedl na chvíli vedle mne na zem, pak se na mne díval s velkou láskou, požehnal mi a opět odešel. Hovořil ke mně však vždy jako k dospělé. V našem rodě Synů božích není tak důležité, zda prodléváme na Zemi už delší nebo kratší dobu, zda duch žije na Zemi v dosud nevyvinutém těle dítěte, nebo v těle vyvinutém, dospělém. Pouze u lidí, kteří jsou tak úzce spjati se svými těly, a tak se s nimi ztotožňují, že zcela zapomínají na svou přirozenost jako ducha bez času a prostoru, to tolik znamená. Lidé myslí, že někdo může být skutečně „malý“ nebo „velký“.

Příslušníci našeho rodu – Synové boží – si však udržují své duchovní vědomí i tehdy, když se zrodí v těle. Nezapomínají nikdy, že pouze tělo může být „dítětem“ nebo „dospělým“, ale duch zůstává stejný. Není ani velký, ani malý, ani mladý, ani starý, neboť duch není z tohoto světa času a prostoru. Tak tedy nebylo rušeno ani mé spojení s otcem tím, že jsme byli různého stáří a viděli se jen zřídka. Když jsem vyrostla, otec mne někdy brával s sebou na procházku, a když jsem byla unavena, vzal mne do své mohutné náruče a hovořil dál o tajemství přírody, která mne velice zajímala. Jednou jsem mu řekla: „Otče, chtěla bych také všechno vědět jako ty.“

Tu odpověděl: „*Až budeš zasvěcena, uvědomíš si i ty všechna tajemství nebe i Země.*“ Tato slova jsem již nikdy nezapomněla a čekala jsem trpělivě na dobu, kdy i já budu zasvěcena.

Přesto, že jsem žila stále mezi cizími lidmi, necítila jsem se nikdy sama. Věděla jsem, že mi otec dokonale rozumí, a i když jsme nebyli ve vzájemné tělesné blízkosti, byla jsem s

ním sjednocena v duchu. Jak málo závisí jednota duše na tělesném společenství!

Otec mi také jednou řekl, že nikdo nesmí zneužít moc pramenící z nadvlády ducha.

ON

Ptahhotep je nejvyšším knězem. Je však současně nejvyšším ze všech lékařů a architektů, protože zná a ovládá všechna tajemství přírodních zákonů. Přišel na Zem s povinností, s úkolem vést lidi v jejich *duševním životě*, uvést je do věd. Stojí výše než otec, protože se nikdy neztotožnil se svým tělem, kdežto otec uzavřel manželství a zakotvil tak hlouběji ve hmotě.

V malé přijímací místnosti mne čeká Ptahhotep – zástupce boží.

Vidím *Ho* poprvé z bezprostřední blízkosti a jeho oči mne uchvátí. Ó, ty oči! Tmavomodré, tak tmavé, že působí skoro černě. Tak tmavé, protože jsou bezedné, nekonečně hluboké, jako sama nebeská klenba. Když se díváme do očí lidí, je dobře vidět na dno. V jejich očích je vidět jejich duše, celý charakter. Jsou vidět *individuální oči*. Ptahhotepovy oči jsou docela jiné. Tyto oči vůbec nemají dno, jakoby se člověk díval do prázdnoty nebes. V těchto očích není nic osobního, nic individuálního, pouze nekonečná hloubka, kde sídlí věčnost. Celý svět, všechno stvoření je v těchto očích. Poznala jsem v nich i sebe sama, cítím od první chvíle naprostou důvěru, protože vím, že mne ty oči znají, *obsahují mne v sobě*. Víím: jsem v *Něm* a *On* je ve mně a miluje mne jako *sebe sama*, protože jsem *Jím* a *On* a já jsme dokonalou jednotou. *On* je ztělesněnou *láskou*, cítím, že ta láska mnou proniká, prozařuje.

Otřesena do nejhlubšího nitra, padám před *Ním* na kolena.

Ptahhotep mi podává ruku, zvedá mne a říká: „Má malá dcero, *nikdy nepoklekej před viditelným tvarem*. Neponižuj v sobě božské, které v sobě nosí každý živý tvor. Mnou, tebou a

celým stvořeným světem se zjevuje stejný Bůh. Bůh sám je jediný, před nímž můžeš padnout na kolena. Nyní povstaň a řekni, proč jsi přišla.“

„Otče mé duše,“ řekla jsem, zvedajíc se, „chtěla bych zasvěcení.“

Ptahhotep se otázal: „Víš, co je zasvěcení? Co tím rozumíš, že je chceš?“

„Nevím přesně, v čem spočívá, ale chci být zasvěcena. Cítím se ve svém těle jako zajatec, je mi jako bych tápala ve tmě, vydaná neviditelným silám, které neznám a proto je také nedokážu ovládnout. Chtěla bych vidět vše jasně, chtěla bych se stát vševědoucí, jako jsi ty a otec a ostatní zasvěcenci.“

Ptahhotep odvětil: „Zasvěcení znamená *stát se vědomým*. Jsi nyní vědomá na stupni, který odpovídá odolnosti tvých nervů a tvého těla. Staneme-li se vědomými na vyšším duchovním stupni, uvádíme do těla automaticky také vyšší, silnější, pronikavější síly; podle toho musíme také zesílit odolnost nervů a těla. Učinit v sobě vědomým nejvyšší, tvůrčí stupeň a souběžně s tím vystupňovat odolnost nervů na nejvyšší stupeň, takže je pak možné snést tento božský stav v těle beze škody, to znamená zasvěcení. Přináší také vševědoucnost a všemohoucnost.“

„Rozumím tomu, otče mé duše, neboť to je právě to, po čem toužím.“

Ptahhotep se na mne dlouho mlčky dívá a cítím, jak jeho zrak mnou zcela proniká.

Konečně řekne: „Dostaneš zasvěcení, ne však teď. Nejsi pro to ještě v každém ohledu zralá. Nenačila jsi se ještě ovládat božsky tvůrčí sílu *ve svém těle*. Učiníš-li tuto sílu v sobě vědomou na duchovní úrovni, dříve než ji ovládneš v jejím tělesném projevu, znamená to pro tebe velké nebezpečí.“

„Jaké nebezpečí, otče mé duše?“

„Nebezpečí, že si – když se staneš duchovně vědoma v nejvyšším stupni a ovládneš tak tuto sílu – možná spálíš svá nervová centra svou mocí, když ji zavedeš do svého těla, do nižších nervových center. V tomto případě by vědomí kleslo níže než při tvém nynějším zrození. Nemáš dosud zkušenosti v řízení této síly. Uvědomování musí začít na nejnižším stupni

žebříku projevení, protože pak vedeš do svého těla vždy jen sílu, odpovídající tvému vývojovému stupni, kterou tvé nervy snášejí beze škody. Pak odpovídá odolnost nervů také silám, které jsou do nich přiváděny.“

„Otče mé duše, řekni mi, co to znamená *zavést tvůrčí sílu do těla* a zažít tuto sílu v těle. Jak se mohu naučit poznat a ovládat tuto sílu v jejím tělesném projevu? Má-li tím zasvěcení začít a musím-li nejdříve projít touto zkušeností, pak bych jí chtěla projít teď hned, abych dozrála pro vyšší zasvěcení.“

Ptahhotepova božsky urozená tvář byla dosud bez hnutí, jako alabastrová socha, jen žár jeho očí svítil. Po mých slovech se však klidné rysy jeho tváře pohnou, usmívá se a jeho oči vyzařují ještě více světla a ještě více porozumění.

„Hned nyní,“ ptá se, „to nepůjde, mé dítě, neboť učinít božsky tvůrčí sílu vědomou na nejnižším stupni žebříku projevení znamená *prožít tělesnou lásku*. Musíš vyčkat, až se tvé srdce pomocí pozitivně-mužského vyzařování mladého muže, který se k tobě hodí, probudí, rozžhaví se a vzbudí v tobě negativně-ženskou sílu. Musíš poznat tuto sílu v lásce, musíš touto zkušeností projít, jinak ji nemůžeš ovládnout. Zůstane pro tebe stálým pokušením a velkým nebezpečím, že upadneš do mnohem nižšího stupně vědomí, než je ten, na kterém jsi nyní.“

„Otče mé duše, nikdy nepropadnu tělesné lásce! Láska pro mne není pokušením, nebojím se tohoto nebezpečí, protože pro mne nebezpečím není! Dovol mi, prosím, abych byla zasvěcena!“

Ptahhotep opět zvažní a říká: „Mé dítě, pouze se domníváš, že láska není pro tebe pokušením a nebezpečím, protože tu mocnou sílu neznáš. Být odvážný vůči nebezpečí, *které neznáme*, není odvaha, není síla, ale pouze nevědomost, slabost! Tvá nezkušenost ti pokušení lásky neukazuje a ty myslíš, že jsi obrněna proti této síle. Nezapomeň při tom, že i *láska je projevem božské tvůrčí síly, tedy tak silná jako Bůh sám! Nemůžeš ji zničit, mohla bys ji pouze proměnit*. Vrať se hezky do svého domova a vyčkej, až ti osud dopomůže k této zkušenosti. Až poznáš lásku v její plné skutečnosti, přijď znovu a dám ti zasvěcení.“

Na to se vrhám před Ním na kolena, objímám jeho nohy a prosím ho zoufale: „Ne, ne, neposílej mne pryč, neodpírej mi zasvěcení! Odolám všem pokušením lásky, nezakolísám, prosím, dej mi zasvěcení!“

Ptahhotep se opět usmívá, hladí mi vlasy. Cítím vtékat nesmírnou sílu z jeho ruky do své hlavy jako silný proud.

„Vskutku,“ říká, „na takové chování nejsem zvyklý. Myslíš, mé dítě, že když ti nechci dát zasvěcení, změním pak své rozhodnutí proto, že přede mnou padáš na kolena a chceš mne přemluvit? Zasvěcení také vyžaduje, abys měla naprosté sebeovládání. Dítě, dítě, máš k tomu ještě daleko. A tvá sebejistota není v rovnováze s tvými zkušenostmi. Nejdříve nasbírej nutné zkušenosti, pak můžeš přijít znovu.“

Vidím, že už mi nemá co říci. Vstávám, loučím se: „Otče mé duše, odcházím nyní, ale neopustíš mne proto, že ne? Mohu přijít k tobě i jindy?“

Ptahhotep odpověděl s nevyslovitelnou láskou: „Vím, že jsi byla od samého dětství mnoho sama a jsi dosud. Muselo to tak být, aby se vyvinula tvá samostatnost. Ale nejsi nikdy sama, to jistě cítíš. Jsi s námi spojena věčným poutem nejvyšších zákonů sounáležitosti. Jsem stále s tebou, i když to nevíš. Věděl jsem dříve než ty, že ke mně dnes přijdeš s touto prosbou a vím také, co bude následovat. Jsou však zákony, které i my musíme dodržet. Patříš k nám.“

Ukláním se před ním hluboce, abych přijala jeho požehnání. Pak odcházím.

V noci a druhého dne nemohu myslet na nic jiného, než na božního zástupce – Ptahtotepa. Věděla jsem, že svým původem patřím k Synům božím, ale bylo pro mne přece jen velkým zážitkem, slyšet od něho, že je strážcem mé duše. *On* byl viditelným zástupcem božím zde na Zemi, a mohu s *Ním* otevřeně mluvit o nejtajnějších myšlenkách, jako ve svých vlastních nejvnitřnějších modlitbách s Bohem. Jeho oči mnou prorůstaly, jeho pohled osvětloval nejskrytější kouty mé duše, a to mne činilo šťastnou. Je tak nádherné vědět, že patřím k živé bytosti, která mi rozumí beze slov, která se na mne nikdy nemůže zlobit, protože vidí vše shora jako Bůh sám.

Nemusím mu vysvětlovat, jak co míním, proč něco dělám nebo chci mít, jak jsem tomu zvyklá u svých vychovatelů. Ptahhotep vidí nejtajnější pohnutky mých myšlenek, mých činů, i ty, které si sama dosud neuvědomuji. Nemusím mu říkat jediné slovo, stačí, když prostě stojím před ním. *On mne vidí!* Jeho duch je mi otevřen, cítím trvalé spojení s ním. Cítila jsem to i dříve, než jsem se s ním setkala. Cítila jsem, že mne vede ocelová síla a teď vím, že touto silou bylo a je jeho vyzařování. Víím, že mne vidí i tehdy, když nejsem s ním. Cítím i nyní, že jeho oči na mě spočívají a že před ním nezůstává zhola nic skryto, cokoli myslím nebo činím. Ano, ale pak také vidí, že se nemohu spokojit s tím, že mi odpírá zasněvení. Ne! Neuznávám, že bych měla nejdříve projít zkušenostmi v lásce. Nikdy se nezamiluji, muži mne zajímají pouze potud, pokud očekávám, že uznají mou krásu a budou ji obdivovat. To také všichni činí, a to stačí, neboť moje marnivost ve mně působí jen, dokud jsem ve společnosti. Když však jsem sama, existuje pouze jediné přání, naplňující mou duši – zasněvení! Nemohu a nechci čekat, až nasbírám životní zkušenosti, protože to nikdy neudělám.

A tak jdu večer znovu, zahalena do svého závoje, k Ptahhotepovi, abych opět požádala o zasněvení. Ukláním se před ním, opětuje můj pozdrav, podívá se na mě svými zářícíma očima a čeká. Stojím a nic neříkám. K čemu bych měla mluvit, když stejně ví, co chci? Čte mé myšlenky.

Nechává mne stát.

Konečně se zvedá, pokládá mi na ramena své ruce, vyzařující požehnání a táže se: „Proč jsi přišla?“

„Otče mé duše,“ odpovídám, „proč se ptáš, když i tak všechno víš? Jsem nešťastná, protože mi odpíráš zasněvení. Prosím tě, dej mi zasněvení!“

Ptahhotep mi láskyplně hladí vlasy a říká vážně, skoro smutně: „Odpověděl jsem na tvou prosbu už včera. Uklidni se, buď trpělivá! Mysli na to, co jsem ti včera vysvětloval o tvůrčích silách a žij jako jiní mladí lidé. Zaměstnávej se svými květinami, svými zvířaty, jdi a hrej si s jinými mladými lidmi, buď veselá a zatím na zasněvení nemysli.“

„Otče,“ řekla jsem vzrušeně, „mohu myslet výhradně na zasvěcení, ať se zaměstnávám čímkoli, přivádí to mé myšlenky jen na ně. Když se dívám na své květiny nebo pozoruji své želvy, jak lezou sem a tam, a vedou tak moudrý život, jako by měly rozum, setkávám se vždy a všude s tajemstvími; chtěla bych znát vše, vše chápat, chtěla bych být zasvěcena!“

„Kdyby měly želvy rozum,“ řekl Ptahhotep s úsměvem, „už by nevedly tak moudrý život. Ani ty nechceš být nyní moudrá, protože máš rozum, dokonce příliš mnoho rozumu. Avšak pokus se přece s tímto výtečným rozumem *pochopit*, že by pro tebe bylo zasvěcení příliš předčasné. Přejď znovu, až projdeš pozemskými zkušenostmi. Pak ti zasvěcení dám.“

Ukláním se před ním opět hluboce a odcházím.

V noci opět nemohu spát a druhého dne chodím po pokoji nešťastná a neklidná jako cvičení a ochočení lvi po lvím dvoře; mé vědomí bylo narozením v těle otupeno a cítila jsem se ve stálé temnotě. Chci vidět jasně, i když jsem uvězněna v těle. Chci vědět, chci zasvěcení! Proč mám čekat? Když mne láska ponechává nyní lhostejnou, ponechá mne lhostejnou také tehdy, až budu zasvěcena, až budu vševědoucí. Už nyní vím, že tělesná láska je pouze nutností přírody ke zplození potomků. Proč by to pro mne bylo nebezpečím jenom proto, že jsem si to ještě neprožila jako zkušenost? Mám svůj rozum a své vědomí, které mne budou před tímto nebezpečím chránit. Nespadnu do léčky přírody, do léčky lásky. Budu schopna tomuto nebezpečí odolat...

Dumám celý den, až to večer nemohu vydržet. Beru svůj závoj a běžím do chrámu k Ptahhotepovi. Chci mu říci, že se tohoto pokušení nebojím, budu dosti silná. Může mi zasvěcení klidně dát.

Ó, já slepá! Bláhová! Jako by neviděl jasně budoucnost. Jako by byl nevěděl, že se musí vše tak stát. Ale i *On* musí dodržet božský zákon a trpělivě přihlížet, jak se řítím do své záhuby, jak nejdříve musím padnout do hloubky, abych z ní mohla vystoupit *svou vlastní silou*.

Opět mne přijímá ve svém malém přijímacím pokoji. Vstupuji, ukláním se a říkám rozhodně. „Otče mé duše, chtěla jsem se podrobit, ale nemohu. Mám tak velkou touhu po

zasvěcení, že jsem se vrátila. Nemohu uznat, proč mám čekat, když jsem si naprosto jistá, že mám dost síly odolat pokušením těla. Jsem dosti silná, mám sebekontrolu. Prosím tě o zasvěcení.“

Nato Ptahhotep zavírá oči, své zářivé oči a dlouho se nehýbá. Čekám trpělivě, ale rovněž bez hnutí, abych *Ho* nerušila. Konečně Ptahhotep otevírá oči. Vstává, přistupuje ke mně, chopí se mých rukou a říká: „Třikrát jsi prosila o zasvěcení přes mé odmítnutí, třikrát. Je zákonem, že žádá-li někdo ze Synů božích od nás třikrát zasvěcení, nesmíme mu je již odepřít. Je to znamením, že zasvěcení je nutné, ať to pro něho znamená nebezpečí či nikoli. Dohodnu se s tvým tělesným otcem, jak to uděláme, abys mohla i v době zasvěcení vykonávat své povinnosti. Jiní neofyté bydlí během té doby většinou v chrámě, ale s tebou musíme udělat výjimku, neboť musíš plnit povinnosti faraónovy choti. Nyní odejdi v míru.“

Nejraději bych mu byla padla kolem krku a tak mu poděkovala, že mi přislíbil zasvěcení, ale chci ukázat, že mám sebeovládání. Stojím nehnutě, pouze z mých očí vyzařuje radost. Ptahhotep se na mne dívá s úsměvem a říká: „Co jsi učinila v myšlence, to už jsi učinila, nezapomeň na to nikdy!“

„Ach, otče, když to už stejně považuješ za čin, tak to udělám doopravdy!“ a vrhám se mu do náruče a líbám jeho ušlechtilou tvář vpravo a vlevo. „Děkuji ti, děkuji ti! Jak nádherné, budu zasvěcena! Zasvěcena!“

„Jak vidím, máš velkou sebekontrolu,“ řekl Ptahhotep.

„Jen teď otče!“ odpovídám se smíchem, „jen teď! Nejsi konečně jen veleknězem, ale – vzato tělesně – i mým strýcem, a tak tě smím políbit, nebo...? Ale až dostanu zasvěcení, uvidíš, jak se budu chovat vážně a jak se budu ovládat!“

„Ano, už to vím,“ říká Ptahhotep, láskyplně mne objímající. Pak mne ještě jednou hladí po vlasech, vede mne ke dveřím a loučíme se.

SYNOVÉ BOŽÍ

Druhého dne mne dává farao zavolat. Mám ho navštívit po jeho audienci. Správce dvora v určenou dobu přichází a vede mne k otci.

„Pojď, mé dítě,“ říká, „chci ti sdělit, co jsem dojednal s Ptahhotepem o tvém zasvěcení.“

„Byl u tebe?“

„Ne,“ řekl otec a podíval se na mne tázavě.

„Byl jsi tedy u něho?“ ptám se dál.

„Ne, také ne,“ odpovídá a usmívá se.

„Otče,“ pravím nyní, „už jsem se tě chtěla víckrát zeptat, jak se můžeš domluvit s Ptahhotepem, když jsi u něho nebyl a on nebyl u tebe? Všimla jsem si často, že jsi mi něco říkal o Ptahhotepovi, jako bys u něho byl a měli jste dlouhé porady. Přitom jsi nevyšel z paláce a také on nebyl u tebe. Jak je to možné, otče?“

Otec je od mého dětství zvyklý na mé otázky a odpovídá nyní stejně trpělivě jako vždy: „Máš zrcadlo a viděla jsi svou hlavu, že ano?“

„Ano, otče, vidím svou hlavu denně.“

„A co ti bylo nápadné?“ tázal se otec.

„Že mám mnohem delší lebku než ostatní lidi. Ale i ty a Ptahhotep a většina těch, kdož pocházejí z našeho rodu, jak nás nazývají: Synové boží, mají toto zvláštní dlouhé záhlaví. Je to vidět přes šátek a ozdoby. Čím to je, otče? Proč máme jiný tvar hlavy než synové člověka?“

„Podívej se, milé dítě, abys porozuměla mnohým věcem zde na Zemi, musíš nejdříve něco vědět o vývoji Země.“

Jako všechna světová tělesa ve vesmíru a všichni živí tvorové, kteří se na těchto světových tělesech nacházejí, je i Země podrobena zákonům trvalých změn. Božsky-tvůrčí síly vyzařují z věčného prvotního pramene a vnikají ve stále se zvětšujících vlnových okruzích do úrovně hmoty, to znamená: z těchto sil se tvoří hmota. Tento proces dosahuje nejvyššího možného stupně v ultrahmotě, pak se automaticky odráží zpět, začíná proces zduchovnění a z hmoty se opět stane síla. To

však trvá věky! Změny v tomto procesu probíhají stejnoměrně, ale tak pomalu, že jeden lidský život nedostačuje k tomu, aby byly povšimnuty a pozorovány. Když však taková změna – snad během několika tisíciletí – nepoznatelně dozraje, nastane okamžik, kdy se tento proces náhle projeví. I nyní žijeme v takové přechodné době, ve které jsou změny právě patrné. K těmto jevům patří, že jsou různé rasy lidí – které mají kulatou lebku – vedeny vládci, kteří stojí duchovně mnohem výše a liší se i tělesně. Mají jemnější postavu a dlouhé záhlaví.

Kdysi žila na Zemi rasa, která se velice lišila od lidských ras, žijících na Zemi v současné době. *Projevovala plně zákon ducha a ne zákon hmoty jako dnešní lidské rasy.* Byla vědomá na božské úrovni a projevovala Boha zde na Zemi, aniž přimísila vlastnosti těla – sobectví. Tato rasa si ve své božské čistotě skutečně zaslouhovala jméno Synové boží.

Celý jejich život byl založen na duchovnosti, lásce a ne-sobeckosti. Tělesné žádosti, pudy a vášně ducha nezastiňovaly. Příslušníci této vysoko stojící rasy znali všechna tajemství přírody a jelikož znali i své vlastní síly a drželi je pod nadvládou ducha, měli též schopnost ovládat a řídit přírodu svými mocnými silami. Nemuseli si vydělávat svůj chléb těžkou tělesnou prací, neboť místo aby prosycovali Zemi svým potem, nechali pracovat přírodní síly.

Znali všechny přírodní zákony, tajemství hmoty, sílu mysli a také tajemství své vlastní bytosti. Znali také tajemství, *jak se síla mění ve hmotu a obráceně, jak se z hmoty stává síla.* Sestavili zařízení a nástroje, jejichž pomocí mohli nahromadit, dát do pohybu a využívat nejen všechny síly přírody, ale také své vlastní duchovní síly. Žili v míru a šťastně na velké části Země jako vládnoucí rasa.

Avšak již tenkrát žili na Zemi i jiní živí tvorové, podobní Synům božím, ale s mnohem hmotnějším tělem a na mnohem nižším stupni vývoje. Jejich vědomí bylo zcela ztotožněno s tělem a duch tupý. Žili v pralesích, bojovali mezi sebou, s přírodou a se zvířaty. Tito tvorové byli předchůdci současného člověka. *Rasa synů člověka, kterou vidíš v naší zemi, vznikla křížením těchto dvou ras.*

Jak jsem ti říkal již dříve, působí ve vesmíru zákon neustálého pohybu a změny. Země se nyní nachází v údobí, kdy probíhá proces materializace. To znamená, že božsky-tvůrčí síla vniká stále hlouběji do hmoty a moc na Zemi přechází do rukou stále hmotnějších ras, které stály dříve pod vedením výše stojících duchovních ras. Výše stojící duchovní rasa postupně vymírá. Stahuje se z hmoty na duchovní rovinu a ponechá lidstvo nějakou dobu – měreno pozemským časem mnoho, mnoho tisíciletí – o samotě, aby mohlo stoupat vzhůru svou vlastní silou bez viditelného vedení.

Tak se muselo stát, že živočišně-hmotná rasa – jeskynních lidí – se podle božích zákonů neustále rozmnožuje, nabývá na moci, až jednou přijde čas, kdy převezme vládu na Zemi. Vyšší rasa však musela, než opustila zemi, naočkovat níže stojící rase své duchovní síly, aby – podle zákona dědictví – byl po dlouhém, velmi dlouhém vývojovém procesu *opět umožněn vzestup z hmoty*. Tak na sebe vzali mnozí Synové boží velkou oběť, že zplodili děti s dcerami primitivních lidí. Tímto prvním křížením vznikli noví jednotlivci a později postupně nové lidské rasy.

Božská síla Synů božích a mohutná tělesná síla dcer lidí vytvořily nejrůznější potomky. Jednak tělesné, jednak duchovní obry. Jsou tu tedy tělesní obři, kteří z matčiny strany zdědili primitivní nevyvinutý mozek. U nich působí tvůrčí síla jejich otců na hmotné úrovni a dostávají mohutná těla. Svými obrovskými tělesnými silami se zmocňují slabších a zvířeckými žádostmi své přirozenosti se stávají obávanými tyrany.

Jsou tu však i duchovní obři, kteří neprojevují zděděnou tvůrčí sílu v těle, ale ve vyšších mozkových centrech. Ti mají za úkol, aby nižší, živočišnou a s tělem ztotožněnou lidskou rasu, jakož i mezirasu vzniklou křížením, ještě nějakou dobu vedli, uvedli ji do moudrostí, věd a umění, tedy do vyšší kultury, poučovali ji a byli jí dobrým příkladem božsky-univerzální lásky, nesobeckosti a duchovní velikosti. Tak jsou dnes země, kde panuje touha po moci a tyranie, a jiné, kde prozatím ještě panuje moudrost a láska. To vše postupně zmizí a lidstvo bude znát velké zasvěcence a jejich tajné vědy pouze z historických záznamů, tradic a legend. Pomocí zákonu dědičnosti je tu

však i v nejtemnějších obdobích Země možnost, aby se Syn boží narodil v lidském těle, aby ukázal lidstvu cestu z temnoty a utrpení.

„Otče,“ zeptala jsem se, „je naše země onou zemí Synů božích?“

„Ne, mé dítě. Onen světadíl, který byl zemí a domovem Synů božích, byl zcela zničen. Potomků božské rasy postupně stále ubývalo, opustili své hmotné obaly a už se nevtělovali. Nakonec zůstali v různých světadílech už jen někteří, aby předali vládu lidem, kteří se stávali stále mocnějšími. Smíšením obou ras však vznikali také jednotlivci, kteří zdědili magické vědění svých otců a živočišně-tělesný sobecký postoj svých matek. Ti se vplížili do chrámu a pro své duchovní schopnosti získali zasvěcení. Snížili však své vědění na černou magii a používali vlastních sil i sil přírodních, které ovládali pomocí přístrojů a zařízení chrámu, sobeckým způsobem.

Synové boží, kteří tenkrát ještě pobývali v tomto světadílu, předvídali, co se musí stát. Věděli, že tyto síly nemilosrdně zničí ty, kdož jich používají obráceně, nikoli božsky nesobecky, ale ďábelsky sobecky. Věděli, že černí mágové se ženou do záhuby, a že jejich chtivá slepota musí přivést všeobecné zničení. Tu vystavěli Synové boží, poslední své rasy, obrovské lodě, na všech stranách uzavřené a izolované i proti všem silám, které pronikají hmotou a rozpouštějí ji. Pak potají donesli na lodě některé ze svých přístrojů, odvedli tam i své rodiny, svá domácí zvířata, uzavřeli všechny otvory a opustili světadíl, který měl být zničen. Jedni pluli na sever, jedni na východ, někteří na jih a někteří se dostali sem na západ.

Černí mágové brzy ztratili vládu nad svými přístroji. Bývali by byli povoláni k tomu, aby nahromadili v těchto přístrojích nejvyšší vesmírně-božské síly, protože jediným zdrojem této síly na Zemi je *člověk sám*. Čím se však tito lidé stali sobečtějšími, tím více se také změnil proud síly, kterým přístroje nabíjeli, aby jich mohli i nadále používat. A jednoho dne, když byli Synové boží na svých izolovaných lodích již dostatečně vzdáleni, došlo k neštěstí. Jeden černý mág vedl neúmyslně sílu, která rozkládá hmotu – to znamená mění ji na jinou formu energie – do svého vlastního těla. Je-li však tento

proces jednou uveden do chodu, působí hmota, převedená v energii, jako ničivá síla dál a dál, až je vše dematerializováno. Byl tak zničen celý světadíl. Nakonec, tímto procesem nově vytvořené energie se vyčerpaly a zastavily rozkladné síly.

Celý dematerializovaný světadíl se proměnil v energii radiace, která zprvu stoupala až k horní hranici zemské atmosféry, a pak se odtud vrátila, proměněná na prvotní formu veškeré hmoty. Po dalších procesech přeměny pak celá tato obrovská hmota spadla zpět na Zem jako nekonečný déšť vody, bahna a písku.

Nad místem mohutné pukliny v těle Země se zavřely vody oceánů. Světadíly druhé polokoule se tímto nepředstavitelným otřesem rozdělily a vzdalovaly se od sebe stále více, aby se znovu vytvořila rovnováha Země, až se usadila víceméně na dnešním místě. Zničený světadíl leží zčásti jako obrovská písčitá poušť v naší Zemi a hrozí nebezpečí, že větry odnesou tyto hory písku dál a zasypou obydlené, úrodné pásy Země. Synové boží byli na svých lodích vybaveni zvláštními zařízeními, která udržela loď vždy v rovnováze. Přežili tak přírodní katastrofu a nakonec přistáli. Všude v různých světadílech, kde se usadili, začala nová kultura.

Svým věděním, svou moudrostí a láskou si získali srdce domorodců. Stali se vládci. Byli uctívání jako bozi nebo polobozi. Nejdříve vystavěli pro tajné přístroje vhodné stavby, aby je zcela izolovali od zevního světa, aby zaclonili všeprosáknou energii, která byla v nich nahromaděna. Tyto stavby nazýváme pyramidy, v nejrůznějších světadílech všude tam, kam uprchli Synové boží se svými zachráněnými přístroji.“

Poslouchala jsem otřesena vyprávěním o velikých událostech. Mnohé se mi ujasnilo, čemu jsem dosud nerozuměla. Ale přesto mi ještě ledacos bylo hádankou, o čem jsem již často přemýšlela. Tak jsem se ještě zeptala: „Jak sem dopravili Synové boží tyto obrovské skalní bloky na stavbu pyramidy a jak je postavili na sebe?“

„Vzpomínáš si, mé dítě, že jsem se zmínil, že Synové boží nemuseli pracovat tělesnou silou, protože nechali pracovat přírodu? Vlastníme ještě dnes některé přístroje, jimiž můžeme ovládat *přitažlivost Země – zrušit ji nebo také zvětšit*

– to znamená, měnit podle libosti. Tak můžeme snížit váhu nejtěžší hmoty na nulu, nebo naopak váhu ještě zvýšit. Když těžký obrovský kamenný blok ztratí tímto způsobem váhu, mohlo by jej i dítě malíčkem odstrčit nebo naopak odnést do libovolné výše. Lodě byly naloženy těmito bloky vysoko jako hora, aniž byly přetíženy, protože kamenné bloky byly předtím delší dobu ozařovány a tím ztratily váhu. Všechny mohutné stavby zde i v jiných světadílech, které by lidská síla nikdy nemohla vystavět, byly Syny božími postaveny tímto způsobem.

Tam, kde se Synové boží vylodili, vytvořili vysokou kulturu. Všude, kde dosud vládnou, vedou lidi k nesobecké lásce a obětují se pro jejich dobro – obětují se tím, že ještě nějakou dobu prodlévají na Zemi, aby je učili a rozmnožili duchovní síly. Dříve býval vládce farao současně veleknězem. Byl v jedné osobě pozemským i duševním vůdcem národa. Později však, když se země kulturou i bohatstvím zvětšovala, rozdělili Synové boží úkoly a od té doby se jeden zabývá světskou vládou, zatímco nejstarší, hlava rodu, vykonává povinnosti duchovního vedení. Farao vládne zemi. Veleknězi přináležejí povinnosti chrámu. Je strážcem vědění v každé oblasti. Jelikož veškeré vědění pramení z jediného zdroje, dává zasvěcení do věd, do umění a také velké zasvěcení v chrámu do *umění bez umění* ducha.

Nyní víš, proč lidé, kterým vládneme a které učíme, mají jiný tvar hlavy než potomci Synů božích, kteří ještě dnes tvoří vládnoucí rodinu. My, kteří máme tuto dlouhou lebku, potřebujeme relativně málo rozum, neboť zažíváme pravdu vnitřním zřením. Naše čelo není silně klenuté, neboť mozková centra, v nichž sídlí schopnost myšlení, jsou vyvinuta natolik, nakolik je třeba vnímat zevní dojmy a vědomě je prožívat. Oproti tomu máme v záhlaví dokonale vyvinutá mozková centra, která jsou tělesnými nástroji duchovních projevů. Tato centra nám umožňují být vědomými na božské úrovni a dávají nám také ony vyšší kvality a vlastnosti, kterými se lišíme od synů člověka. Lidské bytosti ve svém vědomí žijí v *čase a prostoru*. My, i když máme také pozemská těla, žijeme v *dokonalé duchovní svobodě osvobození od času a prostoru*. Silou božského vědo-

mí, pomocí těchto mozkových center, se můžeme volně pohybovat v čase a prostoru. To znamená, že můžeme přepnout své vědomí libovolně do minulosti nebo do budoucnosti. Jinými slovy, *můžeme v tomto stavu zažít minulost nebo budoucnost jako přítomnost.*

A stejně se můžeme osvobodit od překážky prostoru a přenést své vědomí do místa, kam chceme. V tomto stavu není žádné ‚zde‘ ani žádné ‚tam‘, ale pouze *všudypřítomnost!* Neboť minulost a budoucnost – zde a tam – jsou pouze různými aspekty, různé projekce jedné a téže skutečnosti, věčného, všudypřítomného Bytí: BOHA!

V tvých žilách proudí krev obou ras. Zdědila jsi vlastnosti naší rasy, ale také mezirasy ze strany matky. V tobě začínají fungovat vyšší orgány bohužel příliš brzy, než abys měla čas na pozemské zážitky a na to, abys překonala svou částečně pozemskou přitažlivost. Jsi nespokojena, protože se cítíš uzavřena v čase a prostoru, mezi minulostí a budoucností, mezi ‚zde‘ a ‚tam‘. Duch se v tobě začíná probouzet a přeje si božskou svobodu. Žádala jsi třikrát zasvěcení a dostaneš je nyní. Pak se naučíš vědomě používat vyšších orgánů, které v tobě dosud nejsou zcela aktivní. Docílíš také schopnosti navázat kdykoli spojení s podobnými bytostmi, abys s nimi mohla vyměňovat myšlenky.

Dokážeme se tímto způsobem s mým bratrem Ptahhotepem a se všemi ostatními potomky rasy Synů božích, kteří dosud žijí na Zemi, kdykoli najít a vyměňovat si myšlenky v plné jednotě vědomí mnohem lépe než kdybychom spolu hovořili na pozemské úrovni – pomocí hrtanu, jazyka a uší. Můžeme se navzájem kdykoli navštěvovat ve svém vědomí, ale cítíme okamžitě, když je druhý obsazen, když se soustřeďuje na něco jiného a rušíme ho jen tehdy, když si potřebujeme sdělit něco velice důležitého. Jinak se stáhneme. Jistě pochopíš, že takové schopnosti mohou mít pouze bytosti naprosto nesobecké. Kdyby to dokázali také lidé sobečtí, způsobili by takový chaos, že by v něm musely všechny jemné orgány zahynout.

Většinou večer, po vykonání denních povinností, se vyroňujeme vzájemně ve vědomí a v této jednotě vidíme jeden

myšlenky druhého. Tímto způsobem se sjednotíme okamžitě, kdežto v trojrozměrném světě by to trvalo dlouho. Když jsme promysleli své světské úkoly, přejdeme svým vědomím do stavu vševedomí, abychom čerpali z věčného božského prvotního pramene novou životní energii. V tomto stavu jsme sjednoceni se všemi živými tvory – s celým vesmírem – v božské *prajednotě* a jsme sjednoceni s životem samým, s věčným Bytím, tedy s přirozeností každého projevu – také s tebou – jenže to si tyto bytosti, které žijí svým vědomím doposud ve třech dimenzích, neuvědomují. Avšak každý živý tvor se probouzí ze spánku s novou životní energií, ať ví nebo neví, že tato síla pramení z božského prvotního pramene.

Dostaneš tedy zasvěcení a vykročíš tak na dlouhou cestu. Touto cestou pak musíš zde na Zemi pokračovat, až my – já a Ptahhotep – opustíme trojdimenzionální svět a budeme prodlévat již pouze v duchu ve sféře Země. Mám jiné úkoly než Ptahhotep. Tvé duševní a duchovní vedení je v jeho rukou. Zůstaneme však trvale spojeni ve věčné jednotě. Bývalo by lepší, kdybys byla měla více trpělivosti. *Ale jsi jaká jsi a takový bude i tvůj osud a tvá budoucnost.* Do toho se nesmíme vměšovat. Síla, pocházející z jednoty, tě bude stále doprovázet a pomáhat ti přes nejtěžší časy.

Jelikož je tvou povinností, abys vedle mne zastupovala choť faraóna, nemůžeš během doby zasvěcení bydlet v chrámě jako ostatní neofyté. Půjdeš tam každé ráno, dostaneš tam výuku a úkoly, budeš dělat přes den svá cvičení s ostatními neofyty a večer budeš opět v paláci. Při slavnostech se objevíš v pravý čas, abys splnila své povinnosti vedle mne. Můžeš se tedy ohlásit už zítra ráno u Ptahhotepa.“

Ale ve mne zůstává otevřena otázka a proto ještě zůstávám stát. Otec se na mne tázavě podívá.

„Otče,“ říkám, „vyprávěl jsi mi, že Synové boží si vybírali ženy lidí za manželky, aby předávali potomkům své duchovní síly. Nebraly si také dcery Synů božích za manžele syny lidí? Proč plodili děti pouze Synové boží s dcerami lidí, ne však dcery boží se syny lidí?“

Otec se mi dívá hluboko do očí a říká: „Vryj si nyní mou odpověď hluboko do paměti. Pochopíš-li tuto pravdu, můžeme

snad otočit kormidlo tvého osudu ještě jiným směrem. Kápnu-li ze sklenice kapku červeného vína do sklenice s bílým vínem, zůstane červené víno čistým červeným vínem jako předtím. Bílé víno však už není bílým, ale stane se z něho směs obou. Vyliješ-li pak trochu tohoto bílého vína, bude i to, co jsi vylila, směsí červeného a bílého vína. Chápeš to, mé dítě?”

„Ano, otče, chápu. Znamená to, že krev čistokrevného Syna božího zůstane čistá i tehdy, když zplodí děti s dcerou lidí. Ale krev čistokrevné dcery boží by se stala míšenou, kdyby uzavřela manželství se synem lidí. Byla by od té doby směsí a její děti by byly míšenci.“

„Bud’ si této pravdy vědoma v každém okamžiku svého života,“ říká otec, pak vstává, klaním se před ním, on mi žehná a já odcházím, vědoma si ve svém srdci jednoty ducha.

PŘÍPRAVNÁ LÉTA

Dnes vstupuji poprvé do chrámu jako neofyt. Právě proto, že bych si ráda velmi pospíšila, držím se zpátky a jdu slavnostně pomalu. Chci vychutnat radost, že začíná mé zasvěcení, až do poslední kapky. Jsem hluboko do sebe ponořena. Jdu vstříc svým budoucím povinnostem, plně si vědoma všeho, co mi otec včera říkal.

Neofyt mne doprovází k Ptahhotepovi do jeho malého přijímacího pokoje. Jak často – jak často – budu ještě stát před Ním, jak často budou na mně spočívat jeho oči, pronikat mnou s klidem, jistotou a silou!

„Milé dítě,“ začíná, „zasvěcení znamená – jak jsem ti už vysvětloval – stát se vědomým na nejvyšší, božské úrovni. To však předem vyžaduje dlouhé tělesné školení a duševní přípravu. Je nutné nejdříve učinit nervy schopnými snášet tyto vysoké vibrace beze škody, aniž bychom zemřeli.“

Stát se vědomým na určité úrovni znamená vést vibrace, odpovídající této úrovni, do nervů a jejich prostřednictvím do těla. Tělo vyvíjí od narození, tedy od té doby, co v něm bydlí ‚Já‘ – odolnost, odpovídající průměrnému stupni vědomí ducha, žijícího v těle.

Stupeň vědomí živého tvora kolísá podle stavu mysli v rozmezí jedné vibrační oktávy. Kolísání však nesmí překročit hranici pružnosti nervů, jinak dojde k lehčím či těžším onemocněním a zraněním, ba dokonce k smrti. Vibrace tvůrčí životní energie jsou pro živé tvory, jejichž vědomí dosud nedosáhlo tohoto stupně, bezpodmínečně smrtelné. Spálily by nervy i nervová centra. Proto je životní energie z páteře, kde sídlí, transformována různými nervovými centry na nižší vibrace, odpovídající příslušnému stupni vědomí a teprve tento transformovaný životní proud je veden do těla.

Tak jsou oživována zvířata mnohem nižší životní vibrací než primitivní člověk. A primitivní člověk se svou animálně sobeckou povahou je oživován zase nižší životní energií, než duchovně vyvinutý člověk. Kdybychom vedli životní energii vysoce vyvinuté lidské bytosti do zvířete nebo do velmi málo vyvinutého člověka, zvíře i člověk na nižší úrovni by okamžitě zemřeli následkem kontaktu s mocnějšími vibracemi.

Velké zasvěcení znamená *vědomě* zažít vitální energii a tvůrčí vibraci věčného Bytí na každém vývojovém stupni a v její původní vibraci bez transformace – a současně ji vést do nervů a do těla. To samozřejmě vyžaduje odpovídající odolnost, kterou lze získat důkladným tělesným a duševním školením. To znamená, že je nutné příslušná nervová centra pomalu a opatrně připravovat, probouzet a ovládat. Nejdříve toto tělesné a nervové školení povede vedoucí školy neofytů, Mentuptah. Při koncentračních cvičeních ti pomůže Ima,“ a Ptahhotep ukazuje na neofyta, který mne přivedl. „Až složíš přípravné zkoušky, u Mentuptaha a u Imy, obdržíš další poučení a zasvěcení pod mým vedením. Nyní tě Ima zavede do školy neofytů a vše potřebné ti ukáže. Kdybys chtěla během svého školení se se mnou setkat, můžeš se kdykoli přihlásit k večernímu rozhovoru. Nechť Bůh řídí tvé další kroky!“

Ptahhotep mi žehná, ukláním se a jdu s Imou do školy neofytů.

Každé ráno se při východu slunce musíme shromáždit na zahradě. Začínáme tělesným cvičením. Tato cvičení jsou spojena se silnou koncentrací. Cvičíme různá držení těla spojená s dýchacími cvičeními a musíme jimi nést své vědomí do

různých částí těla. Dlouhým a vytrvalým cvičením můžeme tímto způsobem učinit celé tělo plně vědomým, vědomě hýbat i nejmenšími částmi těla i všemi vnitřními orgány, ovládat je a řídit. Docílíme tím, že se z těla stane bezvadný nástroj.

Po skončení cviků oživujících tělo přecházíme na cvičení duše a mysli ve velkém sále. Tato cvičení spočívají v tom, že nám Mentuptah diktuje různé vzájemně související snové obrazy, které musíme zažít tak intenzivně, jako bychom je prožívali ve skutečnosti. Těmito snovými obrazy vyvoláváme v sobě libovolně různá hnutí mysli a učíme se je ovládat. Cvičením nás Mentuptah provádí různými oblastmi podsvětí a světa, sedmi pekly a sedmi nebi a učí nás udržovat svou duchapřítomnost za všech okolností, abychom dokázali v nejtěžších chvílích okamžitě rozhodnout, co máme dělat.

Když už tato cvičení dokonale ovládáme, dostáváme se o krok dále: Musíme zažít nejrůznější duševní stavy na povel, bez snových obrazů, ale v téže intenzitě, jako bychom k nim měli důvod. Začínáme tato cvičení u nejhluběji negativního stavu a musíme zážitky vystupňovat pomalu, krok za krokem, až k nejvyššímu pozitivnímu stavu. Například začínáme se vžívat do nejhlubší sklíčenosti, pak prožíváme pomalu, postupně lhostejnost, stoupáme stále výš, až dosáhneme nejvyšší radosti a nakonec nejvyššího pocitu štěstí.

Když toto cvičení po dlouhé době zvládneme, musíme cvičit duševní stavy rychle se měnící, až dokážeme prožívat nejrůznější duševní stavy po sobě, měnící se tak snadně a přesně, jako umělec vyluzuje na svém hudebním nástroji libovolně všechny zvuky nahoru a dolů, od nejnižších až po nejvyšší tóny. Pak, když dokonale ovládáme všechny duševní stavy od nejtemnějšího žalu až po nejvyšší pocit radosti, smíme vystoupit o stupeň výše a musíme prožívat bez přechodu za sebou protikladné duševní stavy. Například největší smutek a bez přechodu největší veselost; nebo strach – pak bleskově přejít na sebejistou odvalu.

Tato cvičení smíme provádět pouze pod vedením našeho učitele. Jsou velkou zátěží pro nervy. Trvá velmi dlouho, než prožijeme pomocí snových obrazů všechny duševní stavy tak živě, jakoby byly diktovány zevními událostmi. Ještě stále

trvá, než projdeme celou škálou duševních stavů zdola až k nejvyššímu stupni. Pouze tehdy, dokážeme-li po cvičení uvést nervy do naprostého klidu a udržovat je v tomto stavu po celý den, smíme přejít k již zmíněnému nejtěžšímu cvičení, prožívat po sobě protikladná hnutí mysli bez přechodu. Smyslem těchto cvičení je, abychom nebyli vydáni na pospas ani zevním událostem, ani svým náladám, ale dokázali sami určovat svůj duševní stav a tudíž zachovávat si za všech okolností duševní rovnováhu. Jsme neustále vnitřně bdělí a duchapřítomní.

Člověk se domnívá, že musí být vždy důvod pro to, aby měl radost nebo byl šťastný. Význam cvičení se snovými obrazy je v tom, že si nejdříve namlouváme, že máme důvod, abychom se dostali do jedné či druhé nálady. Snovými obrazy tedy ovládáme samotné příčiny našich nálad.

Pak přijde další krok, prožít stav – sám o sobě – bez důvodu, bez diktátu představovaných snových obrazů, které vyvolávají ten či onen duševní stav.

Po dlouhém cvičení, po naprostém ovládnutí těchto cviků, **objevíme, že jsme si vždy pouze namlouvali, že máme důvod být smutní nebo veselí, sklíčení nebo jášající. Tato cvičení nás dovedou k přesvědčení, že nejrůznější události a okolnosti v našem životě na nás vůbec nemusí působit. Objevíme, že každý stav vědomí pochází – a může jen pocházet – z nás samých a vzniká vždy z nitra. Jedné a téže události se může jeden smát, druhý nad ní plakat, třetí zase zůstat zcela lhostejným, protože každý projektuje svou vnitřní reakci ven a vzrušuje ho pouze tato vnitřní reakce, nikoli zevní událost sama o sobě.**

Jako konečného výsledku musí žák dosáhnout toho, že si neotřesitelně zachová za všech okolností naprostý duševní klid a nikdy za žádných okolností ho neztratí. Kromě toho **tato cvičení přispívají k poznání a zážitku, že vše, cokoli se na světě děje, je pouze snovým obrazem, projektovaným námi do času a prostoru. Musíme to brát vážně pouze pokud, pokud tím mají vzrůstat naše zkušenosti.**

Trvá to však velmi, velmi dlouho, než dosáhneme tohoto stupně. Je nutné se neustále ostře pozorovat, nezapomínat se ani na okamžik, být nepřetržitě vědomý, bdělý a analyzovat

každý pocit, každou myšlenku, ze které vrstvy našeho Já pramení. A to se nelze naučit ze dne na den!

Vedle těchto dlouhých duševních cvičení jsou nám ukládána souběžně čistě mentální koncentrační cvičení. Ta mi dává Ima. Po společných cvičeních mne vede do klidného koutu zahrady a vysvětluje mi, co znamená koncentrace. Nesmím dovolit, aby mé myšlenky bloudily bez cíle. Naopak musím si přikázat, abych se soustředila *na určitý předepsaný obsah*. Musím stáhnout své myšlenky do jediného bodu, nedávat jim tedy směr odstředivý, ale dostředivý. Ima mi dává větu jako obsah koncentrace. Když se mi koncentrace podaří, mám mu to hlásit. Pak mne nechává o samotě.

Věta zní: „Projevuji stále božské.“

Sedám si a začínám se soustřeďovat na tuto větu. Říkám v sobě větu „projevuji stále božské“ jednou, dvakrát, desetkrát, stokrát... nemyslím na nic jiného: „projevuji stále božské...“, „projevuji stále božské...“

Po hodině jdu k Imovi a říkám: „Nemohu se na tu větu soustředit, je to nemožné.“

„Nemožné?“ ptá se, „proč by to bylo nemožné?“

„Soustředit se znamená, jak jsi říkal, stáhnout všechny síly rozumu a vědomí do jednoho bodu a držet je tam pohromadě. Když se však soustřeďuji na *větu*, nemohu stáhnout síly svého rozumu do *jednoho bodu*. Věta sestává z několika slov. Tato slova po sobě následují jak časově, tak prostorově. Nemohu na tato *slova myslet dohromady současně v jednom bodě*, ale pouze časově a prostorově *za sebou!* A když jsem větu domyslela, musím opět skočit na začátek a znovu myslet od začátku do konce. Proto je koncentrace nemožná. Buď musím přeskakovat cik cak od konce k začátku, nebo když si představím větu kruhovitě, stane se z koncentrace pobíhání v kruhu. To však není koncentrace!“

Ima pozorně naslouchá, pak řekne pln radosti: „Cvičila jsi velmi správně! Objevila jsi, že není možné soustředit se na *slova*. Že sis nakonec představila větu ve formě kruhu, byla správná snaha po koncentraci. Ať stáhneš slova sebevíc, tvoří vždy kruh a nikdy se nedostaneš do středu. Zažila jsi, že slova kladou tvé soustředivé síle odpor a že je proto nemůžeš stáh-

nout do středu. Tentýž odpor využíváme, chceme-li postavit most. Vytvoříme z kamenů oblouk – jako jsi nyní vytvořila ze slov kruh – a most nepadne do vody, protože kameny na sebe vykonávají tlak a hmota tomuto tlaku neustoupí. Kameny drží celý most silou odporu. Chce-li se však tvá koncentrace dostat do středu, brání ti odpor slov, a koncentrace je nemožná. Totéž nastane, když se soustředíš na jedno slovo. Slovo sestává z písmen a nemůže být nikdy zcela staženo do jediného bodu.“

„Co tedy mám dělat?“

„Pokus se – jako další cvičení – soustředit se pouze na jediné písmeno, řekněme na písmeno O,“ říká Ima a nechává mne samotnou.

Zkouším to. Sedím opět v trávě a soustřeďuji se na O. Říkám v sobě o, o, o, o, a stále ještě nemyslím na nic jiného než na o, o, o, o, o, o, ...a najednou v sobě zažiji další překvapení... Běžím k Imovi a říkám se smíchem: „Už jsem hotová.“

„Tak,“ ptá se, „čeho jsi dosáhla?“

„Z písmene O se najednou stala trubice. Dlouhý tunel ve tvaru O, ve kterém jsem běžela dál. Ale to opět není dokonalá koncentrace!“

„Dobře,“ řekl Ima, „dospěla jsi do čtvrté dimenze. Vezmi nyní opět větu ‚Projevují stále božské‘ a zkus se znovu na ni soustředit. Jak bys to nyní udělala?“

Přemýšlím chvíli a říkám: „**Slova jsou oděvem, hmotným jevem smyslu. Když se chci dostat do středu, musím se vzdát slov, která mi v tom brání a soustředit se pouze na smysl věty beze slov, bez tvaru.** Je to tak správné?“

Ima se usmívá a říká: „Uvidíme, čeho tím dosáhneš. Jdi, zkus to, a pak zase přijď.“

Jdu a soustřeďuji se na smysl věty. „Projevují stále božské...“, ...pouze na smysl...

Pak jdu opět k Imovi. Končí právě rozhovor s jiným neofytem. Když si všimne, že na něho čekám, podívá se na mne šibalsky, jakoby viděl, čeho jsem svou koncentrací dosáhla. „Nuže?“ ptá se.

„Imo, je to takové zvláštní! **Když jsem se chtěla soustředit na pouhý smysl věty, nemohla jsem už na to myslet, ale celý vnitřní proces přešel z hlavy do mých prsou a nemohla jsem na smysl myslet – ale cítila, zažila jsem jej! V okamžiku, kdy se soustřeďuji na smysl této věty, stávám se sama tímto smyslem. Pak to však už nelze nazvat ‚Projevují stále božské‘, ale zní to změněně a mnohem příhodněji takto: ‚Jsem božské, které se stále projevuje!‘“**

Zatímco hovořím, Ima se na mne dívá s úsměvem a se stále větší radostí. „Soustředila jsi se velmi dobře. Velice dobře! **Objevila jsi, že koncentrace nemůže být stálým stavem, ale pouze přechodem mezi projektovaným světem a Bytím. Když soustředíš své myšlenky na něco, nemůžeš zůstat u myšlení, protože koncentrace tě vede zpět k tobě a ty se stáváš právě tím, na co se soustřeďuješ. Koncentrací se z myšlení stává stav Bytí! Myšlení úplně přestává a myslící se ztotožní s myšleným. Něco myslet znamená promítat myšlenku rozumem, jako by byl zrcadlem, směrem ven, tedy vystoupit ze sebe sama. Koncentrací projektované opět stáhneme, myšlené se opět stává totožné s myslícím, se sebou samým. Tyto dva faktory se spojí v dokonalé jednotě. Stvořené se vrací do Stvořitele!**

Cvič dál, zažiješ tento proces stále jasněji. Dám ti nové cvičení. Sedáš tak ráda pod touto palmou, soustřeď se na ni!“ a s tím Ima odchází.

Opět si sedám a dívám se na palmu. Nemyslím na nic jiného než na tento strom... Hodiny mijejí, je pomalu večer. Musím domů.

Druhého dne ráno jsem opět v chrámové zahradě a po společných cvičeních sedím pod palmou, soustředěna na ni. Když jsem začínala s tímto cvičením, rušilo mne mnoho cizích myšlenek: všimla jsem si ptáka, který ve větvích z plna hrdla zpíval – pak mi bzučel komár kolem uší –, ale odháněla jsem všechny cizí myšlenky, které se mi v hlavě vynořily a soustřeďovala se na palmu. Teď už to jde lépe. Myšlenky mne už nemohou dosáhnout, už nemohou opravdu rušit. Předtím jsem ještě byla ve světě myšlenek – mezi myšlenkami. Myšlenky mne ještě strkaly sem a tam. Ale pak jsem se už nedala

strhnout. Zůstala jsem pevně tam, kde jsem byla, u palmy, a vklouzávala jsem nepozorovatelně pomalu dál, stále dál do sebe, kam mne myšlenky už nemohly následovat a už mne nemohly rušit. Tu a tam se ještě objevuje myšlenka, která se plíží mým rozumem jako unavený poutník. Dívám se nyní z bezpečného místa na tyto jednotlivé, unavené myšlenky, ale starám se pouze o palmu..., myslím na palmu..., palma pomalu naplňuje celou mou bytost...

Minou dny, snad i týdny, nevím. Vůbec už nic nevím o zevním světě, neboť celou svou pozorností jsem soustředěna výhradně na palmu. Pak mám najednou zvláštní pocit, že strom už nevidím *zvenčí*, ale *zevnitř*. Vnímám sice svými tělesnými očima zevní tvar palmy, ale začínám stále více chápat a zažívat vnitřní bytí, oživující tvůrčí princip palmy... chápat ho, BÝT JÍM!

A přijde chvíle, kdy si náhle uvědomuji, že palma už nestojí vně mne – ne! – nikdy nestála vně – měla jsem pouze nesprávnou představu – *palma je ve mně a já v ní*. Já sama jsem palmou!

Nevím, jak dlouho zůstávám ponořena. Vůbec nevím, co znamená čas. Zde v tomto stavu, v němž se nacházím, je pojem času neznámý. Nedokážu si vysvětlit, co toto ‚zde‘ je. Ale nějaká síla mne pomalu vrací do mého osobního vědomí a pozoruji, že přede mnou stojí Ima. Mé oči se setkají s jeho jemným pohledem. Sedá si vedle mne do měkké trávy a čeká trpělivě, až se opět vzpomatuji, pak na mne tázavě pohlédne.

Zkouším několikrát promluvit – ale nedaří se mi to hned. Zdá se, že mluvení se stalo zcela zbytečným.

Konečně se má aktivita probudí a má vůle opět funguje. Mé hrtanové nervy dají do pohybu hlasivky a mohu opět vytvářet zvuky.

„Imo,“ říkám vážně a tiše, překvapena vlastním hlasem, „*stala jsem se palmou* – nebo lépe objevila jsem, že jsem *vždy byla palmou*. Jenom jsem si to neuvědomovala.“

Ima přikyvuje svou andělsky krásnou hlavou a říká, záře radostí: „Děláš nádherné pokroky! Jsem tak rád, tak rád! Dostáváš se dopředu tak rychle, jako nikdo v tak krátké době.“

Když vykonáš všechny předběžné zkoušky stejně rychle, budeš brzy zralá pro zasvěcení!“

Dívali jsme se na sebe radostně, mlčky. Jak se dívám do jeho očí, cítím ještě silněji, jak čistou bytostí je Ima a jaká mocná síla z něho vyzařuje. Vzduch je čistší tam, kde se nachází. Pak mi podává ruku a vstáváme.

Když už ležím v posteli, sedá si Menu (chůva) vedle mého lůžka na zem a ptá se: „Co teď děláš v chrámu?“

„Děláme cvičení.“

„Vyprávěj, jaké cvičení?“

Odpovídám vážně: „Nuže mým posledním cvičením bylo, že jsem musela myslet tak dlouho na palmu, až jsem objevila, že jsem sama palmou!“

Menu se na mne podívá polekaně: „Co jsi objevila? Čím jsi byla?“ – ptá se a dívá se na mne pátravě.

„Palmou,“ opakuji.

„Ty, palmou?“ ptá se s očima široce rozevřenýma.

„Ale ano, Menu, ale už mne nech, chci spát.“

Tu se Menu začíná hlasitě smát, takže se kutálí po zemi a slzy jí tečou po tvářích: „Ha, ha, ha, ha, ha, jsi palma? Kde je tvůj kmen, kde jsou tvé listy? Ha, ha, ha, ha, nejsi tedy mladou dívkou, co? Ha, ha, ha!“ – říká a odchází pryč z mého pokoje.

Zůstávám sama s nepříjemným pocitem. Cítím jasně, že jsem neměla s Menu hovořit o svých nejhlubších zážitcích.

Druhého dne mne dal Ptahhotep k sobě zavolat. Mám se u něho večer hlásit.

Sedí na obvyklém místě v malém přijímacím pokoji. Jeho pohled je hluboký jako nebeská klenba. Ví vše.

„Pojď sem, má malá dcero!“ říká přívětivě. Blížím se plna důvěry. Vezme mne za ruce a táže se s úsměvem: „Víš, co bude tvým příštím úkolem?“

„Ano, otče, vím to,“ odpovídám.

„Nuže?“

„Mlčet,“ odpovídám též s úsměvem a vědoma si své viny, ale dívám se důvěřivě do jeho očí, protože vím, že mne neodsuzuje. Kývá, rozumíme si. Nemusím se omlouvat. Zná mne lépe než se znám sama a ví přesně, že jsem nemluvila se zlým úmyslem o svatých věcech s Menu, která zdaleka není dostatečně zralá, aby chápala duchovní zážitky.

Dívám se do Ptahhotepových očí... vidí mne se všemi mými nedokonalostmi, ale vidí i mé rozhodnutí, naučit se v budoucnu mlčet... Pak mne hladí po vlasech, ukláním se a odcházím.

Ach! Jak často ještě budu takto stát před ním a přiznávat, že můj jazyk předběhl můj rozum, že jsem znovu a znovu nedokázala odolat síle, která člověka nutí projevit se, sdělovat.

Ale časem jsem se také naučila „být bdělá“ k této síle. Musím svou touhu po sdílnosti – stejně jako svého nejmilejšího lva – neustále mít na zřeteli a tímto neustálým sebezpozorováním se mi postupně stává přirozeným, že dříve než začnu mluvit, zaposlouchám se do sebe, zda smím či nesmím promluvit. Postupně se naučím otevřít svá ústa pouze tehdy, když mám co říci. Poznávám v sobě dvě bytosti: osobní ego, které by často rádo povídalo bez kontroly, *pouze z touhy po sdílnosti, abych upoutala pozornost na svou osobu* – a v pozadí svého vědomí vyšší Já, které toto ego zadržuje a přikáže mu, kdy a co má mluvit nebo činit a kdy má mlčet a zůstat pasivní. Je ovšem třeba těmto příkazům vyššího Já věnovat pozornost, a poslechnout je. Nestačí pouze slyšet jeho příkazy; každý je slyší!

Během této doby, po společných cvičeních v chrámě, dostávám od lmy další koncentrační cvičení. Sedíme opět v mém nejmilejším koutě chrámové zahrady a lma vysvětluje:

„Už víš ze zkušenosti, co je to koncentrace. Když se však budeš během koncentrace pozorovat, zjistíš, že v ní procházíš třemi fázemi: rozumovou, citovou a duchovní.“

Každá koncentrace začíná rozumovou fází. Upřeš své myšlenky na předmět své koncentrace a přemýšlíš, co toto něco vlastně je. V tomto případě pracuješ rozumem, protože si chceš udělat jasno ve svých myšlenkách a hledáš naprosto

uspokojující definici, která by vyjádřila předmět tvé koncentrace úplně a jednoznačně. Když jsi takovou definici našla, jsi s činností rozumu hotová, neboť víš, co toto ‚něco‘ je. Už o tom nemusíš přemýšlet, neboť když víme, co něco je, už o tom nepřemýšlíme. *Myšlení je mostem mezi nevědomostí a věděním.* Až budeme vědět všechno – jako Bůh – nebudeme už potřebovat myšlení. Bůh je vševědoucí, *On je věděním samým*, jeho vědění je dokonalé jako kruh. O čem by měl On přemýšlet, když On vše ví? Myšlení potřebuje pouze ten, kdo své vědění musí ještě doplňovat. *Myšlení je právě touto doplňkovou činností.*

Je-li tvé vědění o předmětu tvé koncentrace úplné, přejdeš z *myšlení na cítění*. To je druhá fáze koncentrace. Tvé vědomí projektuje všechny vlastnosti obsahu koncentrace pomocí nervové sítě zevnitř ven na tvé smyslové orgány a zažiješ je citově. Cítíš každou kapkou své krve, jaký je a čím je předmět koncentrace.

Když jsi tímto způsobem rozumově i citově zažila předmět své koncentrace, přejdeš na třetí fázi, *k duchovní koncentraci*. To znamená, že se staneš s předmětem své koncentrace ve svém vědomí totožná – *jsi tím*. Říkáme tomu *stav bytí!* V tomto stavu už nemusíš o tomto ‚něčem‘ přemýšlet, nemusíš je cítit, protože ty jsi jím! V tomto stavu budou všechny tvé myšlenky, všechny tvé city, všechna tvá slova, všechny tvé činy projevy tohoto ‚něčeho‘. Zažila jsi to s palmou, nebyla jsi však v té době vycvičena k tomu, abys v sobě dokázala tyto tři fáze pozorovat a vědomě prožívat.

Vezměme jiný příklad: Řekněme, že sedíš na břehu řeky a soustřeďuješ se na vodu... Nejdříve budeš přemýšlet, co voda je. Myslíš na to, že voda je tekutina, která vznikla sloučením dvou plynů, můžeš změřit její teplotu a poznat, že při 0 °C ztuhne, můžeš zjistit barvu a všechny vlastnosti vody, až tvůj rozum vodu plně pochopí. To je *rozumová koncentrace*.

Pak vstaneš a půjdeš do vody. Nyní cítíš, jaká voda je a co je. Cítíš bezprostředně zážitkem, že voda je tekutá, neboť teče kolem tvého těla, cítíš také její teplotu, už ji nemusíš měřit, neboť bezprostředně pociťuješ, je-li studená nebo teplá. Můžeš se ve vodě brouzdat, vytvářet rukou vlny nebo kapky,

zažiješ tedy citově všechny vlastnosti vody. To je *citová koncentrace*.

Ale najednou přestaneš být od vody oddělenou bytostí, splyneš s vodou, už nemáš lidské tělo, stala jsi se vodou. Teď už o vodě a jejích různých vlastnostech nemusíš přemýšlet, teď nemusíš cítit, jaká voda je a co je, nyní jsi sama vodou. Úplná koncentrace znamená *ztotožnit se s předmětem koncentrace, být jím*. Všechny ostatní fáze koncentrace předpokládají oddělenost. Pouze stav bytí je naprostou jednotou, tudíž i naprostým pochopením a absolutním poznáním z vnitřního zření. Tvé tělo se sice nemůže stát vodou, ale *ve svém vědomí můžeš tento stav zažít*.

Pozoruj lidi. Jsou někteří, kteří stále hovoří o lásce a dobrotě, mají sladký, patetický úsměv a dávají při každé příležitosti najevo, že jsou ‚láskyplní‘ a ‚dobří‘. Ale pouze zevně! Nosí masku lásky; ale když jde o činy, prozradí sobeckost – protože jsou sobečtí.

Jiný člověk proti tomu, který nikdy nehovoří o dobrotě, vůbec nemyslí, že chce být dobrý a přece vše, co myslí, říká a činí, pramení z dobroty, protože je dobrotou samou. **Čím člověk je, o tom nepřemýšlí, to také necítí, protože prostě je, čím je; nepotřebuje o tom mluvit; je projevem toho, čím je: projevem vlastního bytí.**

Nyní nejtěžší úkol: Soustřed' se na sebe samu! Nejdříve *přemýšlej*, čím jsi, pak *pociťuj*, čím jsi a nakonec musíš *být*, čím jsi!

Tím, že jsi se uvědomila zde na Zemi, opustila jsi své pravé jáství a vstoupila do svého rozumu a svých citů, ale pouze jsi myslela a cítila, čím jsi, ale nikdy jsi nemohla být, čím jsi! Pozoruj lidi a poznáš, že *nejsou svým skutečným jástvím*. Naopak, neustále se ztotožňují s myšlenkami, city a úlohami, které hrají zde na Zemi. ‚Vypadlí‘ ze svých skutečných jáství a stali se lidmi, kteří předstírají, kteří žijí ve světě fikce. Pouze v očích docela malých dětí uvidíš ještě lesk, *světlo skutečného Bytí*.

Probuzením rozumu se dítě začíná ztotožňovat se svou zevní osobou, vzdaluje se od svého božského, pravého jáství. Přitom je osoba pouze maskou, z níž se dívá na svět pravé Já

– velký Neviditelný. Osoba nesmí být více než prostředkem k projevu Já. Lidé jsou však s touto maskou tak srostlí, že se už od ní nemohou odpoutat. Právě Já je pánem, králem, osoba je jen jeho sluhou. Avšak synové člověka opouštějí své Já a ztotožňují se se svou maskou, se svou osobou – sestupují z trůnu. Dělají ze sluhy krále a oddělují se od své vlastní pravé přirozenosti. Zapuzují své vyšší Já do vyhnanství, do *nevědomí*. Rozum způsobuje toto odštěpení, ale pomocí koncentračních cvičení a rozhodnou snahou stát se vědomým a probuzeným může být rozum nástrojem, jímž se dostaneme z tohoto odštěpení a vrátíme se ke svému pravému jáství.

Dosud jsi dostala různé věci ke koncentraci. Od teď je tvým jediným úkolem soustředit se na sebe samu, uskutečnit všechny tři fáze koncentrace a dosáhnout naprosté ztotožnění s tvým pravým jástvím, dokud se opravdu nestaneš svým já. Musíš dosáhnout onoho stavu, který možno vyjádřit v první osobě jednotného čísla pouze: ‚Jsem, který jsem.‘ Dávej však pozor! Nestačí, když myslíš, čím jsi, ani když cítíš, čím jsi, ale musíš být, čím jsi ve své pravé přirozenosti! To je úkolem koncentrace až k tvému zasvěcení.“

A tak začíná v mém životě dlouhé období, ve kterém se věnuji těmto dvěma úkolům: být svým pravým Já a umět mlčet.

STROM POZNÁNÍ DOBRA A ZLA

Když jsem tak daleko, že už docela dobře ovládám mlčení, stojím jednoho večera opět před Ptahhotepem a On se ptá: „Co jsi zažila během svých bojů s mlčením? Naučila jsi se být pánem pouze mlčení?“

„Ne, otče, to bylo prostě nemožné. Když jsem bojovala s mlčením, musela jsem bojovat současně i s mluvením. V míře, ve které jsem se stávala pánem mlčení, stávala jsem se i pánem mluvení. *Neboť mlčet znamená nemluvit a mluvit znamená nemlčet.* Nemohla jsem tyto dvě věci od sebe oddělit. Objevila jsem, že stejně jako mince má dvě strany a je přece jednotou, také blíženci mlčení a mluvení jsou dvěma stranami jedné jednoty.“

„Správně,“ říká Ptahhotep. Pak vstává a vede mne k jednomu z velkých bílých kamenných kvádrů, z nichž sestávají zdi místnosti. Ukazuje na hladkou bílou plochu kamene a táže se: „Co vidíš na této bílé ploše?“

„Nic,“ odpovídám.

„Co bych mohl na ni nakreslit?“

„Všechno.“

„Nuže,“ říká Ptahhotep, toto *Nic* tedy v sobě obsahuje *Vše*. V tomto stavu tvoří obě dokonalou jednotu. Z jednoty tedy může vzniknout něco poznatelného jen tehdy, když to Něco se od jednoty oddělí, odloučí a z ní vystoupí. Podívej se, kreslím nyní na tuto plochu zelenou barvou jetelový list. Tvar tohoto listu byl na této desce i předtím, než jsem ho nakreslil, nemohla jsi jej ale rozpoznat, jelikož *pozitivní tvar lístku a negativní přirozenost pozadí ještě spočívaly v sobě*. Byly zcela totožné. Tvar listu nebyl ještě oddělen od *Všeho*, obsaženého v tomto *Ničem*. Tím, že se list objevil zeleně, oddělil se od *všeho* a stal se poznatelným.

Promysli nyní něco velmi důležitého. Objeví-li se lístek na bílé ploše v zelené barvě, znamená to, že zanechal svůj tvar ve všem v doplňkové barvě, v tomto případě v červené, jako svůj neviditelný, negativní obraz. *Věz: cokoli vidíš, je to poznatelné výhradně proto, že se to oddělilo od své doplňující poloviny a tato zůstala v neviditelném, v neprojeveném*. Poznání získáš pouze srovnáním dvou stran – pozitivní a negativní, které byly od sebe odděleny. Dokud tyto dvě strany spočívají v sobě, spojené v jednotu, nemůžeš nic vnímat, nic poznávat.

Pozoruj viditelný svět! Je poznatelný jen proto, že se oddělil od jednoty, kde *Nic* a *Vše* ještě spočívají v sobě. Jinými slovy, oddělil se od absolutní jednoty, které říkáme *Bůh*. Jen tím, že se objeví pozitivní odděleně od negativního, a můžeme obojí srovnat, je stvoření poznatelné.

Neexistuje poznání, aniž se jednota rozdělí na dvě poloviny – na projevenou a na její zrcadlový obraz, neprojevenou – takže se obě stanou srovnáním poznatelné. Nyní mne následuj.“

Ptahhotep mne vede do jiné místnosti, kde na velký stůl staví před bílou zeď malou figurku. Pak staví před figurku, vpravo a vlevo, lampičku, takže figurka vrhá stín vpravo i vlevo. Pak bere Ptahhotep průhlednou červenou desku a drží ji před pravou lampičkou. K mému největšímu překvapení se objevuje na zdi vpravo červený stín, vlevo však světlezelený.

„Čím to je, otče mé duše?“ ptám se překvapeně.

„Přemýšlej a najdeš vysvětlení sama,“ říká Ptahhotep.

Zůstávám chvíli zticha a soustřeďuji se, až zažiji řešení. Pak vysvětluji: „Figurka zadržuje červenou barvu ze světla červeného a nechává objevit se na zdi pouze doplňkovou barvu. Tím vzniká stín zelený na druhé straně. Oproti tomu figurka zadržuje celé světlo druhé lampy a tak se zdá, že se druhý stín na této straně zdi stal červeným.“

„Správně,“ říká Ptahhotep, „vidíš, tyto dvě barvy nemohou existovat jedna bez druhé, stejně jako mlčení bez mluvení. Cokoli projevíš ve světě poznání, doplňující protiklad zůstává v neprojeveném. Když mluvíš, zůstává v neprojeveném negativní stránka mluvení: mlčení. A když mlčíš, zůstává tam pozitivní stránka mlčení: mluvení. Vznikne-li hora, musí jako její negativní stránka vzniknout údolí. Jak by byla možná hora bez údolí a údolí bez hory? *Nikdy se nemůže nic projevit, učinit poznatelným, aniž by byl současně přítomen protiklad – doplňující opak – v neprojeveném! Projeví-li se něco pozitivního, zůstává negativní v neprojeveném a naopak projeví-li se negativní, zůstává pozitivní neprojevené. Kdekoli se něco objeví, musí doplňující část být u toho, i když pouze v neprojeveném stavu.* Sounáležitost obou částí je na sebe věčně váže.

Oddělení je tedy pouze zdánlivé, protože obě doplňující se poloviny – i když jsou oddělené a vypadly z jednoty – se přesto od sebe nevzdalují a *nemohou se nikdy opustit*. Nerozdělitelná božská jednota se tedy projevuje vždy a všude, neboť působí i při zdánlivém oddělení jako *všudypřítomná přitažlivá síla mezi pozitivním a negativním*. Jak pozitivní tak i negativní usiluje o návrat ke svému původnímu stavu, k božské jednotě. I když se něco objeví ve viditelném světě, nemůže se to úplně oddělit od božské jednoty; jednou, dříve nebo později, se se svou doplňující polovinou spojí a vrátí se do božské jednoty.

Tuto neoddělitelnou sílu, spočívající ve všem, co existuje a přitahuje vše stvořené zpět do původní jednoty, je to, co nazýváme Bohem.

Vše stvořené – viditelný svět kolem nás – je jako strom: vpravo má pozitivně-dobré ovoce, vlevo negativně-zlé. Ale obě strany pocházejí ze stejného stromu, ze stejné jednoty.

Pouze tímto oddělením z jednoty, která není ani dobrá, ani zlá, ale božská, vzniklo dobro a zlo. Pouze oddělením bylo umožněno poznání. Poznatelný svět tudíž musí sestávat z dobra a zla. Kdyby tomu tak nebylo, nebyl by poznatelný a nemohl by vůbec existovat.

Celé stvoření je stromem poznání dobra a zla! Stvořitel – Bůh však není polovinou jednoty, vypadlou z jednoty a od ní oddělenou, tudíž poznatelnou, *Bůh je jednotou samou*. Stojí nad vším stvořeným, vypadlým z jednoty a spočívá sám v sobě, v dokonalé jednotě. On je tím Ničím, z něhož povstává a projevuje se Vše, v Něm je Nic a Vše nerozdělenou, božskou jednotou.

Stvoření je vždy pouze polovinou celku..., polovinou, vypadlou z jednoty a srovnáním poznatelnou, jejíž doplňující polovina zůstala v neprojeveném.

Proto nikdy nemůžeš najít a poznat Boha – Stvořitele, ve stvořeném světě jednoduše proto, že *Bůh nemá žádnou doplňující polovinu, která by s ním byla srovnatelná*. Vůbec neexistuje možnost Ho s něčím srovnat, proto také není možné Ho poznat – *Bohem můžeš jedině BÝT!*

Poslouchej, mé dítě: Je jen jedno věčné Bytí, jen jeden Bůh. Ve všem, co žije, žije toto jediné Bytí – žije jeden, jediný Bůh.

Bůh je nedělitelnou jednotou, On je přítomen všude, On naplňuje celý vesmír... Celý vesmír žije, protože Bůh jej oživuje svým vlastním věčným Bytím! Bůh je tedy jako strom života, který dává stvořenému, poznatelnému, od své doplňující poloviny oddělenému světu své vlastní bytí, jinými slovy oživuje strom poznání dobra a zla. Tento strom poznání dobra a zla – náš stvořený svět – žije jedině proto, že strom života – Bůh – mu vlévá do žil svůj vlastní život, *žije v něm!*

Hmotný svět se podobá stromu smrti; strom poznání dobra a zla a v něm žijící Bůh je stromem života, který žije ve všem, co je stvořeno. Bůh je pouze jeden. Tento jeden, jediný Bůh je Já, nejvnitřnější přirozenost ve všem stvořeném. Bůh je všude přítomen a protože dvě věci nemohou zabírat stejný prostor současně a nic nemůže vytlačit Boha z jakéhokoli místa ve vesmíru, může být přítomen všude a ve všech jevech výhradně jeden a tentýž Bůh, jako Já. Bůh je nedělitelnou jednotou. Všichni živí tvorové, všechny rostliny, všechna zvířata, člověk sám, jsou ovocem na stromu poznání dobra a zla; jsou živí proto, že životní proud stromu života proudí jejich žilami, proto, že v nich žije *strom života*. A to znamená, že i v tobě, má dceró! Tvé tělo je také ovocem na stromu smrti, na stromu poznání dobra a zla, a nemá vlastní život. Avšak i v tobě žije strom života, protože tvé Já je větvičkou velkého stromu života božího a ty žiješ jedině proto, že Bůh jako Tvé Já žije v tobě a udržuje na živu tvé tělo, tvou osobu.

Tím, že jsi se zrodila v těle, stala jsi se poznatelnou bytostí. Máš své vědomí oddělené od svého pravého Já – od Ničeho – Všeho – od Boha. Vypadla jsi z božského, rajskeho prastavu, kde jsou všechny možnosti projevu – tedy všechny rostliny, zvířata a člověk sám – ještě *ve vše-zahrnující jednotě*, do světa mnohých forem, do diferenciací. Stala jsi se projevem, stvořenou formou. V důsledku toho je vše, čím jsi na pozemské úrovni, pouze poznatelná polovina projevu jednoty, složená z dobra a zla. A jelikož tvé vědomí je vsazeno do tvého těla, probudila jsi se v tomto těle, to znamená, že se tvé vědomí ztotožnilo s tělem.

Jíst něco znamená ztotožnit se s tím! Co jíš, z toho budeš sestávat, *tím budeš*. Tím, že se tvé vědomí ztotožnilo s tělem, jedla jsi – symbolicky vyjádřeno – ovoce ze stromu poznání dobra a zla a propadla jsi současně říši smrti.

Nyní však slyš dobrou zprávu: **Tvé tělo je následkem a výsledkem oddělení, je pouze viditelnou polovinou tvého pravého Já. Druhá polovina zůstala v neprojevené, nevědomé části tvé přirozenosti. Spojíš-li tyto dvě vzájemně se doplňující poloviny, můžeš se vrátit do božské jednoty! Je zcela nemožné zažít jednotu tělesně, to jest učinit svou**

neviditelnou a nevědomou polovinu také viditelnou, tělesnou a obě spolu spojit. Neboť jedno vědomí nemůže oživit dvě těla; kdybys chtěla zažít přirozenost své doplňující poloviny v těle, znamenalo by to smrt. Když se tělo stalo viditelné právě tím, že se oddělilo od své doplňující poloviny, pak by znovuspojení mělo za následek zničení těla. Můžeš však přesto zažít božskou jednotu se svou doplňující polovinou v těle: ve svém vědomí. Můžeš své vědomí zvětšit, rozšířit, až učiníš nevědomou část sebe zcela vědomou, až vědomě zažiješ svou neprojevenou a neviditelnou polovinu, a tak uskutečníš božskou jednotu ve svém vědomí. I když tvé tělo prodlévá ve viditelně stvořeném světě, můžeš své vědomí spojit v dokonalou jednotu se svým pravým Já, ze kterého jsi vypadla. Takto můžeš zde, v této pozemské existenci zažít blaženost – Boha – být Bohem.

Toto usilování o znovuspojení je ve všem, co bylo stvořeno. Každá živá bytost hledá svou druhou polovinu projevu, aby se s ní opět spojila. Pozitivní – mužské formy – hledají negativní – ženské formy a naopak. Toto usilování pozitivních a negativních sil tvoří dokonce nejhlubší strukturu hmoty, lépe řečeno: *bez tohoto usilování by hmota vůbec neexistovala*. Neboť toto usilování o jednotu – o stav být Bohem – vytváří přitažlivost mezi pozitivními a negativními silami a celý svět je postaven na tomto usilování o božský prastav. Pramenem všech sil v projeveném světě je právě toto usilování. Příroda ho používá a – projektováno do těla – vzniká z něho sexuální síla.

Dokud však stvoření hledá svou druhou polovinu venku, ve stvořeném poznatelném světě, nikdy jednotu nenajde, protože právě jeho doplňující polovina není venku v projeveném, od něho oddělena, ale naopak je od něho neoddělena, v jeho vlastní neprojevené části, v nevědomí. Žádný tvor by nemohl existovat, kdyby neměl svou druhou polovinu v neprojeveném. Podívej se sama na sebe, má dcero: protiklad všeho, čím jsi ve své vědomé části a co projevuješ, je obsažen ve tvé nevědomé části, která však přesto k tobě patří, kterou také Jsi. Nenajdeš

svou doplňující část venku – také ne v muži z masa a krve – ale pouze v nevědomé části svého vlastního Já. Když spojíš tyto dvě poloviny svého Já ve svém vědomí, vrátíš se do Ničeho – Všeho, ztotožníš se opět s Bohem.

A jelikož v tomto spojení, které se odehrává ve tvém vědomí, přestává ona věčná touha tvého projeveného bytí, protože našla své doplnění a spojila se s ním v jednotu, přestává jednou provždy také sexuální přání tvého těla. Staneš se dokonalou v sobě. Zažiješ již zde ve své tělesné existenci božský stav: nesmrtelnost, blaženost – naplnění! A jelikož žije v každém tvoru totéž jediné Bytí, staneš se současně totožnou s pravým Já každého tvora, když se probudíš ve svém pravém Já. Dosáhneš jednoty s Bohem, ale současně také jednoty s celým vesmírem. Vyzvedneš své vědomí ze svého těla, ze své osoby a zažiješ všezahrnující kosmické vědomí. Budeš se cítit v každém tvoru, v celém vesmíru – v Bohu – jako Já.

To znamená: Budeš jíst opět ovoce stromu života. Pak jsi se dostala ze světa účinků do světa příčin, z království pomíjejícího do království nepomíjejícího, ze stvořeného do tvůrčího a povstala jsi z říše smrti do říše života, do věčného Bytí. A to je zasvěcení!“

Ptahhotep přestává hovořit, ale vidím tuto božskou jednotu – uskutečněnou v neprobadatelné hloubce jeho nebeských očí. Nekonečné štěstí, klid a mír přetéká z těchto očí do mé duše. V jeho pohledu vidím splnění pravdy.

Pak mi žehná a já odcházím.

DVANÁCT BLÍŽENECKÝCH VLASTNOSTÍ

Příští večer opět stojím před Ptahhotepem.

„Čas dozrál,“ říká, „abys studovala a praktikovala dvanáct blíženeckých vlastností jako své další cvičení. Při zasvěcení z toho budeš zkoušena. Poslouchej tedy dobře a zapamatuj si, co ti nyní řeknu:

Tak jako *mlčení a mluvení* jsou dvě doplňující se formy projevu téže síly, existuje dvanáct párů vlastností, které se

musíš naučit ovládat. Od nynějška budeš v chrámu pouze dopoledne, pak se vrátíš do paláce a využiješ každé příležitosti, abys byla co nejvíce mezi lidmi, neboť je mnohem snazší stát se pánem těchto vlastností v chrámu než ve světě. Zde potkáš samé sobě podobné neofyty, kteří usilují o božskou jednotu, nebo kněze a kněžky, kteří již v podobné jednotě žijí. Avšak ve světě jsi vydána nejrůznějším pokušením. Setkáš se tam s mnohými, kdož jsou posedlí tělem a budou chtít ovlivnit také tebe. Nebezpečí pádu je mnohem větší. Když dokážeš zvládnout všechny vlastnosti v ruchu světa, vykonáš také zkoušky při zasvěcení.

Dvanáct blíženeckých vlastností je:

mlčení – mluvení

přístupnost – neovlivnitelnost

poslušnost – vládnutí

pokora – sebedůvěra

blesková rychlost v rozhodování – rozvaha

přijímání všeho – umění rozlišovat

schopnost bojovat – mír

opatrnost – odvaha

nevlastnění ničeho – disponování vším

nevázanost na nikoho – věrnost

pohrdání smrtí – vážení si života

lhostejnost – láska

Země nyní prochází dlouhým obdobím, během kterého postupně převezmou vládu sobečtí lidé, posedlí tělem. Víš však již, že tam, kde se projeví negativní síly, musí existovat i síly pozitivní, ovšem v neprojeveném. Během tohoto temného období Země musí Synové boží, kteří projevují božské zákony nesobeckosti, postupně opustit pozemskou úroveň a stáhnout se na duchovní úroveň, do neprojeveného. Budou však působit dál v podvědomí lidí, budou prostě nevědomím lidstva a budou se projevovat v duši dozrávajících lidí jako touha po vysvobození a vykoupení.

Na Zemi budou po tisíciletí na sebe narážet touha po moci některých jednotlivců a rostoucí nespokojenost zotročených lidských mas ve stále krutějších bojích. Tisíciletí trvajících neustálé boje a nadvláda chtivosti, marnivosti, závisti, pomsty-

chtivosti, nenávisti a jiných živočišných vlastností by vymýtily vše krásné, dobré a pravdivé, kdyby se božská prozřetelnost nestarala o to, aby jednota duchovně spojených lidí – pod vedením Synů božích, působících z duchovní úrovně – nechránila trvání a rozmnožování vědění před zapomením. Země – jako každá planeta – je vedena vysokou duchovní silou a tato síla se projevuje skrze Syny boží, způsobem pro lidi přijatelným. Nakonec bude projevoována skupinou duchovně zasvěcených lidí, kteří se stali cestou vývoje rovnocennými Synům božím. Všichni budou spolupracovat na velkém božském plánu – zachránit Zemi před temnotou, izolací a vládou materialistických a ďábelských sil. Každý zasvěcenec se zúčastní této práce a jelikož budeš také zasvěcena – zúčastníš se i ty.

Aby se člověk stal použitelným spolupracovníkem na velkém díle, musí nejdříve ovládat celou škálu párů protikladných vlastností. I ty musíš před svým zasvěcením z nich složit zkoušku.

Jejich ovládnutí znamená používat vlastnosti *v pravý čas a na pravém místě*. Stejná vlastnost, která je na pravém místě a v pravý čas božská, stane se satanskou na nepravém místě a v nepravý čas. *Neboť Bůh tvoří jen dobré, krásné a pravdivé. Neexistují žádné špatné vlastnosti ani žádné špatné síly, ale pouze špatně použité vlastnosti a špatně aplikované síly!*

Sama jsi již odhalila, co znamená mluvit nebo mlčet v pravý čas a na pravém místě. Mlčení je božskou vlastností, přináší požehnání, když je člověk používá tam a tehdy, *kde a kdy* má mlčet. Mlčíme-li však tam a tehdy, když bychom měli mluvit, kdybychom například slovem mohli někoho zachránit před velkým nebezpečím a mlčíme, pak se stane z božského mlčení satanské.

Dojde-li k mluvení na nepravém místě a v nepravý čas, stává se z božské schopnosti mluvit satanské tlachání.

Jedna polovina další z blíženeckých vlastností, *přístupnost*, je božská, jsme-li přístupní a otevření všemu vysoko stojícímu – tedy krásnému, dobrému a pravdivému, to znamená, necháme-li na sebe působit vůli Boha a Jeho v sobě

přijímáme. Je však neblahou a satanskou, stane-li se z ní bezcharakterní ovlivnitelnost bez vlastní vůle.

Její druhá polovina, *neovlivnitelnost*, znamená schopnost klást neotřesitelný odpor všem nízkým vlivům a účinkům. Klademe-li však odpor i vyšším silám, okamžitě změníme svůj božský atribut – neovlivnitelnost – v jistý druh satanské izolace.

Absolutní *poslušnost* vůči boží vůli je povinností každého spolupracovníka na velkém božském plánu. Vůle boží se může projevovat bezprostředně skrze tebe, nebo skrze jiné lidi. Boží vůli poznáš, když přezkoumáš vše, co se na tobě žádá a zjistíš, zda to odpovídá tvému vlastnímu nejvnitřnějšímu přesvědčení. Bůh k nám mluví naším nejvnitřnějším přesvědčením a my ho musíme bezpodmínečně poslechnout. Poslouchat však někoho proti svému vlastnímu přesvědčení, pouze ze zbabělosti, strachu, pro materiální výhody nebo z pouhé snahy ‚být dobrý‘ – to jest z nízkých osobních důvodů – je podlézavostí a je satanské.

Vládnutí znamená předávat nevědomým a slabým lidem něco z vlastní síly vůle. Univerzální láska má spojit všechny aktivní síly národa, měla by jej vést k všeobecnému dobru, aniž je poškozováno lidské právo na sebeurčení. Kdo však chce bez lásky a ze sobeckých důvodů jiným vnucovat vlastní vůli a poškozuje jejich právo na sebeurčení, učiní z božské vlastnosti vládnutí satanské tyranství.

Pokoru máme prožívat vůči božskému, vůči vyššímu Já, které nás oživuje. Musíš si být vědoma toho, že všechny krásné, dobré a pravé vlastnosti patří Jemu, že osoba je nástrojem pro projev božství, ale sama o sobě bez božství je pouze prázdným obalem. Máš v sobě poznat totéž božství, totéž věčné bytí, které se projevuje ve vesmíru – a odevzdat se Mu pokorně. Nikdy však se nemáš podrobit pozemským nebo subpozemským mocnostem nebo padat na kolena před pozemskými tvary. V takovém případě by se stalo z božské pokory satanské, zbabělé pokořování se, čímž bys znesvětila božství, které tě oživuje svým vlastním věčným Bytím.

Chceš-li se stát dobrým služebníkem božského plánu vysvobození světa, nesmíš nikdy zapomenout, že nežiješ a

nepracuješ z vlastní síly. Každá síla pramení z Boha a všechny síly, které projevuješ, do tebe proudí z tvého vyššího Já, z Boha. Buď si neustále vědoma toho, že tvá osoba sama o sobě je zdánlivou bytostí. Tou pravou bytostí – jedinou věčnou skutečností v tobě – je Bůh! Sebedůvěra tedy znamená důvěru v Boha, žijícího v tvém srdci, ne však ve zdánlivou bytost, v tvou osobu. *Božská sebedůvěra je nepostradatelná pro každou tvůrčí činnost* a znamená vnitřní spojení s Bohem. Namlouvá-li si však osoba, že její kvality a síly patří jí a ne Bohu, pak se stane z božské sebedůvěry satanská povýšenost.

Jako spolupracovník na božském plánu se musíš také dokázat *bleskově se rozhodovat*. Musíš se naučit zvolit bez váhání, okamžitě, z různých možností tu nejlepší. Může dojít k situacím, ve kterých pouhý okamžik zpoždění znamená promeškání jedinečné, neopakovatelné příležitosti. Dokážeš-li jednat naprosto soustředěně, s duchapřítomností stojící nad vším časem, pak projevíš vůli boží a v tomto případě bude bleskurychlé rozhodnutí božské. Jednáme-li však bleskurychle bez duchapřítomnosti a nerozvázně, a tak ztratíme soustředění, stane se z božské bleskurychlosti satanská unáhlenost.

A proto se musíš také naučit *božské rozvaze*. Musíš před činem zkrotit svůj temperament a nechat v sobě uzrát rozhodnutí s velkou trpělivostí. Často musíš čekat, než poznáš boží vůli, než dojdeš ke správnému rozhodnutí. To znamená, pracovat s rozvahou. Prodloužíme-li však rozvahu do nekonečna a nedojdeme-li tak nikdy k rozhodnutí, stane se z božské rozvahy satanská, stále pochybující nerozhodnost.

Jako užitečný spolupracovník na božském plánu se musíš naučit přijímat vše, co ti osud přináší. **Tvá hodnota není určena zevními okolnostmi, ale pouze stupněm, ve kterém projevuješ Boha.** Tvé vnitřní hodnoty nemohou být porušeny či zničeny pozemským ponižováním nebo pokořováním. A velebení a chvalozpěvy je také nemohou zvětšit. Proto se tě nikdy nesmí dotýkat způsob, jakým s tebou jednají nevědomí lidé. Zůstaneš, čím jsi, ať jsi ponižována nebo velebena. Nauč se být spokojena ve všech podmínkách a přijímat okolnosti, které ti přináší osud s naprostým klidem.

Bude-li tvá práce na božském plánu od tebe vyžadovat, abys žila ve velké chudobě, nebo abys stála na vysokém místě a disponovala velkým jméním, *musíš pohlížet na obojí jako na prostředek k velkému cíli*. Nic z toho nesmí narušit tvůj vnitřní postoj. Tak se stane *přijímání všeho* božským. Musíš však vždy zvážit – i když se tě v tvém nitru nic nedotýká – kdy se máš jako zástupce vyššího vedení bránit proti pokořování a urážkám a kdy se máš skromně odtáhnout od velebení. Přijímání všeho se nikdy nesmí zvrhnout v apatickou lhostejnost nebo zbabělou bezcharakternost.

Zvol vždy to nejlepší, nespokojuj se s podřadným. Musíš dokázat rozlišovat krásné od škodlivého, dobré od špatného nebo zlého a pravdivé od falešného, božské od satanického. Bez dokonalé schopnosti rozlišování je člověk nepoužitelný jako spolupracovník božského plánu.

Chceš-li být užitečná, musíš také dokázat plnou silou *bojovat*. Mečem pravdy musíš být schopna bojovat proti stínům omylů, abys dopomohla božskému k vítězství na Zemi. Ale tvoje vznešená a odvážná ochota bojovat nesmí nikdy zdegenerovat do hloupé hašteřivosti.

Nesmíš zapomenout, i když musíš často odvážně bojovat, že máš bojovat duchovními zbraněmi, abys přinesla Zemi mír. Máš bojovat, abys roztržené proměnila v jednotu a vnesla mír mezi bojující. Z tvé lásky k míru se však nikdy nesmí stát zbabělé nebo pohodlné odmítání bojovat.

Chceš-li se stát užitečným spolupracovníkem, musíš se také naučit *opatrnosti*, ale současně dokázat rozhodovat, kdy a kde máš této božské vlastnosti používat. Opatrností možno zachránit sebe a mnoho jiných před velkými nebezpečími, škodou a nesmyslnými oběťmi. Neodvážit se však něco udělat ze strachu a z nedostatku sebedůvěry, činí z božské vlastnosti opatrnosti satanskou zbabělost.

Musíš mít neotřesitelnou *odvahu*. Nesmíš se bát žádného nebezpečí. Musíš jít odvážně vstříc všem těžkostem a bojovat odvážně proti všem útokům proti božskému, když to velký cíl, pro který pracuješ vyžaduje. Nikdy se však božská odvaha nesmí zvrhnout v krkolomné hazardování.

Jako spolupracovník na velkém díle musíš také pochopit, co znamená nic nevlastnit. Ať tvůj úkol od tebe vyžaduje naprostou chudobu nebo tě přivede k největšímu bohatství, nesmíš nikdy zapomenout, že ti nic nepatří, absolutně nic, ale *že vše je božím vlastnictvím, z něhož dostaneš k používání jen to, co odpovídá tvému úkolu.* Jako je vodnímu kanálu lhostejné, zda jím protéká více nebo méně vody, jelikož voda nepatří jemu, máš i ty považovat vše, co ti osud dává, za něco, co pochází od Boha a co máš předávat dál. Z čeho budeš žít, s tím si nemusíš dělat starosti. Dostaneš vždy právě tolik, kolik potřebuješ. I kdybys byla sebebohatší, musíš si ve vědomí stále udržovat nevlastnění jako postoj. Tento božsky pozitivní postoj se však nikdy nesmí zvrhnout na nestarání se o nic nebo opovrhování hmotnými věcmi. *Nikdy nesmíš od svých bližních očekávat, že tě budou vydržovat bez práce!*

Hmota je také projevem Boha, musíš si jí tedy cenit jako něčeho božského. Současně však musíš být jejím pánem. Musíš si umět zajistit vždy tolik hmotného, kolik pro svou pozemskou činnost potřebuješ. Buď si plně vědoma toho, že dokud prodléváš na pozemské úrovni, musíš jednat s hmotou, ne bez ní a samozřejmě ne proti ní. Je nutné, abys dokázala hmotu shrnout a držet, abys ji správně používala a ovládala, jinak bys byla zcela vydána na pospas pozemským mocnostem a nemohla bys v jejich područí vykonat nezávisle a svobodně svůj pozemský úkol. Dej však pozor, aby božská vlastnost umět ovládat hmotu se nezvrhla na satanskou, sobeckou chtivost po vlastnictví.

Jako spolupracovník na božském plánu nesmíš být vázána na žádného člověka. Poznávej ve všech lidech, co je v nich božské, co pozemské a co démonické. *Nemiluj osobu, ale miluj božské v ní,* snášej pozemské a vyhýbej se démonickému. **Kdyby to tvůj úkol vyžadoval, musíš dokázat bez váhání opustit nejmilovanějšího člověka, protože musíš mít neustále na zřeteli, že to, co v něm je hodno lásky, je Bůh a ne osoba. Osoba je pouze nástrojem božího projevu. Můžeš najít a milovat tytéž projevy také v jiných osobách. Miluj v každém člověku Boha, pak nebudeš vázána na žádnou osobu.** Tato nevázanost na nikoho se však nesmí

zvrhnout na všeobecnou lhostejnost a bezcitnost vůči tvým bližním.

Avšak lidem, v nichž jsi poznala boží projev, máš zůstat věrná na život a na smrt. Miluješ své mistry a své spolupracovníky na velkém díle, protože jsi v nich poznala Boha. Jsi v nich *věrna Bohu*, protože jejich osobu miluješ pouze jako boží nástroj. Tak se z tvé úcty a věrnosti vůči tvým mistrům a spolupracovníkům nikdy nestane osobní zbožňování, kult osobnosti.

Chceš-li se stát potřebným nástrojem pro velký božský plán, musíš umět používat své vlastní osoby jako poslušného nástroje i před veřejností. Musíš oživit své talenty a schopnosti svými duchovními silami před lidmi, musíš je stupňovat k vrcholu a k vyzařování tak, abys projevovala svého ducha svou osobou – držením svého těla, pohyby svých rukou, vyzařováním svých očí, a svým řečnickým uměním v nejvyšším stupni, a tak dostala lidi do svého vlivu a mohla je strhnout s sebou na vyšší duchovní úroveň. Musíš tedy umět ukázat svého ducha svou osobností beze studu a bez zábran na veřejnosti. Nikdy však nesmí umění ‚ukazovat se na veřejnosti‘ probudit v tobě ďábla marnivosti a zvrhnout se na samolibost, na přání být nápadná a chlubit se svými Bohem danými talenty.

Kdyby tě lidské davy nadšeně a s jásotem oslavovaly, musíš si neustále uvědomovat, že lidé nejsou nadšeni tvou osobou, která je pouze prázdným obalem, ale Bohem, který se tvým pozemským obalem projevil.

Nevydáš-li se pro používání umění ‚ukazovat se‘ ďáblu marnivosti, tak tě vůbec nebude zneklidňovat, když při plnění jiných úkolů budeš muset zůstat mezi lidmi zase naprosto nepovšimnuta a bezvýznamná. V tomto případě pak nesmíš ukazovat své schopnosti, ale nepozorovaně mezi lidmi zmizet jako jeden z mnohých, aniž bys chtěla být nápadná a vynikat. Toto skromné ‚být nepovšimnutý‘ se však nesmí zvrhnout na osobní podceňování a sebeničení. Ve svém srdci si vždy musíš zachovat svou hodnotu jako lidská bytost.

Chceš-li být potřebným spolupracovníkem na velkém božském plánu, musíš vykonávat všechny zkoušky s na-

prostým pohrdáním smrtí. Musíš mít neotřesitelné přesvědčení, že smrt vůbec neexistuje. Až bude tvé tělo opotřebované, pak je tvé Já odloží. Já však je větví stromu života, životem samým a život je nesmrtelný. Když jsi se ve svém vědomí ztotožnila se životem, nezalekneš se ani smrti, i kdyby tě tvůj úkol přivedl do smrtelného nebezpečí. Naopak, budeš čelit i tomu největšímu nebezpečí s naprostou vyrovnaností a absolutním pohrdáním smrtí. Nedopusť však nikdy, aby se *pohrdání smrtí* zvrhlo v pohrdání životem.

Musíš si cenit života nade vše. *Život je Bůh sám*. Ve všem, co žije, se projevuje věčné Bytí. Nesmíš se nikdy nesmyslně vystavovat nebezpečí. Važ si i života v těle, žij radostně. Nikdy by se však neměla radost ze života zvrátit v samoúčelnost a smyslnost.

A nakonec musíš obstát v nejtěžší zkoušce: ve zkoušce lásky a ‚kruté lásky‘: *lhostejnosti*. Tento poslední pár vlastností tvoří již zde na pozemské úrovni nerozdělitelnou jednotu. Kdykoli projevíš jednu polovinu, projeví se bezděčně i druhá.

Musíš se zcela vzdát osobního přístupu, svých osobních zálib a citů: umět milovat jako miluje Bůh sám, *milovat vše a každého bez rozdílu, tak jako Bůh sám miluje vše a každého!* Tak jako slunce svítí – vysílá své milující záření – s naprostou lhostejností na krásné i ošklivé, na dobré i zlé, na pravé i falešné, tak musíš milovat s naprostou lhostejností, bez rozdílu, krásné i ošklivé, dobré i zlé, pravé i falešné. Nejvyšší božská láska je láska, která je vždy dokonale nestranná – naprosto stejná.

Musí ti být zcela lhostejné, zda je něco nebo někdo krásný nebo ne, dobrý či zlý, pravdivý nebo nepravdivý, musíš milovat všechny stejnou láskou. Musíš se naučit, že by ani nemohlo existovat krásné bez ošklivého, dobré bez zlého, pravé bez falešného. A tak musíš všechny stejně milovat. Musíš poznat, že krásné a ošklivé, dobré a zlé, pravé i falešné jsou pouze doplňujícími se zrcadlovými obrazy nevyslovitelného, které – abychom pro to měli slovo – nazýváme Bohem.

Bude-li z tebe vyzařovat na všechny živé tvory stejná láska, nepřimísí se do této lásky už v žádném případě osobní náklonnost. Budeš se dívat na vše z hlediska velkého celku;

bude-li stanovisko všeobecného narážet na stanovisko jednotlivé osoby, budeš bez váhání zastupovat stanovisko celku a přecházet bez ohledů stanovisko jednotlivců. Tato necitlivost však musí mít své kořeny vždy ve vesmírné, božské lásce a nesmí nikdy pocházet z osobního odporu.

Musíš však projevit svou neosobní, krutě lhostejnou lásku vůči svým bližním v takových případech, ve kterých možno zachránit jejich duši na úkor jejich pozemského dobra a pohody, a to i tehdy, jsou-li to tvoji nejbližší. Musíš být schopna dokonce i lhostejně přihlížet, jak se tvoji nejmilejší dostávají do největších nebezpečí a jestliže nereagují na obyčejné prostředky, nesmíš je zadržovat silou (duchovní), ani hypnózou, ani magickými prostředky, když to vyžaduje spása jejich duše. Je lépe, když člověk trpí hmotným nebo tělesným úpadkem, třeba i smrtí, než aby ztratil svou duši. Za všech okolností musíš podporovat spásu jeho duše. Stejně jako se Bůh nevměšuje do záležitostí lidí, ale zachovává jim svobodnou vůli, musíš i ty ponechat svým bližním jejich svobodnou vůli a nikdy je nesmíš k ničemu nutit násilím. **Tvá ochota pomáhat se má na všechno dívat z hlediska duševní spásy, nikoli z hlediska pozemského a tělesného dobra.** Tato božsky nezaujatá láska se však nesmí zvrhnout na bezcitnost a nikdy nesmíš odmítat někomu pomoc z osobního odporu, můžeš-li ho zachránit pozemskými prostředky.

To jsou nejtěžší zkoušky, protože se musíš vzdát svých osobních citů a vyřadit je. Jen když dokonale ovládneš předchozích dvanáct párů vlastností, pocítíš s jistotou i v nejtěžších případech, co smíš a co nesmíš učinit z pravé lásky!

Pak ale už nebudeš moci chybovat, neboť *budeš láskou samou* a láska může učinit vše pouze z lásky. Nebudeš muset dělat nic jinak, než vyzařovat své Já, být svým Já, a celý vesmír bude moci čerpat z tvého tepla a z tvého světla a z tvé síly. Pak jsi se sama stala božskou, tvé vědomí se ztotožnilo se samotným Bohem. Vrátila jsi se ze světa stromu poznání dobra a zla, tedy z říše stromu smrti, kde se vše jeví v oddělenosti a rozštěpenosti, do říše stromu života, do říše božské jednoty. Jíš opět ovoce stromu života a z tohoto ovoce dáváš

jít i těm, kdo přijdou po tobě, aby se všichni vrátili do jednoty nesmrtného, věčného života, do věčného Bytí – k Bohu.“

Ó, ty *zástupče Boha!* Nikdy tvá slova nezapomenu. Vtisla se tak hluboko do mé duše, že jsem se ztotožnila se smyslem těchto slov. Přešla mi do krve, do morku kostí a po tomto poučení už nejsem tou, kterou jsem byla předtím.

Mým úkolem je to vše uskutečnit.

TELEPATICKÁ CVIČENÍ

Ptahhotep mi jednoho dne vzkazuje, abych se mu ohlásila. Když stojím před ním, říká: „Prošla jsi dobře dosavadními předběžnými zkouškami a smíš zkusit navázat s někým zcela vědomě duchovní spojení. Tato cvičení se daří lépe po západu slunce, neboť sluneční paprsky působí dráždivě a povzbudivě na nervová centra a na žlázy, které slouží k *tělesnému projevení se ducha* a vážou tak vědomí na hmotu.

Paprsky slunce mají vliv, který je v protikladu k duchovním projevům. Po západu slunce tento vliv ustává, vědomí se může uvolnit z určitých nervových center a stáhnout se do duchovna. Živí tvorové jdou spát. **Spát znamená stáhnout vědomí z těla do ducha. A jelikož většina lidí nedokáže vědomě dosáhnout hlubších stupňů ducha, ztrácejí vědomí – usnou. Cvičením můžeme rozvinout odolnost nervů natolik, že je možné si udržet vědomí až do nejhlubšího stupně,** čímž se přes den odpočívající nervová a mozková centra stanou aktivními, převezmou vše pronikající vibrace ducha – Já a předávají je dál. Tak je možno spojení na dálku, tedy telepatické spojení. Začátečník začne raději po západu slunce, protože pak nemá proti sobě působení slunce. Později se člověk stane schopným navázat telepatické spojení kdykoli.

Cvičení spočívá v tom, že soustředíme celou pozornost – stejně jako u všech cvičení koncentrace – na jedinou myšlenku. Mysli tedy naprosto soustředěně na osobu, s níž chceš navázat spojení – smíš si pomoci svou představivostí: představíš si ji se zavřenýma očima, vidíš ji ve svém nitru, její postavu, její tvář, oči a představíš si, že *jsi jí a ona je tebou*, až

budeš mít skutečně pocit, že její ruce jsou tvýma rukama a tvoje tělo jejím, tedy až zažiješ naprostou totožnost. Když tohoto dosáhneš, pak myslí jasně a soustředěně myšlenku, kterou chceš sdělit. Mysli jí s intenzivním vědomím, že ty jsi dotyčná osoba a *ona v tobě myslí tuto myšlenku*.

Toto cvičení má tři fáze: nejdříve cvičíš *za přítomnosti osoby*, se kterou chceš navázat telepatické spojení, a během tvého cvičení se ona druhá osoba snaží zachytit tvou myšlenku.

Později zopakuješ stejné cvičení v předem dohodnutou dobu z *dálky*, přičemž obě osoby vědí, že se na ni druhá soustřeďuje.

Nakonec něco sdělíš spojením z dálky, aniž druhý o tom předem ví. Tyto tři fáze tvoří pozitivní polovinu telepatických cvičení. V nich chceš něco sdělit. Negativní polovina cvičení spočívá v tom, že musíš telepatickou zprávu převzít a rozumět jí. I toto cvičení se skládá ze tří fází:

Nejdříve se učiníš schopnou přijímat, to jest prázdnou, za přítomnosti osoby, od níž chceš něco převzít; pak sama v předem dohodnutou dobu, přičemž víš, kdo a kdy se na tebe bude soustřeďovat; a nakonec musíš převzít všechny telepatické zprávy, aniž víš, kdo a kdy se na tebe bude soustřeďovat. Budeš pak natolik vycvičena, že budeš okamžitě reagovat na každou zprávu z dálky, v každou dobu a od každé osoby. Ať děláš cokoli, pocítíš, když se někdo na tebe soustředí a uslyšíš jeho hlas z nitra.

V ještě vyšším stupni telepatického spojení neuslyšíš pouze hlas, ale uvidíš i obraz toho, s kým jsi spojena. Jeho postavu, tvář a obzvlášť jeho oči se v tobě objeví jako snový obraz. Když dosáhneš tohoto stupně nebudeš už pociťovat pouta hmoty – své tělo – tak tíživě, jelikož izolace bude velice zmenšena. Zažiješ svobodu ducha, když ještě žiješ v těle.

Chceš-li navázat telepatické spojení, daří se to samozřejmě nejlépe v noci. Tehdy vědomí není tak silně obsazeno vlastními myšlenkami, člověk je méně izolovaný, je pasivní, a tvé telepatické vyzařování lépe dosáhne jeho nervových center. Nervová centra většiny lidí jsou dosud natolik latentní, tak slabě vyvinutá, že je zapotřebí velice silného působení, aby

nás vůbec vnímali. Když spí, můžeš docílit toho, že se jim o tobě zdá a převezmou tvé poselství ve snu. Praxe ti odhalí všechny zákony telepatie, také to, jak můžeš ihned poznat, zda je někdo zaměstnaný, nebo také jak se sama můžeš izolovat, když jsi se již na něco soustředila. Pouze začátečníci se navzájem ruší.

Budeš dělat tato cvičení každý večer podle mých předpisů. A nyní přejdeme k praxi. Posad' se proti mě, zavři oči a pokus se mi sdělit nějakou myšlenku.“

Sedám si proti Ptahhotepovi a soustředuji se na něho. Představuji si, že jsem Ptahhotep, a cítím jakoby mé ruce a nohy, celé mé tělo, byly jeho rukama, nohama, tělem. Pak myslím soustředěně toto rozhodnutí: „Já, Ptahhotep, chci vstát a pohlédit tuto malou bytost zde – mne – po vlasech.“ Neboť z Ptahhotepových rukou vyzařuje nádherná síla a jsem vždy šťastná, když mi svou ruku položí na hlavu.

Téměř okamžitě Ptahhotep vstává, pokládá svou požehnanou ruku na mou hlavu a hladí mi vlasy. Moje koncentrace se tedy podařila. Skutečně se podařila? Ptahhotep přece vidí mé myšlenky i tehdy, když s ním nechci navázat telepatické spojení.

„Dobře,“ říká s úsměvem, „mohl jsem číst tvé myšlenky ne proto, že je kdykoli vidím, ale protože jsi se soustředila opravdu dobře.“

Nyní to zkusíme obráceně: Já ti předám myšlenku. Učiň se prázdnou a připravenou přijímat.“

Ptahhotep si sedá a já dělám, co řekl. V příštím okamžiku *slyším jeho hlas z nitra, jako z vlastního srdce*: „Jakmile si osvojiš dostatečné sebeovládání v blíženeckých párech vlastností, bude čas, abych ti před zasvěcením odhalil poslední tajemství.“

Otevírám oči a táži se v radostném očekávání: „Znamená to, že jsem blízka zasvěcení?“

Ptahhotep se usmívá: „Jelikož jsi mou zprávu slyšela, jsi zralá je přijmout, jen se předem ještě musíš zdokonalit v sebeovládání.“

Vyskočím, vrhám se mu kolem krku, líbám jeho tváře, s hlasitým mlasknutím. Ptahhotep mne objímá a říká s hlasitým

smíchem: „Vidíš, vidíš, jak se dokážeš ovládat! Nemohla jsi odolat duchovní jednotě. Zažila jsi sjednocení našeho ducha, zdroje síly této jednoty proudily do tvého těla a tvé tělo se chce nyní zúčastnit radosti z jednoty. Ale nezapomeň: Co je na duchovní úrovni božské, protože to odpovídá zákonům ducha, stává se na hmotné úrovni satanské, protože to odpovídá zákonům hmoty. Jednota v duchu je možná, avšak nikoli jednota v těle, dvě těla nemohou být na témže místě. Na základě úsilí po jednotě se lidé snaží sjednotit s tělem a tudíž sklouznou do sexuality. Příroda využívá úsilí o jednotu – o někdejší božský stav – a používá ho, aby zplodila další potomstvo. Velkým zklamáním však je to, že sexualita nemůže vytvořit jednotu. Co je nemožné, zůstává nemožným, a všichni živí tvorové po pohlavním styku zesmutní, nehledě k tomu, že se unavili ztrátou síly. Neboť *duše zůstává neuspokojena*, touha po rajske jednotě působí dál a příroda získává z této neuspokojené touhy Istí stále nové potomstvo. Nuže, bylo by pro tebe nejvýš žádoucí, abys *nenechávala bez zábrany proudit do svého těla úsilí po jednotě*. Já jsem dostatečně obrněn, abych odolal tvé okouzlující kráse, ale mohou být mladší, nezkušení lidé, kteří ti neodolají, když se jim tak vrhneš kolem krku. Ale radím ti samozřejmě zbytečně,“ říká Ptahhotep s úsměvem, „chybí ti prostě zkušenosti. A této nezkušenosti nyní vděčím za tvé prudké projevy lásky.“

„Otče mé duše,“ říkám, „ale nezlobíš se na mne?“

Ptahhotep se usmívá: „Ne, ne, mé dítě, vůbec se nezlobím. Dokud objímáš pouze mne, je ještě vše v pořádku. Ale buď s jinými muži velice opatrná! **Čím výše v duchu vystoupíš, tím neodolatelnější bude tvé vyzařování.** Nemusíš vůbec přistoupit k němu tak blízko, abys nechala působit svou přitažlivost. Buď velmi opatrná, abys nepůsobila na muže zhoubně.“

„Otče,“ zeptala jsem se polekaně, „myslíš, že jsem málo duchovní? Vidíš, jak úspěšně dělám svá cvičení. A Mentuptah je se mnou také velmi spokojen, dokážu ovládat své tělo a své nervy už ve velice vysokém stupni. Složila jsem všechny přípravné zkoušky.“

„Ano,“ říká Ptahhotep, „duchovně jsi probuzena a pá-nem svého těla. Ale současně jsi na tělesné úrovni neopatrně upřímná. Nezasunuješ před tyto dveře závoru – ne, že bys to nedokázala, ale protože vždycky nechceš! Nechráníš své tělo dostatečně před vysokou frekvencí duchovních vibrací a to je stálým nebezpečím pro tvá nervová centra. Když tvé duchovní síly vstupují do těla, vedeš tyto vysoké frekvence netransformované do nízkých nervových center, a to je pak nebezpečí, že se vyšší, jemnější nervová centra spálí a zahynou. Byla by škoda toho jemného nástroje. Máš dost sebeovládání, když chceš. Ale často otěže odhazuješ ze samé bujnosti. Nechceš prostě někdy cvičit ovládání. Buď bdělá, mé dítě, buď neustále bdělá!“

BUDOUCNOST

Začíná nové, dlouhé období mého života. Zkoumám každou svou myšlenku, každé slovo, každý čin. Zvažuji, zda skutečně projevuji na pravém místě a v pravý čas božské a nikoli satanské. A při tomto neustálém bdění, za trvalého sebezpozorování, objevuji, jak jsem dosud neukázněná, neumírněná a smyslná, jedním slovem – osobní. Jak dlouho ještě bude trvat, než se už nedám chytit vášněmi, než se přestanu ztotožňovat se svými zevními dojmy, ale zůstanu vždy pánem všech tělesných, duševních a duchovních sil?

V tomto období přípravy na zasvěcení chodím do chrámu už jen dopoledne a vracím se po tělesných a duševních cvičeních do paláce. Odpoledne se zúčastňuji veřejného života. Výlety lodí a vozem se střídají s cestováním a prohlídkami různých sídlišť.

Ale nudím se přílišně při těchto výletech a zábavách. Ne, že bych neměla ráda společnost, to ne! Jsem ráda mezi lidmi, ale s takovými, kteří se mi podobají a mají mi co říci. Avšak tito lidé jsou zcela jiní než my z pokolení Synů božích. I my máme lidskou krev, už nejsme čistou rasou, ale přesto žijeme vědomě v duchu a ne tak hmotně, jako pokolení lidí.

Jakoby úplně zapomněli, že jsou ve svém Já svobodnými duchy a že tělo je pouze nástrojem projevu.

Tito lidé jsou natolik ztotožnění se svým tělem, že žijí v domněnce, že jsou pouze tělem. Žádá-li si jejich tělo potravu, myslí, že oni chtějí jíst, že oni jsou hladoví a místo, aby přijímali potravu pod ostražitým dohledem ducha, chovají se, jakoby sami jedli a ne tak, jakoby byli pouze pozorovateli svého těla. Jedí stejně hltavě jako zvířata. Pozorují je během „krmení“ a často bych nejráději odvrátila hlavu, abych neviděla jejich živočišné chování. Také nechávám své tělo jíst s chutí, přivádím žaludku a trávicím orgánům čisté síly a vychutnávám jídla, aby tělo mohlo vsát cenné síly potravy, ale jak bych se s tím mohla ztotožňovat? Mé Já nemůže být hladové, jelikož není hmotou, ale pánem hmoty. Mé vědomí sice přebírá zprávu těla, že vyžaduje potravu, vnímám to jako pocit hladu. Ale mé Já nejí a nepije. Jak bych mohla, byť jen na okamžik zapomenout, že je tato funkce nutná pouze proto, aby udržovala tělo zdravým? Mé Já však s tím souvisí jen natolik, že kontroluje a bděle přihlíží, co tělo přijímá a dbá, aby zuby a jazyk správně vykonávaly svou činnost.

Nikdy nemohu pochopit lidi, kteří po svém živočišném jedení říkají: „To *mi* ale chutnalo!“ – „Jemu“ chutnalo? Neví, že to chutnalo jeho patru? Ach, ubozí lidé, kteří jsou otroky svých tělesných žádostí...

Ale otec a Ptahhotep říkají, že je naší povinností pobývat mezi nimi a vzbuzovat v nich vyšší potřeby. Přitom otec ví, že se vznešení jeho dvora většinou zajímají jen o to, jak a kde by mohli získat vysoké a výnosné postavení, aby co nejdříve zbohatli a uspokojili svou touhu po moci. A dále – tito synové člověka loví divoká zvířata, užívají svého rozumu k zabíjení nevinných zvířat a ještě jsou na to hrdí! Měli by se za to stydět. Tito lidé jsou mnohem horší než zvířata. Zvířata usmrcují pouze z hladu! Avšak lidé zabíjejí z vášně, protože jim zabíjení – válka a lov – dělá radost. Ale otec říká, že lidstvo je ještě nevyvinuté a nemůže být posuzováno podle našich měřítek.

Považují také za nesmírně důležité, z jaké rodiny pocházejí. Když mají o jednoho předka z pokolení Synů božích víc než jiný, hovoří o tom co nejčastěji a opovrhují každým,

kdo jich tolik nemá. Proto kladou velký důraz na to, z jaké rodiny pochází dcera a z jaké syn, kterého si bere a obráceně. Jak směšné! Jakoby nevěděli, že pozemský život je jen poutí mezi narozením a smrtí těla a že Já je v každém živém tvorů totéž. Pouze tělo má „původ“. **Jak stojí člověk vysoko, to je určeno výhradně jeho stupněm vědomí.** Často se stává, že člověk s několika předky z pokolení Synů božích má nižší stupeň vědomí než jiný s mnohem menším počtem předků z božské rasy.

Když se mezi těmito lidmi zdržuji, mám pocit, jako bych byla pohromadě s mrtvými, kteří žijí, pohybují se, mluví, jedí a pijí jen proto, že v nich působí přírodní síly. Kde zůstává vědomý duch, který ovládá a řídí přírodní síly – jak ve vlastním těle, tak venku, ve vesmíru? Vůbec nevědí, že mají schopnost řídit tvůrčí síly. Jsou tak slepí, že vidí pouze zevní tvar člověka a nemají ponětí, že vidím jejich myšlenky, pocity a celou jejich duši – tedy vnitřního člověka. Klidně mi lžou do obličeje, protože – jelikož nedovedou číst mé myšlenky – myslí, že ani já nevidím jejich myšlenky a nevím, že myslí zcela jinak než mluví. Nejsou si vědomi, že lež vytváří jakýsi druh izolace a že se v jejich vyzařování vytváří tmavý stín jako kouř, který je nejen ošklivý, ale také zapáchá. Moji lvi na lvím dvoře ihned cítí zápach těchto lhářů a dostane-li se některý do jejich blízkosti, krčí nos, pak vstanou a vznešeně se vzdálí s pohrdavým pohledem. Nesmím se však takto bránit, ale musím dávat zdvořilé odpovědi, jako bych faleš jasně neviděla ani nečichala.

„Otče,“ říkám jednou, „jak je možné, že jsou lidé tak slepí k duchovním pravdám? Co se stane se světem, až – jak mi říkal Ptahhotep – se vláda dostane do rukou lidí? Bude to mít hrozné následky, když vláda přejde na lidi, posedlé vášní k moci a sobectvím. Také již tuším budoucnost, cvičení v chrámu otevírají sílu mého vnitřního zraku a má jasnovidnost se denně vyvíjí, ale přesto nevidím vše tak jasně jako Ptahhotep a ty.“

Otec se dlouho dívá na moře. Konečně říká: „Ano, Země musí projít během mnoha tisíciletí velmi těžkými obdobími. Jak už víš, opustili zcela čistokrevní Synové boží po-

zemskou úroveň již dávno. Jejich Synové ze směsi obou ras, kteří však v sobě nosí dosud možnost plného božského projevu, také postupně zmizí zcela ze Země. Aby však byly vyšší vlohy dědičnosti rozmnožovány i tehdy, když čistokrevní Synové boží Zemi už opustili, brali si jejich Synové, kteří ještě zdědili schopnosti svých otců a získali zasvěcení, opět za ženy dcery lidí. Tak to pokračovalo po generace a toto křížení prostoupilo všechny úrovně života obou ras.

Pokud však vlny tvůrčí síly usilují o další materializaci, vítězí v dědičnosti vždy pozemský prvek. A tak se na Zemi rodí stále méně potomků Synů božích s původním podlouhlým tvarem hlavy, a tím s možností projevovat vyšší schopnosti. Podle zákonů dědičnosti však byla přesto stálým křížením vytvořena možnost, aby se čistokrevný Syn boží mohl kdykoli znovu vtělit – dokonce v nejtemnějším, nejhmotnějším období. Neboť se blíží čas, kdy se budou rodit pouze lidé s krátkou hlavou a převezmou vládu všude na světě, i zde, v Egyptě. Nebudou vlastnit duchovní zření a moudrost dynastie, pocházející z vyšší rasy a nebudou vládnout s nesobeckou láskou, ale rozumem, surovým a slepým usilováním o moc a z čistého sobectví.

Stálým křížením mezi Syny božími a dcerami lidí vznikla postupně mezirasa, která předává dědičné vlastnosti obou ras dál. Četní jedinci zdědili sice lidskou krev, ale podlouhlý tvar hlavy a všechny s tím spojené duchovní a magické vlohy svých předků po otcích. Stálým dalším křížením však vznikne podle zákonů dědičnosti dokonce ve stejné rodině stále více variací různých jedinců se stále méně božskými dědičnými vlohami. Již dnes se stává, že je z několika bratrů téže rodiny jeden ještě zcela duchovně-božský, druhý však tělesně lidský a třetí třeba směsí obojího. Poměr mezi vysoko a nízko stojícím se stále více přesouvá v neprospěch vyšší rasy. Není divu, že bratři zaměřeni na tělesné, většinou hořce nenávidí své bratry s duchovně-božskými vlohami a tato nenávisť se často projevuje v tragických střetnutích.

Avšak vysoké vědění zasvěcenců, díky stále se zvětšujícím vlnám křížení a dědičnosti, také proniká stále hlouběji do lidu. Bude vznikat stále více variací a růzností, až nakonec

bude v každém člověku možnost získat nejvyšší stupeň vědění a zasvěcení. Obrovský rozdíl mezi vševědoucími, zasvěcenými členy vládnoucí rodiny a dosud zcela nevědomou a nevyvinutou lidskou masou, který se zdá nepřekonatelný, bude stálým křížením během mnoha tisíciletí zcela vyrovnán. Vládcí a lid se stanou stejnými lidmi. Obě rasy, Synové boží a primitivní lidé *ve své čisté formě* postupně úplně zmizí, budou však vždy zrozeni jednotlivci nejrůznějších vývojových stupňů; u některých se více projeví zděděné vlastnosti jejich božských předků, u jiných nižší lidské vlastnosti. Jelikož časem všichni lidé ponесou dědictví z obou stran, budou spolu žít tak pomíchaně, že je nebude možno rozeznat podle vnějších rasových znaků, ale pouze podle jejich charakterových vlastností a schopností. Jednotlivci s vyššími schopnostmi budou mít stejný tvar hlavy jako ostatní lidé, ale přesto budou vynikat nad masou jako velcí vědci, umělci, filosofové nebo mystikové. Podlouhlý tvar hlavy postupně zmizí stejně jako tvar hlavy primitivního člověka, podobající se opici. U smíšené mezirasy budou mozková a nervová centra, sloužící k projevu vyšších duchovních a magických schopností, ještě po mnoho tisíciletí v nevyvinutém, latentním stavu. Proto bude i tvar hlavy zakulacený. Oproti tomu lidé silně vyvinou ta mozková centra, která slouží rozumu, a proto budou mít pozdější generace mezirasy vysoká kle nutá čela.

Jako vniknou duchovní silové vlny vyšší rasy křížením do stále širších kruhů, až dosáhnou nízko stojících lidských ras a umožní vědění i jim, tak se dostane i světská vláda do rukou stále níže stojících lidí. Ve své nevědomosti samozřejmě nejdříve zničí velké božské kultury, založené Syny božími v nejrůznějších částech Země. Pouze několik zřícenin a zbytků dnešních nádherných staveb a pomníků bude hlásat, že na Zemi kdysi vládly vědění, moudrost, dobrota a krása. Postupem času budou lidé postupně vědět o všemohoucnosti a vševědoucnosti velkých ‚bílých mágů‘ a ‚zasvěcenců‘ pouze z legend; avšak ve své domýšlivosti a aroganci budou po mnohá tisíciletí považovat *tyto legendy za pouhé pohádky*.

Stálým křížením mezi oběma rasami se vytvořil vývojový žebřík, po kterém může vystoupit i primitivní člověk nej-

nižšího stupně. Neboť *i živočichům podobní lidé nejsou nic jiného než čistí duchové, kteří padli do nejhlubší hmoty, ztratili ve hmotě své božské vědomí a neuvědomují si již svůj vysoký původ.* Aby měli možnost uvědomit si zase nejvyšší duchovní úroveň, přinesli Synové boží velkou oběť, že vydali své síly v manželstvích s dcerami lidí. Těmito manželstvími však sami zakotvili ve hmotném světě a musí spolupůsobit v celém období vývoje jako pomocníci: někteří v lidských vtěleních, jiní v beztělesném, duchovním stavu.

Úroveň vládnoucí třídy bude klesat stále níže. Moc poputuje z jednoho národa ke druhému. Na Zemi budou zuřit neustálé války. Jejich následkem bude nevědomost, chudoba a bída.

Poslední zasvěcenci nevydají těmto lidem svá zařízení, jimiž ovládají přírodní síly a disponují obrovskými tvůrčími silami, působícími ve skrytu. Zničí všechny své přístroje, než opustí pozemskou úroveň na tisíciletí. Jeden z posledních zasvěcenců, již z jiného než egyptského národa, který však zde vyrostl a bude zasvěcen, zachrání takový přístroj z Egypta a kněží jeho národa budou moci po nějaký čas střežit tajemství. Ale přijde čas, kdy bude muset poslední zasvěcenec opustit Zemi a ten zničí poslední přístroj. Musí to učinit, aby nevědomí lidé ze samé touhy po moci a majetku nezničili sami sebe navzájem a – řetězovou reakcí – zase celé světadíly. Zkáza, která způsobila potopu někdejších Synů božích, se nesmí opakovat.

Až budou všechny přístroje zničeny a vysoké vědění ze Země zmizí, budou muset lidé obdělávat půdu vlastními tělesnými silami, budou muset i kameny otesávat vlastnoručně jako primitivní lidé. Budou však trpět i tyranstvím svých bližních, pocházejících z jejich vlastní rasy.

Protože však síly, pramenící z nedělitelné jednoty, neustále usilují o vyrovnání ve všem, co se projevuje na pozemské úrovni, proto tyranství sobeckých vládců probudí lidstvo z jeho nevědomí a jeho pozornost se tak obrátí utrpením a bolestmi na vyšší duchovní pravdy.

Duchovní vůdci Země musí zdánlivě ponechat lidstvo samotné, protože má najít božské pravdy v sobě a v přírodě –

stojíc na vlastních nohou, ze svobodné vůle, nezávisle a samostatně. Jinak by nikdy nemělo možnost pozvednout se až k nejvyšší úrovni. Ale stejně jako dobrá matka nechává své dítě dělat samo první kroky, aby se osamostatnilo, ale pozoruje jej z určité vzdálenosti, aby mu pomohla vstát, když upadne, tak i duchovní vůdci budou pozorovat Zemi, aby v případě nutnosti zasáhli a pomohli lidem z těžkých situací. Jsou činní na duchovní úrovni a odtud působí na lidstvo, řídí ho a vedou. Až budou na Zemi panovat pověra a omyly místo vědění, až bude duchovní temnota tak velká, že bude hrozit překročení nejvyšší meze, pak zase znovu na sebe vezme několik Synů božích těžkou obětí, že sestoupí na Zemi, aby v lidském těle přinesli lidstvu útěchu a božské světlo.

Křížením mezi lidskou a božskou rasou se rozmnožuje dědičnost, a tak je tu vždy možnost, aby Syn boží dostal skrze čistou ženu tělo se všemi orgány, aby se mohl dokonale projevit. Synové boží se budou vtělovat během mnohých tisíciletí v každém období vývoje Země, aby učili lidi zákonům ducha, lásky a nesobeckosti a splnili nejrůznější úkoly. Až bude vláda na Zemi již všude v lidských rukou, budou ještě někteří v určitých zemích sedět na trůně, vládnout s moudrostí a spravedlností a vytvářet opět nové vysoké kultury na Zemi, či alespoň na části Země. Jiní přinesou lidstvu jako vědci, umělci a mystikové nejvyšší umění, hudbu, literaturu. Přinesou světu nové myšlenky, nové vynálezy, aby byl vývoj Země veden novými směry. Tito Synové boží většinou povedou osamělý život, často v největší chudobě a opuštěnosti, neboť bude velmi málo lidí, kteří jim porozumí. Jejich duchovní světlo však bude vyzařovat ve stále větších vlnách a kruzích a jména těchto duchovních obrů budou známa ještě po tisíciletích a bude o nich vyučováno v nejvyšších školách synů člověka.

Budou však i takoví znovutělení Synové boží, kteří budou mezi lidmi působit v skrytu. Budou se zdržovat ve vysokých horách, v jeskyních a na jiných odlehlých místech, kde budou nerušeně vyzařovat ze své samoty nejvyšší síly do atmosféry Země. Lidé, kteří budou vyvinuti už natolik, že budou moci přijímat tyto silné vlny, *se automaticky zapojí do tohoto silového proudu a budou se Syny božími spolupracovat.*

Často nebudou ani vědět o tom, že jsou zapojeni. Budou pracovat a působit ze svého ‚vnitřního přesvědčení‘ a nebudou vědět, že tímto vnitřním přesvědčením je právě božská síla, vyzařovaná a řízená Syny božími. Tak budou někteří vysoce vyvinutí lidé předávat a hlásat celému světu nauky, které Synové boží přinesou čas od času na Zem. Davy těmto vysokým pravdám neporozumí ihned, jelikož však pocítí v nich obsaženou lásku a sílu, budou těmto pravdám věřit. Tímto způsobem vzniknou z božsky vysokých nauk Synů božích náboženství.

Všichni Synové boží přinesli a přinesou do nejrůznějších částí Země tytéž pravdy, avšak lidé je budou *různě vykládat a předávat svým potomkům podle svých ras a stupně svého vývoje*. Tím vzniknou z *těchto pravd různá náboženství*. Stane se, že tentýž Syn boží se znovutělí v různých dobách na různých místech Země, aby lidstvu zvěstoval nejvyšší pravdy. A lidé vyvinou z těchto pravd, pocházejících z téhož ducha, v různých částech Země různá náboženství. Kvůli rozdílům vzniklým pouze z lidské nevědomosti, se lidé budou chtít navzájem ‚ve jménu božím‘ poslat do pekel a spolu válčit.

Vývojové stupně národů budou velmi rozdílné, a proto se bude se znovutělenými Syny božími také různě zacházet. V některých zemích budou lidé více zaměřeni na božské pravdy, tam pak budou Synové boží poznáni, slyšeni a uctíváni.

Ale silové vlny se budou rozbíhat stále dál, až k nejzazší hmotné hranici. Dojde i k tomu, že se Synové boží budou muset vtělovat v nejtemnějším údobí Země, kdy bude vládnout materialismus, nenávisť, závist, bázeň a strach. V těchto dobách, izolovaných od božských pravd, se bude se Syny božími zacházet velmi zle. Nevědomí lidé posedlí touhou po moci, budou Syna božího mučit a zabijí ho. Vezme však přesto tuto oběť na sebe, neboť se tím uvolní největší magická síla. V lidech se probudí duch a zvítězí nad temnotou jejich duše. Tvář Země se postupně úplně změní.

Od posledních, nejvzdálenějších hranic budou tvůrčí silové vlny opět proudit zpět a nastane období vzestupu. Lidem bude dána stále větší příležitost spolupracovat se Syny božími na velkém díle vysvobození Země a postupně se

projeví stále více duchovnosti. Pak se hromadně znovuvtělí *jedinci, kteří byli kdysi vtěleni v božské rase*, ale buď nemohli projít zkouškami zasvěcení, nebo během zasvěcení zemřeli, nebo později již jako zasvěcení padli.

Tito jedinci si opět uvědomí ztracené vědění a zatímco se v některých částech Země budou lidé i nadále vzájemně zabíjet, připraví stále rostoucí skupina lidí, kteří se zapojí do sil vyzářovaných Syny božími, nový duchovní život.

I lidé pocházející z nízké rasy postupně dosáhnou vyšších úrovní. Nejdříve porozumí pouze rozumem, že jsou schopni vyššího úkolu a že by mohli žít na Zemi mnohem šťastněji bez vzájemného zabíjení a zotročování. Čím výše se lidstvo vyvine, tím více bude materialistický názor ztrácet svou sílu a zmírní se touha po majetku. Zmizí touha po dobývání a po moci a lidé nasadí své síly – místo aby proti sobě bojovali – k tomu, aby si podmanili přírodní síly. Tak postupně objeví, že si nemusí vydělávat svůj chléb nejtěžší tělesnou prací, napájí zemi potem své tváře, ale že mají možnost – zaktivizují-li svá nejvyšší nervová centra – vládnout přírodními silami. Tím se Země dostane opět pod vládu vyšších silových vln. Lidé postupem doby nebudou chápat jen rozumem, ale také zažijí a uskuteční vysoké božské pravdy. Tak se opět vyvinou velmi vysoké kultury.

Dokud se člověk ztotožňuje s hmotou – se Zemí – je stav jeho vědomí spojen se Zemí: *je Zemí*. Tudíž, opotřebuje-li se jeho tělo a zemře, zemře i on, to znamená, že vědomí člověka přestává existovat a ponoří se do latentního stavu. Lidé tomu říkají smrt.

Avšak u člověka v duchu znovu probuzeného, který stál během svého tělesného života vědomě nad hmotou, je tomu naopak. Pro něj je skutečnost, že se narodí do těla, smrtí. Smrt těla však znamená probuzení: je to zmrtvýchvstání, *vzkříšení, život!*

Až se lidé nebudou ztotožňovat s tělem, symbolicky řečeno: až nebudou jíst ovoce ze stromu poznání dobra a zla, ale projeví výhradně pravou stranu stromu poznání a ponechají jeho levou stranu v neprojeveném, budou žít sami v sobě

a jako děti Země v rajském stavu. Lidstvo musí dosáhnout tohoto stupně vývoje.

Bude to těžký boj, než Země dosáhne tohoto stupně, avšak duchovní síly postupně proniknou i nejizolovanějším srdcem a Země se po dalších tisíciletích opět stane zaslíbenou Zemí. Jednou, v daleké budoucnosti bude uskutečněno vykoupení Země!“

Otec končí a dívá se ještě dlouho na moře, jakoby tam chtěl vyčíst budoucnost.

„Otče,“ ptám se, „pověz mi, zúčastníte se, ty a Ptahhotep, této velké práce také? Narodíte se během příštích tisíciletí znovu na Zemi pro nějaký úkol? A já, otče? Co se stane se mnou? Vídám často jasně budoucnost jiných lidí, ale když hledám svou vlastní budoucnost, klade se mi hustá mlha před oči, kterou nemohu proniknout.“

Otec se na mne podívá velmi zvláště, pak mne obejmě kolem ramen, přitáhne mne k sobě a říká: „Narodím se ještě několikrát v těle, jelikož jsem sňatkem s tvou matkou zakořenil více ve hmotě, než našemu duchu odpovídá. Ale Ptahhotep, který nikdy ze své duchovnosti nevystoupil, nikdy se neztožnil s tělem, se po dokončení svého současného úkolu na Zemi nevtěl po více než deset tisíc let. Bude řídit vývoj na Zemi společně s mnohými jinými Syny božími z duchovní úrovně a odtud působit na pozemskou atmosféru.

Vstoupí s ním ve spojení mnoho vysoce vyvinutých lidí, kteří budou také spolupůsobit na velkém díle vysvobození Země. Ti musí splnit úkoly, které jim Ptahhotep svěří, zcela samostatně a sami. Když splní jeden úkol správně, dostanou vždy nové, postupně vždy těžší úkoly. Během mnohých tisíciletí lidé, kteří duchovně dozrají budou také zasvěceni, ale už ne tak jako nyní v pyramidách, ale dostanou venku, v životě, úkoly, které budou jejich zasvěcovacími zkouškami. Tímto způsobem se pomalu vyvinou ve spolupracovníky naprosto rovnocenné Synům božím. Avšak s Ptahhotepem budou spolupracovat i oni padlí Synové boží, kteří se pustili příliš hluboko do hmoty, vedli své vysoké duchovní všepronikající vibrace do mozkových a nervových center, zařízených pouze pro nižší, transformované vibrace, a pak je spálili – čímž padli

ještě hlouběji do hmoty. Ti se mohou vypracovat znovu na svůj původní božský stupeň pouze zkušenostmi, nasbíranými během několika znovuvtělení. Musí probudit svá vyšší mozková a nervová centra ve svém těle, stojícím na nižším stupni, pomocí mnohého utrpení a mnoha bolestí a také pomocí usilovného, dlouhého cvičení – aby se tyto orgány, kterými se projevují duchovní a magické schopnosti, staly opět aktivními. Nikdy se nebudou mezi lidmi cítit plně doma, neboť celý jejich způsob myšlení zůstane odlišný od myšlení lidí, nikdy zcela nepochopí pozemsky-lidský život a nikdy si ho úplně neosvojí.

Budou mezi lidmi putovat jako cizí, nepochopení a osamocení a budou považováni za podivíny. Většinou dostanou za úkol – jak jsem se již zmínil – učit lidi vědám, umění a literatuře a přinést na Zem nové myšlenky. Budou některými – kteří jim budou rozumět – uctíváni, jinými nenáviděni ze závisti a žárlivosti, protože budou muset uznávat jejich vysoké kvality.

Tito padlí synové a dcery boží se probudí ze svého hmotného snu mnohým utrpením a bolestmi; najdou spojení se svými ztracenými bratry a znovu získají své ztracené kosmické vědomí. Pak také budou se svými bratry spolupracovat vědomě na velkém díle a hlásat na Zemi božské pravdy.“

Otec chvíli mlčí a pak povídá: „Udělala jsi velké pokroky v sebeovládání, tvé zasvěcení se blíží. Ještě poslední poučení a dostaneš je.“

Mlčím otřesena: mé zasvěcení se blíží! Dlouhá léta trvající přípravná cvičení skončí a budu připuštěna do tajné svatyně chrámu. Zasvěcena!

Večer jdu k Ptahhotepovi k večernímu pohovoru.

Když jdu po cestě, která se mi stala tak důvěrně známou, a jsem už blízko, pomyslím si, že Ima už nemusí čekat u dveří, aby mi ukázal cestu. Zním cestu k Ptahhotepovi – dokonce i mé nohy ji znají. Ale u chrámových dveří přesto vidím, jak se Ima nádherná postava vynořuje ze tmy. Jeho čisté vyzařování proniká atmosférou v širokém okruhu kolem něho a dosáhne i mne. Dívám se na jeho krásnou postavu a zkoumám se, zda bych mohla pocítit vůči němu tělesnou náklonnost. Ne! Nikdy bych ho nemohla tělesně milovat! Cítím mezi námi tak hluboce zakořeněnou lásku, že se s ním cítím

naprosto sjednocena, jako by byl mnou a já jím. Jak by bylo možné tělesně milovat sebe sama? Ima také pochází z rodu Synů božích, má také prodloužený tvar hlavy. Je čistý, vznešený, jako anděl, duchovnost sama. Nikdy by mne nemohl tělesně milovat, nebo já jeho.

Táži se plna radosti: „Jak jsi věděl, že přijdu? Poslal tě snad Ptahhotep mně naproti?“

Ima se usmívá: „Ještě jsi si na to nezvykla, že v duchu probuzená bytost nepotřebuje zevní zprávy, aby věděla, co dělá nebo kde je někdo, kdo s ním je v duchu spojen? Soustředil jsem se na tebe, abych věděl, zda jsi se už s faraónem vrátila, abych připravil tvé další úkoly. A tak jsem tě našel zde na cestě. Ptahhotep tě očekává, vstup. Zítra zase budeme pracovat spolu.“

Ima odchází a vstupuji k Ptahhotepovi. Během dlouhé doby stálého sebepozorování a sebeovládání, díky které jsem se dokázala stát pánem dvanácti blíženeckých párů, jsem se naučila už vůbec neuvádět svou radost do těla a místo, abych se vrhla Ptahhotepovi kolem krku, vyzařuji celou svou lásku a radost nervovými centry, nosícími vědomí, hlavně však očima.

Hluboce se před ním ukláním.

Chápe a vidí mou naprostou nadvládu nad mými výbuchy lásky, tedy nad silami, které ve mně působí. Chápu a vidím, že On chápe a vidí... a jsme jednotou ducha. Ó! Tato jednota znamená tisíckrát víc štěstí než tělesné obejmutí! Jsem v této dokonalé jednotě blažená a čekám, co On mi řekne. Jeho oči na mně spočívají s láskou a radostí. Jeho pohled mnou nerušeně proniká.

Konečně říká: „Přišel čas, abys poznala tajemství hůlky a také našich zařízení. Příklad od nynějška každý večer, abych ti mohl tlumočit poslední tajná zjevení.“

Druhého dne jsem už časně ráno v chrámu a všichni se těšíme ze shledání. Miluji všechny neofyty, také mistra školy neofytů, toho jemného, láskyplného člověka, který nikdy neudělá zbytečný pohyb a ani sám nedovoluje zbytečné pohyby. Jeho metoda zázračně rozvíjí naši vládu nad tělem. Těmito cvičeními jsem již docílila, že dokážu tvůrčí sílu, odpovídající mému stupni vývoje – sílu svého vědomí – vést do svých

různých údů a orgánů. Těmito cvičeními se stalo celé mé tělo tak vědomým a živým, že je cítím tak zřetelně, jako dříve pouze vnitřek svých úst.

Postupně jsem se naučila všechny své orgány nejen cítit, ale i vědomě řídit. Ovládám nyní například činnost svého srdce. Abych to mohla udělat, musím se soustředit na určitý bod na svém těle, kde sídlí síla, jež nás nutí vdechnout. Neboť vydechneme-li vzduch úplně, něco nás nutí, abychom opět vdechli, nutí nás tak silně, že vdechnout musíme. Co to je, co nás nutí vdechnout, to se objevuje hůře než to, co to není; neboť nos to není, vůbec nedýchá, je pouze otvorem, aby vzduch mohl být vdechnut. Ani plíce to nejsou, neboť lze jasně cítit, že i ony jsou pouze pracujícím nástrojem při procesu dýchání. Konečně objevíme, že nás k vdechnutí nutí síla, která má své sídlo v srdeční krajině a odtud řídí naše dýchání. Když se vmyslím do tohoto bodu, mohu silou představivosti urychlit nebo zpomalit srdeční činnost – mohu ji tedy ovládat. Podobně jsem se krok za krokem naučila ovládat všechny orgány ve svém těle svou vůlí. Je to nádherné, takto ovládat tělo. Mentuptah je velice spokojený a radostně se na mne usmívá, když mne dnes opět spatří v řadě neofytů.

Po společných cvičeních se tážu Imy. „Imo, slíbil jsi mi nové koncentrační cvičení.“

„Poslouchej,“ říká Ima, „dosud jsi své koncentrační cvičení prováděla vždy s pravidelným zpomaleným dýcháním tak, že ty jsi vdechovala a vydechovala vzduch. Od nynějška, když se posadíš k soustředění, budeš cvičit jinak. Neboť dokud ty vdechuješ a vydechuješ, jsi totožná s tělem. Pravdou však je, že to *nejsi ty, kdo dýchá*, ale tvé tělo. Tvé tělo žije, protože vyšší Já – Bůh do něho vdechuje svůj vlastní dech. My všichni žijeme jen proto, že naše tělesná bytost vdechuje boží dech. Víš, že Bůh je Já v tobě. Tvé tělo tedy vdechuje tvé Já – tebe – a to mu dává život. Dokud myslíš, že jsi to ty, kdo dýchá, jsi ve svém vědomí totožná s tělem, ne však se svým Já. Když však zažiješ ve svém vědomí, že tvé tělo vdechuje tebe samu a opět tě uvolňuje ve výdechu, pak můžeš zažít velkou proměnu, že se staneš z osoby – z oživeného těla – sebou samou.

Cvič tedy nyní tímto způsobem, že ne ty vdechuješ a vydechuješ, ale že se *necháš svým tělem vdechovat a vydechovat*. Při každém dechu budeš mít pocit, že ty při vdechnutí naplňuješ své tělo životodárnou silou a tvé tělo že vdechuje tebe a při vydechnutí se stáhneš z těla a zůstaneš oddělena od těla v sobě, až do dalšího vdechu. Když se ti to podaří, zažiješ něco podobného jako při smrti těla, když se z něho stáhneš a tvé tělo tě naposledy vydechne. Cvič to nějakou dobu a pak mi řekni, čeho jsi dosáhla!“

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: SEDM OKTÁV VIBRACE

Stojím před Ptahhotepem a naslouchám zbožně jeho slovům. „Dnes ti vysvětlím zákony, na nichž spočívá tajemství zázračného působení hůlky. Jsou to samozřejmě jednoduché zákony přírody. Bůh je všude přítomný a vyzařování jeho všudypřítomnosti se projevuje ve viditelném hmotném světě jako přírodní zákon. Tudíž se nemůže nic dít mimo zákony přírody. Jsou jen na každém vývojovém stupni různé.

Jiné zákony působí v duchovním světě, jiné v mentálním a opět jiné ve hmotném světě. Ale v hmotném světě působí opět různé zákony, dokonce v téže hmotě, podle jejich rozměrů. Je například přírodním zákonem, že povrch klidné vody je vždy vodorovný. Ale tento zákon platí pouze pro určitý rozměr. Neboť kapka vody uvnitř kalichu květu je ve tvaru koule a malý živý tvor, který by žil v tomto nepatrně malém světě, by mohl zjistit, že jevou formou vody je kulovitý tvar. Proč? Protože poměr mezi povrchovým napětím vody a silou, která vodu nutí do vodorovnosti, je u kapky, tedy malého množství, zcela jiný než u velké plochy. Přesto působí tytéž zákony.

Lidé vědí málo o silách, působících v přírodních zákonech. Znají jen ty, se kterými se seznámili v denním životě. Na ty si zvykli a říkají těmto jevům ‚přírodní zákony‘. A jelikož je pojmenovali, namlouvají si, že tyto přírodní síly také znají v jejich povaze. Považují jejich působení za samozřejmé. Stojí-li však před jevem, o kterém dosud nic nevědí, volají ‚zázrak!‘ nebo ‚kouzlo!‘.

Prostě nevědí, že tyto síly jsou stejně zákony přírody jako ony, na které si už zvykli, které však znají v jejich povaze stejně málo! Neboť lidé nevědí, proč ze semene vyrůstá rostlina nebo proč se z oplodněné buňky vyvíjí nová bytost. Lidé ani nevědí, co skutečně znamená ‚oplodnění‘ a proč se buňka po oplodnění rozdělí, proč se toto dělení stále opakuje a tím začíná rozmnožování buněk, které nepřestává ani narozením, ale trvá tak dlouho, až se z první buňky vyvine dospělý jedinec, až růst – tato řetězová reakce – sám sebe zbrzdí a pomalu dochází ke zpětnému pochodu. Jelikož se lidé s tímto jevem neustále setkávají, zvykli si na to a už se tomu nediví. Že však ze semene vyrostе rostlina, že se narodí dítě a člověk zemře, nebo že vítr ze čtyř světových stran působí různě a ještě mnoho jiných každodenních jevů, to vše jsou stejné ‚zázraky‘ jako působení a tajemství hůlky a jiné ‚zázraky‘ a ‚magické síly‘ zasněnců.

Abys však mohla správně pochopit síly, se kterými pracují zasněnci a které také působí v hůlce života, musíš se před tím ještě některým věcem přiučit.

Když jsme mluvili o stromu poznání dobra a zla, dozvěděla jsi se, že vše, co na sebe vzalo hmotný tvar, je vnímatelné a poznatelné jen proto, že to vypadlo z dokonalé jednoty a z dokonalé rovnováhy. Ale vše věčně usiluje dostat se z oddělenosti zpět do jednoty a rovnováhy. Rovnováha znamená stav naprostého klidu, nehybnost. Stávání se – tedy celé viditelné a poznatelné stvoření – je oproti tomu pádem z rovnováhy a trvalé, neustálé usilování o návrat do rovnováhy. To znamená neustálý neklid, neustálý pohyb. Kdyby tento neustálý pohyb ustal jen na okamžik, změnilo by se celé stvoření náhle v duchovní energii, to znamená, že by jako hmota bylo zničeno.

Všechny energie, všechny síly ve vesmíru jsou pohyby, které vyzařují z jednoho bodu – z vlastního středového bodu – v kruhových vlnách, rozpínají se, rozbíhají a projevují se jako pulsující vibrace. Projevy síly přestanou až tehdy, když síly, které se dostaly z rovnováhy, se vrátí do svého prvotního stavu rovnováhy, do božské jednoty. Prvotní stav tedy znamená, že přestává existovat každý hmotný jev. Hmota je ve

své nejvnitřnější přirozenosti také pohybem a když tento pohyb ustává, přestává hmota existovat. Dokud existuje trojrozměrný hmotný svět, je neklid, pohyb, jejím neměnitelným zákonem.

Tím, že se tvůrčí síla projevuje na každém stupni nespočetnými možnostmi, vzniká v souladu s těmito stupni i nespočetně mnoho druhů vibrací, vlnových délek a vlnových forem, frekvencí, z nichž však můžeme vnímat, dokud jsme v těle a svými omezenými vnímacími možnostmi, pomocí svých smyslových orgánů, pouze určitou část. Zda se nám určitá forma vibrace jeví jako nehmotná energie nebo ‚pevná‘ hmota, závisí na naší vlastní představě a dojmu o něčem, co v základě není ničím jiným než pohyb, vibrace, frekvence.

Čím kratší jsou vlny, v nichž se energie projevuje, tím méně vzniká v našem vědomí představa hmoty. Pojmenováváme ony vibrace, které zažíváme ve svém vědomí bezprostředně pomocí smyslových orgánů, podle svého vnímání různými názvy: hmota, zvuk, elektřina, teplo, chuť, vůně, světlo; vyšší, nehmotné energie a záření, které můžeme vnímat pouze vyššími nervovými a mozkovými centry pak: myšlenkové vlny, ideové vlny. Nad nimi existují ještě vyšší, pronikavější paprsky a frekvence až k těm *nejvyšším, vše pronikajícím frekvencím božské – tvůrčí síly: život sám!* Tyto frekvence můžeme vnímat už pouze jako stav vědomí.

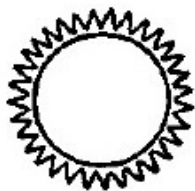
Tak působí všude ve vesmíru nepředstavitelné množství vibrací, od nejkratší až po nejdelší vlnovou délku. Všechno stvoření, počínajíc světovými tělesy – ústředními slunci světových systémů – až po nejmenší jednobuněčnou bytost, celá škála projevení, jsou účinky, různě složenými formami projevu těchto záření. Žijeme uprostřed těchto různých paprsků, ať to víme či nikoli, ba ještě víc: *tyto paprsky a energie ztvárnily také nás, lidské bytosti*, a působí neustále v našem těle, v naší duši a v celé naší bytosti. Celý vesmír sestává z těchto různých vibrací. Pramen těchto tvůrčích vibrací nazýváme Bohem.

Bůh stojí sám nad vším projeveným a spočívá v sobě v bezčasém a bezprostorovém, absolutním rovnovážném klidu. Vyzařuje se však do hmotných tvarů, aby je oživil a učinil živými. Jelikož Bůh je všudypřítomný a naplňuje celý vesmír, je vše ve vesmíru proniknuto Bohem. Nic nemůže existovat, aniž

by nebylo v Bohu a aniž není Bohem proniknuto, neboť Bůh je všude přítomen a nic ho nemůže vypudit z jeho vlastní přítomnosti. Tudíž i každý bod poskytuje možnost, aby se jím Bůh projevil a vše, co bylo projevono a existuje v poznatelném světě, má v sobě tento bod jako svůj vlastní střed. Od tohoto bodu začalo první projevení, stvoření, pád z rovnováhy.

Tento aspekt boží, který tvoří hmotný svět a oživuje jej tím, že jím proniká, tedy to, co je v nás a ve všech živých tvorech životem samým, nazýváme vyšší Já. Všechny výrazy, jako Bůh, Stvořitel, univerzální Já nebo vyšší Já, nebo tvůrčí princip, znamenají jedno a totéž božství v jeho různých aspektech.

Ve středu jsou energie dosud vysoce duchovní, mají nejvyšší frekvence. Čím více se však vzdalují od středu kruhovým vyzařováním, tím se stávají hmotnějšími, až se vyzařující energie postupně změní ve hmotu. Tím se vyzařující energie sama ohraničí a stane se na okraji – nejvíce od středu vzdáleném – tvrdou hmotnou kůrou. V důsledku toho je obraz – jméno – Boha projevujícího se ve viditelném světě kruh – vnitřní kruh vyšších sil, obklopený tvrdou hmotnou kůrou. Vyjádřeno písmeny O a M.

Všechna stvoření, od ústředních sluncí až po jednobuněčnou bytost, jsou takto utvářena. Podívej se na naši Zemi v průřezu: ve středu jsou mohutné tvůrčí síly ještě ve stavu vznikání ohnivého kruhu, pak následují plynné oblasti, potom kruhy roztaveného, tekutého a nakonec je vše obklopeno tvrdou, pevnou kůrou hmoty. Upozorňuji tě však, že ve středu současně září také opačná, dostředivá síla, která do sebe opět vtahuje všechny hmotné jevy. Kdyby tvrdá místa nekladla od-

povídající odpor, zmizely by všechny jevy ve svém vlastním středu. Také naše Země, se všemi živými tvory. Jen odpor hmoty tomu zabraňuje a proto je vůbec možné, že existuje stvoření a že je zde, na tvrdé, hmotné zemské kůře život. Nezapomeň na tento odpor hmoty, protože o něm ještě budeme mluvit.

Ještě jiný příklad existuje pro vnitřní stavbu hmotných tvarů: páteř každého obratlovce ukazuje v průřezu stejné vnitřní uspořádání – velejemnou substanci míchy, nesoucí tvůrčí životní sílu, ohraničenou a chráněnou tvrdou kůrou kosti. Ať prořízneš jakoukoli kost kostry, je tu vždy stejný průřez, ať je to lebka, obratel, holenní kost. Prořízneš-li rostlinu, najdeš stejný obraz. Viděla jsi už poražené kmeny stromů? Vnitřní struktura stromu je tatáž: ze středu vyzařující kruhy životní energie, napájené jemnou hmotou nejvnitřnějšího nitra stromu – letorosty, vykazují vyzařování života stromu, opakující se každé jaro a jsou obklopeny tvrdou kůrou kmenu.

Růst probíhá vždy ze středu, z nitra ven, nejvnitřnějším pramenem všech sil a projevů je Bůh.

Tento aspekt Boží – který nazýváme také vyšší Já (logos) –, který se odívá v hmotu a činí z jevů živé bytosti, nás také vtahuje zpět do našeho nitra, neboť jsme vypadli z božské jednoty, z rajskeho stavu. Je to nebeský ženich, po kterém touží lidská duše. Toto pravé, božské Já, nesmí být nikdy zaměněno s osobním já, které nemá pravou existenci a je pouze zdánlivou bytostí.

Za každým projevem, ať je to slunce, planeta, člověk, živočich, rostlina nebo hmota, je pramenem života tentýž Bůh, totéž božské Já.

Ačkoli tentýž Bůh je všude přítomný a projevuje se skrze každého tvora, jsou přesto formy projevu tak různorodé; to proto, že Bůh se manifestuje *na každém stupni* možností projevu a tyto jevy, manifestované na různých stupních, projevují z Boha pouze tolik, kolik božsky-tvůrčí síly může každý – dle svého stupně – vědomě zažít a nést. Neboť zažít nějakou sílu vědomě, znamená jí být a současně ji všude vyzařovat, tedy také do vlastního těla. Proto musí mít také tělo odpovídající odolnost, jinak by je mohlo vyzařování Já spálit a zničit.

Z toho důvodu také nejsou těla různých jevů stejná, jejich hmota má velice rozdílnou odolnost, odpovídající stupni vědomí nesčetných forem života. Ty víš, že chemické složení hmoty určuje, které vibrace může tělo snášet. Je-li tělo vystaveno záření, vůči kterému je nedostatečně odolné, škodí to celé nervové soustavě. To může vést k úplnému nervovému zhroutení, ba duševní chorobě. Překročí-li vibrační číslo této síly rozsah jedné oktávy, působí dokonce smrtelně. Proto je třeba – má-li být vědomí člověka zasvěceno do vyššího stupně božské síly – nejdříve připravit jeho tělo, podrobit je mimo jiné chemickému procesu, aby rozdíl nečinil více než nanejvýš jednu oktávu. Jinak by zemřel.

Ve hmotném světě existují čtyři stupně projevu, které nazýváme podle jejich jevu a stupně vědomí: hmota, rostlina, živočich, člověk. Hmota ve srovnání s člověkem má sotva nějaké vědomí, přesto však ukazují jevy v krystalu, že i v hmotě je určitý druh vědomí. Každý stupeň jevových tvarů má o jednu oktávu vyšší stupeň vědomí. Pouze člověk má možnost projevit několik stupňů vědomí – až po božské sebevědomí, vědomí Já. Držíme-li se rozmezí – oktáv – na které jsme dosud rozdělovali vývojové stupně, zjistíme, že kategorie člověk zaujímá na velkém vývojovém žebříku, sahajícím od země až do nebe, čtyři stupně, a že každá z jeho příček znamená ve škále vibrací jednu oktávu. Lidé znají tyto čtyři stupně a nazývají je: *člověk* – vyznačující se svým intelektem; *géníus* – vyznačující se svou intuicí; *prorok* – vyznačující se moudrostí a univerzální láskou; poslední, nejvyšší stupeň je *člověk božský* – vyznačující se svou vševědoudností a všemohoudností.

Ve hmotném světě jsou tedy čtyři projevy, které spolu manifestují sedm vibračních oktáv.

Každý tvor vyzařuje stejné vibrace, z nichž sám sestává, tedy ty, které snese vědomě.

Hmota, nejnižší stupeň vědomí, **se projevuje** pouze **smršťováním, ochlazováním a tvrdnutím**.

Rostlina již **projevuje** dva stupně: hmotnou a ji oživující vegetativní sílu. Rostlina projevuje hmotné vibrace nevědomě, nosí své tělo jako šat, ale jejím stupněm vědomí je

hmotu oživující rostlinná úroveň. Síla této úrovně má tři znaky, podle nichž ji lze poznat, ať se projeví kdekoli: **vyhledávání potravy, přijímání potravy a asimilace, neboli trávení.**

Živočich projevuje tři síly, hmotnou, rostlinnou a živočišnou. Má tělo, hledá potravu, jí, tráví a **je vědomý na živočišné úrovni, má emoce, pudy, pocity, sympatii, antipatii a žádosti.** Živočich je vědomý na třetím stupni vývoje, pouze o stupeň níže než člověk.

Průměrný člověk stojí o jednu vibrační oktávu výše: **je vědomý na mentální úrovni. Má intelekt a schopnost myšlení.** Projevuje však i ostatní tři stupně: materiální – má tělo, vegetativní – vyhledává potravu, přijímá ji a tráví, živočišnou – má mysl a citový život, pudy, sympatie, antipatie a žádosti. **Jeho charakteristickým stupněm však je jeho intelekt. Člověk vědomě myslí.**

Při dalším vývojovém stupni učiní člověk velký krok: pozvedne své vědomí ze světa účinků do úrovně příčin. Čerpá z každého pramene kauzální úrovně a projevuje tuto sílu, která se v jeho vědomí jeví jako intuice. Je schopen pomocí intelektu a duchovní síly vyjádřit slovy své zážitky na vyšší úrovni a tlumočit je svým bližním. Může však projevit svou intuici i v jiných formách umění: bez rozměrů v hudbě jako skladatel, ve dvou dimenzích čarami a barvami jako malíř, ve třech dimenzích plastickými tvary jako sochař nebo tanečník. Tvůrčího člověka nazýváme géniem. Génius projevuje pět vibračních oktáv sil hmotných, rostlinných, živočišných, mentálních a kauzálních.

Prorok – tak je v lidské řeči nazýván stupeň vědomí další vibrační oktávy. Projevuje všechny předchozí stupně, je však **vědomý na další úrovni, na úrovni božské moudrosti a univerzální lásky.** Tato univerzální láska, odpovídající šestému stupni, je naprosto duchovní silou a nesmí být nikdy zaměněna za lásku třetího, živočišného stupně, která je projevem živočišných pudů. Ona láska je vibrací transformovanou o tři stupně níže a jejím pramenem je pud rozmnožovací. Taková láska je touhou po majetku a chce vždy jen tělo. Nutí člověka přiblížit se k druhé, milované bytosti, obejmout ji, líbat ji, tisknout ji k sobě, jedním slovem, vlastnit ji. Kdo podléhá této lásce, žije ve

svém vědomí ještě ve stavu rozdělení a hledá svou tělesnou doplňující polovinu, aby došel uspokojení. Tato láska chce vždy brát, něco mít, vlastnit. Láska v šestém stupni projevu, láska proroků, však nepramení z rozdělení, ale z prvotního stavu božské jednoty. Proto je to láska univerzální, která vždy dává a nikdy nebere, nepotřebuje doplnění, žádný tělesný projev, ale vyzařuje z vědomí božské všejednoty. Lidé vědomí na tomto stupni nechtějí nikoho vlastnit, cítí se sjednoceni s nekonečným celkem.

Člověk božský je sedmým a nejdokonalejším projevem božím, je to člověk, který se stal plně vědomým. Všechny ostatní formy projevu manifestují pouze transformované vibrace, pouze část boží. Člověk božský je ten, kdo projevuje Boha – své vlastní božské Já – plně, v jeho dokonalosti, dokonalým vědomím; ten, který zažívá a vyzařuje božské tvůrčí síly v jejich prvotních, netransformovaných vibracích a frekvencích. Je svrchovaně vědomým; žádná jeho část není nevědomá.

Jedině člověk má možnost ovládat a vyzařovat všech sedm vibračních oktáv, jelikož má ve své nervové soustavě nervová centra, odpovídající sedmi oktávám transformované a netransformované tvůrčí síly. Je však schopen vyzařovat pouze vibrace onoho stupně, na kterém se stal vědomým, neboť dokud se na nějakém stupni ještě nestal vědomým, zůstávají odpovídající nervová centra v latentním stavu. Průměrný člověk tedy bude vyzařovat vibrace do čtvrté úrovně, génius do páté, prorok do šesté a pouze božský člověk je schopen vědomě vyzařovat všech sedm oktáv a podle své vůle buď vyzařovat božsky-tvůrčí sílu v netransformovaném stavu, nebo ji proměnit a vést dál v nižších, transformovaných frekvencích.

Hůlka, kterou jsi viděla u svého otce, sestává z hmoty – druhu mosazi, která má schopnost předávat vyzařování, odpovídající *každému* stupni. Je zhotovena tak, že může předávat vibrace nezměněně, ale i slaběji, či silněji – podle vůle toho, kdo ji používá.

Hůlka může být požehnáním i kletbou. To závisí na tom, kdo ji dostane do rukou. Zasvěcenec je schopen vyzařovat touto hůlkou v libovolné míře všechny síly tvoření – od nej-

vyšší božské až po nejnižší hmotnou, protože má všechny tyto síly ve své vlastní bytosti a pomocí hůlky je vědomě převádí dál. Z velké škály těchto vibrací může člověk vnímat svými smyslovými orgány jen část. Co vibruje níže nebo výše, může zažít pouze jako stav mysli. Tak například nejvyšší božské frekvence zažívá jako univerzální lásku. Nejnižší frekvence *ultrahmoty*, které jsou ještě nižší než ty, které naše oční a hmatové nervy vnímají jako hmotu a proto jsou mimo naše smyslové vnímání, zažívá člověk v mysli jako nenávist. Zasvěcenec použije hůlky vždy správně a bude vyzařovat vždy tu sílu, která je třeba k vytvoření něčeho dobrého, tedy přinášejícího požehnání. Ultrahmotových vibrací použije – v případě nutnosti – jako neviditelnou, izolující, neproniknutelnou ochrannou zeď. S pomocí hůlky může zasvěcenec ovládat všechny přírodní síly, zvětšovat je nebo je neutralizovat.

Všichni živí tvorové mají tyto síly, ale vždy ve formě odpovídající jejich vývojovému stupni. Také je používají, ale nejsou si toho vědomi. Nebo jsi už viděla člověka, který by přemýšlel o tom, jak je možné, že například může zdvihát nohy a ruce? Nebo že se dokonce dokáže oddálit od země celým tělem – poskočit – i když jen na krátkou dobu? Zdvihni paži a pozoruj, jak to děláš. Stáhneš svaly a ty pak zdvihnou paži. Vůbec vykonáváš všechny pohyby svého těla stažením svalů. Ale co stahuje svaly? Přemýšlej, má dceró!“

„Má vůle, otče.“

„Správně, tvá vůle, ale když se tě zeptám, co je to vůle, dokážeš mi odpovědět?“

„Otče, často jsem pozorovala, jaké to je, když něco chci. Ale došla jsem pouze tak daleko, že jsem zjistila, že pak vysílám sílu a mohu této síle dát směr. Chci-li například, jak jsi předtím říkal, zvednout paži z její uvolněné polohy, kdy visí, protože ji přitahuje Země, pak tato síla proudí z mé vůle do paže a nutí svaly, aby se stáhly a tím paži zvedly.“

„Správně,“ říká Ptahtotep, „tím, že síla tvé vůle proudí do paže a do svalů, *přemohla jsi ve své paži přitažlivost Země*, tu obrovskou přírodní sílu. Také když skáčeš do vzduchu! Pouze krátce, protože síla tvé vůle je jen krátkou dobu větší než přitažlivost Země. Čas tedy spotřebovává tvou vůli, pře-

měněnou v sílu. Čas! A prostor? Použila jsi své síly, aby zvedla tvou paži, tvé tělo, do výše, vzdálila je od země, tedy pohybovala jím v prostoru. Vidiš tedy, že tvá síla je spotřebována dvěma faktory, časem a prostorem. Kdybys dokázala svou sílu zesílit a nahromadit ji ve svém těle, mohla bys zemskou přitažlivost přemoci na delší dobu a udržet se ve větší vzdálenosti od země, dokázala by ses vznášet! Nedokážeš to však, protože jsi se dosud nestala vědomou na božské úrovni. Avšak zasvěcenec, který je vědomý na božské úrovni, může bezprostředně čerpat z tohoto věčného pramene sílu, aniž ji transformuje a může se – když chce – vznášet tak dlouho ve vzduchu, dokud zaměřuje sílu své vůle proti přitažlivosti Země.

Zasvěcenec zná všechny vibrace a má vědomě vyvinuté orgány, jejichž pomocí tyto síly používá. Znáš například sílu myšlenek, díky které se telepaticky dorozumíváme. Také tyto síly ovládáme pomocí vyššího orgánu mozku. Lidé ani nevědí, že takové orgány mají. Zasvěcenec je schopen vyzařovat nejvyšší ze všech sil, božskou tvůrčí sílu. Tato síla je silou a vyzařováním života, věčného Bytí. Oživuje a udržuje celý vesmír. Používat této síly dokáže jedině božský člověk, jediný živý tvor, který je ve svém vědomí totožný s Bohem a vyzařuje tuto sílu ze svého božského vědomí, ze svého kosmického, vesmírného vědomí. Žádný jiný živý tvor by tuto sílu vědomě neunesl.

Každá síla má svou materializaci na Zemi, a proto docházíme k tomu, že všem silám a vibracím odpovídá určitá hmota, která má odolnost, aby ji snesla a vedla dál, nebo dokonce ji dokáže nahromadit, a pak po určité časové období vyzařovat. Je lhostejné, jak tuto hmotu nazýváme. Jsou z ní vytvořena těla živých bytostí a forem projevu, odpovídající různým stupňům vědomí. Navíc však tato těla obsahují ještě druhy hmoty, odpovídající vibracím pod jejich stupněm vědomí. Hmota rostliny má například nutnou odolnost pro vibrace rostlinné životní síly, ale také pro samotné vibrace hmoty, neboť má hmotné tělo. Nervy a těla zvířat v sobě nosí živočišnou sílu odpovídající živočišnému stupni, ale také o oktávu nižší vibrace rostlinných a ještě o další oktávu nižší vibrace hmotných frekvencí.

Nervy průměrného člověka mají například dostatečnou odolnost, aby unesly vibrace mentální úrovně, stejně jako vždy o oktávu transformované vibrace živočišné, rostlinné a hmotné úrovně. Mentálními energiemi myslí a je na této úrovni vědomý, živočišnými energiemi cítí a zažívá všechny stavy myslí, rostlinné silové proudy oživují jeho tělo a jeho tělo je vybudováno z hmotných sil. A tak to jde stále výš až k božskému člověku, který vědomě používá všech svých mozkových a nervových center a je schopen vést nejvyšší vibrace života, který má své ústřední sídlo v míše – bez transformace do svých nervových center a do svého těla a rovněž je vyzařovat. Hmotnost jeho těla má odolnost odpovídající nejvyšší božské síle, stejně jako, samozřejmě, i transformovaným vibracím ostatních šesti stupňů projevu.

Těla lidí v různých stupních vývoje tedy sestávají pouze zdánlivě ze stejné hmoty. Ve skutečnosti jsou sestavena z různých chemických prvků, jejichž odolnost vždy odpovídá stupni vědomí ducha, který v nich sídlí.

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: ARCHA ÚMLUVY

Dokáže-li tělo božského člověka snášet jak nejvyšší frekvence, tak i všechny transformované oktávy, znamená to, že musí existovat také hmota s odolností schopnou snášet a vodit jak božskou tvůrčí sílu, tak i všechny ostatní frekvence transformovaných oktáv, aniž se přitom *dematerializuje*. Synové boží tudíž ve svém domově vynalezli hmotu, druh mosazi, z níž byly sestaveny ony přístroje, které hromadí nejvyšší tvůrčí frekvence buď v původní nebo transformované manifestaci a vyzařují je zesílené nebo zeslabené. Tyto konstrukce jsou vybudovány tak, že uchovávají tvůrčí síly nezměněně čisté. Působí tudíž po dlouhou dobu jako zdroj božské síly – jako život sám. Jelikož nejvyšší z těchto přístrojů, který nese a vyzařuje božsky tvůrčí sílu, tvoří dokonalé spojení – tak dokonalé jako manželský svazek – mezi božskými a hmotnými frekvencemi, mezi Bohem a Zemí, nazýváme tento nepředstavitelně mo-

hutný nositel síly, nabitý samotnou božskou frekvencí, *archou úmluvy*.

Chápeš nyní, proč tyto přístroje tak přísně utajujeme. Božský člověk, který rozvinul své nejvyšší schopnosti, s nimi může klidně zacházet, jelikož archa úmluvy obsahuje a vyzařuje stejnou sílu jako on sám, jakou on sám je. Avšak člověk na nižším stupni by při pouhém dotyku archy v témže okamžiku padl mrtvý, jako bleskem zasažený. Božské frekvence by jeho nervy okamžitě spálily a postihla by ho mrtvice. *Totéž nastává, když se tato frekvence osvobodí z izolace v míše a pronikne netransformovaná do nervů*. I tehdy člověk či zvíře, či dokonce rostlina okamžitě zemře. Lidé nazývají tuto smrt mrtvicí. Tuší, že neznámá síla zasáhla zemřelého jako blesk. Touto silou je samotný proud života, který je jinak v míše – u rostlin v jejich nejvnitřnějším průchodu – dobře izolovaný a proudí do těla pouze příslušně transformovaný. Z izolace se uvolní jen při nemoci, a pak způsobuje mrtvici.

Z téhož důvodu se nesmějí nezasvěcení lidé přiblížit k našim přístrojům. Ale to není vše. Jelikož vyzařují všepronikající energie, musíme je držet v úkrytu za silnými skalními zdmi z nejsilnějšího izolačního materiálu. Neboť životní energie sama působí smrtelně, narazí-li na hmotu, která nemá odpovídající odolnost. Hmotu je dematerializovaná, rozpuštěna.

Archa úmluvy a ještě další přístroje jsou tedy vytvořeny z hmoty, která může být nabita božskou tvůrčí energií, aniž by se dematerializovala. Archa vyzařuje netransformovanou tvůrčí sílu, *působí podle dávky záření životodárně nebo smrtelně*. Tato síla má stejný charakter vibrace jako síla vůle člověka, který dokáže přemoci vše, dokonce přitažlivost zemskou, i když na krátkou dobu. Archa úmluvy tuto sílu vyzařuje tisícinásobně zesílenou. A tak, jako Země působí na hmotu přitažlivou silou a přitahuje ji k sobě, můžeme působit proti přitažlivosti Země bez výjimky v každé hmotě, tudíž zbavit ji na kratší či delší dobu její váhy. Můžeme však – je-li to nutné – působit i opačně, tedy spolu s přitažlivostí Země a zvýšit váhu dle libosti pomocí ultrahmotných paprsků. Tímto způsobem ztrácejí i největší balvany na kratší či delší dobu svou váhu a lze vysta-

vět velice snadno největší stavby; nebo se váha natolik zvýší, že se balvany propadnou do země. Chceme-li například vyhloubit studnu, nepotřebujeme vynášet zem, ale necháme vhodně velký balvan klesnout do země zvětšením jeho váhy, až dosáhneme požadované hloubky.

Pomocí archy úmluvy, tohoto obrovského zdroje síly, můžeme přeměnit také nehmotné energie, jako například světelné paprsky, ve hmotu a naopak hmotu můžeme rozpustit a přeměnit ji v energii, působící po věky.

Podívej se na tuto lampu: jako slunce vysílá po miliardy let kromě jiných záření i taková, která se v *naší atmosféře promění změnou energie na světelné paprsky*, stejně tak se tvoří v této lampě pomocí rozpouštějící se – dematerializující – hmoty energie, která se ve vzduchu mění ve světelné paprsky.

Proces by mohl v této lampě probíhat po věky, dávala by tudíž také po věky světlo, kdyby nebylo psáno v dějinách Země, že musíme Zemi na tisíce let opustit a všechna svá zařízení zničit. Nevědomí lidé by jinak způsobili nevýslovnou pohromu.

Pozdější generace mnohým pozůstatkům naší kultury neporozumí. Mimo jiné také tomu, jak dokážeme opracovat povrch nejtvrděších kamenů naprosto hladce a tak přesně, že tam, kde se desky dotýkají, není ani nejmenší skulina. Budou si lámat hlavu, jak mohli naši otroci otesat kameny tak přesně pouhou ruční prací. Jelikož synové člověka činí ze svých bližních otroky, budou se domnívat, že jsme i my nechali pracovat zotročené lidi. Po tisíciletích je nenapadne, že dematerializujeme na povrchu přebytečný kámen, a tak vytváříme z nejtvrděších skal přesně správná tělesa bez nejmenšího lidského úsilí. Nastavíme působení svých přístrojů na hloubku a šířku a kámen je v té míře dematerializován. Je to velmi jednoduché, jakmile člověk zná podstatu různých energií, k nimž patří hmota. Ale tato znalost je požehnáním pouze pro vědouceho; ten také ví, že *láska je život a nenávisť je smrt*. Pouze zasvěcenci nejvyššího stupně mohou být architektky. Nepracujeme s otroky, ale s přírodními energiemi. Díky těmto přístrojům dokážeme vytvořit každý jevový tvar tvůrčí energie. Manifestace závi-

sí pouze na tom, jak dlouho a z jaké vzdálenosti necháme tvůrčí energii působit.

Lidé považují za samozřejmé, že přicházejí se svými nemocemi do chrámu a že je opět uzdravíme. *Nemoc znamená, že vibrace těla byly rozladěny.* Navrátíme rozladěnou část těla do její vlastní vibrace a člověk se uzdraví. Každý orgán má svou vlastní charakteristickou vibraci. To znamená, že každý orgán je takový, jaký je, protože základem jeho přirozenosti je určitá charakteristická vibrace a tato vibrace v něm stále působí a udržuje jej. Když se vibrace změní, příslušný orgán onemocní.

Můžeme také regulovat počasí na Zemi a udělat nebe jasně modrým, nebo je-li to nutné – vytvořit mraky a déšť. Lidé vidí blesky a slyší hřmění z pyramidy a jsou šťastní, protože vědí, že to znamená požehnaný déšť. Žijí v jistotě, že se chrám o vše stará, o jejich zdraví, o požehnaný déšť, o jejich blahobyt a také o jejich duchovní blaho.“

„Otče mé duše,“ ptám se nyní, „jak nabíjíte archu úmluvy tvůrčí energií?“

Ptahhotep se na mne podívá svým pronikavým pohledem a praví: „Vidím, že už víš, že archu nabíjíme. Říkal jsem ti, že je *jen* jeden zdroj na Zemi, který dokáže vyzařovat tuto sílu, a tím je božský člověk sám. Je povinností každého velekněze nabíjet archu božsky-tvůrčí silou. Buď vede vlastní nejvyšší sílu bezprostředně do archy, nebo docílí stejného výsledku pomocí hůlky života tím, že hůlkou promění níže transformovaný, ale *bezpodmínečně pozitivní* proud ze své ruky v božsky-tvůrčí sílu a vede ji do archy. Neboť božský člověk, který dosáhl dokonalosti, vyzařuje běžně tvůrčí sílu také pouze transformovaně. Pouze v soustředěném stavu, ve kterém je ve svém vědomí totožný s Bohem, je božská síla vyzařována ve své původní vibraci. Musí se tedy nacházet ve stavu kosmického vševědomí, chce-li vyzařovat tvůrčí sílu. Kdyby ho nezasvěcení lidé spatřili v tomto stavu, utekli by s velkým úlekem, neboť božský člověk pak vyzařuje tak nadpозemské, božské světlo, že lidé tento pohled nesnášejí. Kdyby se nezasvěcení dotkli zasvěcence ve stavu božského bytí, padli by okamžitě mrtví, stejně jako kdyby se dotkli archy.

Vysílá-li tedy zasvěcenec své životní paprsky za účelem léčení, ponoří se do koncentrace, jejíž vyzařování lidé snášejí bez úhony, pouze stupňuje sílu zavedenou do příslušných nervových center pomocí hůlky až k tvůrčí schopnosti. Neboť hůlka je vybudována právě tak, že může vyzařování nejen vést dál, ale může je dle libosti předávat též transformovaně, zesíleně nebo zeslabeně. Zasvěcenec se tedy nemusí dostat do stavu božského bytí, aby vedl nejvyšší životní záření do archy, ale ponoří se do nižší koncentrace a vede pak do archy sílu odpovídající tomuto stupni, pomocí hůlky, která ji zesílí až k tvůrčí energii. Když je archa tímto způsobem nabita, vyzařuje opět na dlouhou dobu nejvyšší a nejsilnější energii, jako zdroj všech ostatních sil na Zemi.

Zasvěcenec může také pomocí hůlky vytvořit a vést nejrůznější frekvence, neboť hůlka je archou úmluvy v malém vydání, až na to, že v ní tvůrčí síla není nahromaděna jako v arše. Člověk by mohl pomocí hůlky také proměnit své nižší síly ve vyšší, kdyby dokázal vyzařovat svou o několik oktáv nižší sílu *čistě, pozitivně, tedy naprosto nesobecky*. Neboť hůlka vždy vyzařuje sílu, kterou do ní člověk vede. Kdyby dostal do ruky hůlku člověk primitivní a sobecký, vedl by dál své vlastní sobecké vyzařování – snad ještě zesíleně – a způsobil by tím nemoce, epidemie, zemětřesení, nebo dokonce ještě větší pohromy, stejně jako černí mágové v někdejších domově božské rasy.

Chápeš nyní, proč zasvěcenci drží své vědění tak přísně v tajnosti a nepřipouští k němu nezasvěcené?“

„Chápu, otče. Ale, otče mé duše, co se stane, když lidé mezirasy převezmou vládu? Zničíte také kouzelnou hůlku, jako zasvěcenci zničí všechny své přístroje? Jaká škoda, že se lidé nemohou těšit z požehnání těchto sil!“

„Mé dítě,“ praví Ptahhotep, „každý tvor žije v podmínkách přesně přizpůsobených svému stavu vývoje! Kdybychom lidem prozradili tajemství hůlky, ihned by jí použili k tomu, aby si navzájem a též sami sobě působili škodu. Synové člověka nejsou zralí pro toto vědění a nebudou zralí ještě dlouho. Hůlku, kterou nyní používáme, zachrání poslední zasvěcenec, který bude tajemství ještě znát, spolu s archou úmluvy a

vezme je z Egypta pryč. Nebude mít možnost postavit pyramidu, ale vytvoří pro archu malý, co nejlépe izolující obal. Nabije archu také mnohem méně a nechá ji nést během dlouhých putování na dřevěných tyčích. Až ucítí tento poslední zasvěcenec, že se blíží jeho smrt, hůlku zničí. Archa bude ještě po nějakou dobu vyzařovat naposledy nabitou sílu, nezasvěcení ji ještě dlouho budou nosit v různých zemích sem a tam, až postupně zjistí, že už žádnou sílu nevyzařuje. Tak budou zničeny i poslední zbytky archy úmluvy.

Lidstvo se v pozdějších dobách dozví pouze z podání něco o kouzelné hůlce a arše úmluvy. Bude to vše ovšem považovat za pohádky a vyprávět to tak dál. Vzpomene si však, že kdysi existovala archa, ve které dlela síla živého Boha a také kouzelná hůlka, nebo jak ji nazýváme, hůlka života, pomocí které kouzelníci nebo mágové dělali zázraky. Lidstvo bude z podání vědět nebo tušit, že hůlka znamenala moc nad všemi silami přírody.

Budou-li chtít lidé v pozdějších dobách symbolizovat moc, budou držet v ruce hůlku, berlu – jako znamení moci. Ona hůlka – ona berla – bude však pouhým symbolem, prázdným znamením moci. Skutečná síla a moc hůlky už nebude známa. Až po tisíciletích se znovuzrodí potomek z rodu Synů božích a objeví pro lidi své doby ony pravdy, znovu sestrojí skutečnou kouzelnou hůlku. Do té doby však bude existovat po tisíciletí zvláštní druh lidí, kteří – aby pobavili nebo podváděli – se budou vydávat za kouzelníky nebo mágy a budou se chovat tak, jakoby své umělecké kousky prováděli pomocí kouzelné hůlky. Budou tedy *napodobovat* to, co kdysi skutečně bylo.

Budou držet v ruce ‚kouzelnou hůlku‘ a dělat pohyby, jakoby z této hůlky vykouzlili kouzelné síly. Budou používat také kouzelná slova jako napodobeniny našich magických slov. Ale pravou mohutnou sílu slova poznají lidé až tehdy, až se po tisíciletích znovuzrodí padlí příslušníci božského rodu, kteří dnes žijí zde, a *vzpomenou si ve svém podvědomí* na pravdy, které v tu dobu budou prastarými podáními. A tak si uvědomí, že jejich vzpomínky souhlasí.

Přijde jednou doba, kdy lidé objeví a přivlastní si vše, dokonce nejvyšší vědění. Pro nevědomý dav zůstane vědění i pak nesrozumitelným tajemstvím, znovu objevené pravdy v nezasvěcených rukou přinesou kletbu. Ale taková je cesta lidí – skrze mnoho utrpení a bolestí, které si sami způsobí. Postupně se naučí, že si nesmějí zahrávat s božskými silami, ale musí jich používat s plnou vážností, úctou a zbožností. *Neboť Bůh dává lidem vše, dokonce i sebe sama, k jejich po-
žehnutí, jen lidé dělají ve své nevědomosti ze všeho kletbu.*“

„Otče mé duše,“ ptám se, „řikal jsi, že pyramidy byly vystaveny ze silných skal, aby byla izolována zařízení, pomocí nichž se vyzařují pronikající frekvence. Jak ale pak dokážete vést vyzařování přesto ven?“

„Do silných zdí pyramid jsou vbudovány šachty, průcho-
dy, kterými vyvádíme síly archy úmluvy a přístrojů, které ji doplňují a vyzařují jiné síly. Pomocí těchto průchodů také ovlá-
dáme počasí. Pozitivní a negativní síly, které protékají průcho-
dy, postavenými různými, od sebe se vzdalujícími směry, vyvo-
lávají tvoření mraků a vytoužený déšť. Vyrovnáním těchto na-
pětí jsou blesky, kterými vznikají také zvukové jevy. Proto z
pyramid hřmí. Ostatní pyramidy byly postaveny pro různá další
zařízení.“

„Co se stane s pyramidami, až lidé převezmou vládu i v
této zemi a archa se všemi ostatními přístroji bude zničena?
Zůstanou prázdné? A co se stane s veleknězem a ostatními
knězi a zasvěcení?“ tážu se.

„Pyramidy, vyjma největší, v níž stojí nyní archa úmluvy
a kde se uděluje zasvěcení, nezůstanou prázdné. Až budou
odstraněny všechny přístroje vyzařující božsky-tvůrčí energii,
dají se poslední ještě zasvěcení faraóni v jedné z pyramid
pohřbít. Jejich těla, prosycená božsky-tvůrčí energií, budou
vyzařovat nejvyšší sílu – jelikož nabitá síla nebude spotřebo-
vána – stejně jako archa úmluvy, budou v této zemi působit
jako mohutné, tajné zdroje síly ze skrytu a chránit tento světa-
díl před špatnými vlivy. Vyzařování zasvěcených a dobře ucho-
vaných těl pomůže této zemi udržet její moc ještě tisíciletí. Ale
většina těchto hrobů bude lidmi časem zničena.“

„A co se stane s největší pyramidou, otče?“

Ptahhotep se chvíli dívá před sebe, jako by viděl něco v dáli, pak na mne vrhne svůj nebeský pohled a říká:

„Až přijde doba, kdy se budou muset zničit všechny tajné přístroje a kněží a zasvěcenci, kteří v tu dobu budou ještě sloužit v chrámu, vezmou svou poutnickou hůl a poputují dál, pak velekněz a jeho zástupce zavřou skalní dveře pyramidy zevnitř tak, aby žádný člověk nenašel vchod. A až splní své poslední povinnosti, oba odhmotní svá vlastní těla, stejně jako jsou dematerializovány obětní dary na dvoře chrámu na oltáři, což jsi nesčetněkrát viděla. Pouze blesk, pak bílý obláček, který brzy zmizí – žádný popel nezůstane. Tak zůstane největší pyramida po tisíciletí pro lidské oči uzavřena. Přesto však zasvěcování nepřestane, zralé duše tu budou i nadále zasvěcovány, i když ne tělesně, ale na vyšší, duševní úrovni. Tito lidé pak zažijí zasvěcení jako sen, jako vizi.“

Ptahhotep přestává mluvit a díváme se ještě dlouho vzájemně do očí. Rozumím mnohému, co nechce vyslovit... Měla bych však přece ještě otázku: „Otče mé duše, má to důvod, že všechny pyramidy byly vystavěny ve stejném tvaru? Proč mají tento tvar a proč například nejsou kostkami, jako jiné stavby?“

Ptahhotep se usmívá: „Nemají tvar kostky? Pyramidy přece jsou postaveny ve tvaru kostky! Ale to ti vysvětlím příště. Pro dnešek je toho dost.“

Vidím, že Ptahhotep skončil své poučení, ale ještě zůstávám. Chtěla bych, aby mi ukázal použití hůlky a archy. Dívá se na mne s úsměvem a říká: „Přijde čas, kdy se budeš smět seznámit se stavbou archy a hůlky života: po tvém zasvěcení. Ale používat ji smí pouze ten, kdo dosáhl sedmého stupně po zasvěcení vlastním úsilím. Tato tajemství se nesmí dostat do nebezpečných rukou. Měj trpělivost! Čas existuje pouze v našem myšlení. Přesto však vše potřebuje čas ke své zralosti.“

Žehná mi a já odcházím.

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: TVAR PYRAMID

Opět stojím před Ptahhotepem v experimentální síni.

„Už jsem vysvětlil,“ říká, „že za všemi jevy viditelného světa působí prasíla, zpětná snaha ke sjednocení, která se projevuje jako přitažlivost mezi vzájemně se doplňujícími kladnými a zápornými polovinami. Stojíš teď přede mnou, protože přitažlivost Země zde drží tvé tělo. Kdyby tato síla nepůsobila, vypadla bys dávno ty a všechno, co není přirostlé, do vesmíru. Dokonce celé obrovské tělo Země by se dávno rozpadlo. Síla, která drží pohromadě Zemi a vše, co je hmotné v její atmosféře, *není síla Země samotné, ale působí pouze na Zemi z jejího středu*. Kdyby neměla hmota žádný odpor, a povolila síle, zmizela by mohutná masa Země se vším, co na ní žije, v jejím středu. Ale kam? Přemýšlej!

Pojď blíž, mé dítě, chci ti to ukázat. Když položím různé věci na tento stůl a na každou přivážu nit a nitě protáhnu otvorem uprostřed stolu a pak zatáhnu zespoda za všechny nitě, všechny věci budou přitahovány ke středu a zmizí, pokud budou menší než tento otvor. Kam? Ovšem tam, odkud působí síla. Odkud ale pochází síla ve středu Země, která k sobě všechno přitahuje? Můžeš mi odpovědět, mé dítě?“

Přemýšlím a odpovídám: „Země je poznatelná. Jestliže vše, co je poznatelné, je poznatelné jen proto, že bylo odtrženo od ‚Ničeho-Všeho‘, a odtržení je jen zdánlivé, protože doplňující polovina zůstala v neprojeveném, pak síla, která táhne Zemi se všemi jejími bytostmi do středu, je usilování po opětném spojení mezi Zemí a její neprojevenou doplňující polovinou, která zůstala v Ničem jako negativní zrcadlový obraz. Přitažlivost Země táhne tedy celou Zemi do Ničeho, jež stojí mimo čas i prostor, aby dosáhla opět sjednocení. Kdyby Země povolila, zmizela by spolu se vším ve středu, v Ničem. To by ale byl návrat k rajske jednotě, k Bohu, k blaženosti. Proč se to nemůže stát, otče?“

„Mé dítě,“ odpovídá Ptahhotep, „*překážkou je odpor hmoty!* Bez odporu není možné žádné stvoření! Odpor hmoty nedovolí, aby Země a všechno stvoření zmizelo a bylo zničeno.

no. Všechno, co se objevilo v tomto poznatelném světě, vypadlo z jediného bodu vesmíru, který se stal pak svým vlastním středem. Tak vznikla hmota. Teď už to nejde nazpět, protože vrátit se do božské jednoty nedovolí hmotě její vlastní odpor. Návrat do rajske, božské jednoty – k Bohu – je možný jen tím, když bude hmota zduchovněna. To jest *transformací hmoty v ducha*! Avšak hmota by se sama osobě z vlastní síly nikdy nemohla stát duchem bez duchovní pomoci. A proto sestupuje jeden aspekt Boha do hmoty, odívá se do hmoty, přijímá její vlastnosti, oživuje ji jako Já, aby zduchovnění, osvobození bylo umožněno.

Účinek, který má Já, oděné do hmoty, ze středu každého stvoření na nejvnitřnější strukturu hmoty, rozvíjel během věků na každé příčce žebříku vývoje odpovídající tvary života. Tak vznikly nejrůznější bytosti, počínaje jednobuněčnými tvory až k nejvyšším projevům.

Nejvyšší bytost na Zemi je člověk. Jeho úkolem je dokončit zduchovnění Země, na kterém spolupůsobí všechny živé bytosti v míře podle svého vlastního vývoje. A každý člověk, který se změní z bytosti ztotožňující se s tělem v bytost ve svém duchu znovu probuzenou, božskou, a jehož vědomí se ztotožňuje s božským Já, splnil svůj úkol. Zduchoval kousek Země. O jeden krok posunul osvobození Země. Pak může také jako pomocník spolupůsobit při osvobození jiných bytostí.

A nyní víš, proč můžeš stát zde přede mnou. Je to proto, že Já Země, které je současně také naším Já, miluje Zemi se všemi jejími bytostmi a táhne celou Zemi do sebe, do božské jednoty, jako ženich, který se chce sjednotit se svou nevěstou. Tato vůle, toto úsilí po sjednocení, jímž se vyznačuje každá láska, projevuje se ve všem, tedy i v našem těle, jako *váha*.

V každém tvaru přírody působí tato síla, kterou nazýváme váha a když stavíme, musíme počítat a pracovat s ní a ne proti ní. Jestliže s ní pracujeme, pak nám pomáhá udržet naše budovy na dlouhé časy. Kdybychom stavěli proti zákonům této síly, tak vše takto vystavěné se v nejkratším čase zboří. Stačí, že rozumíš, že výsledné síly ve tvaru pyramid jsou nejpřízni-

vější, aby stavby vydržely po mnohá tisíciletí, aniž by je mohly narušit přírodní síly.

Pyramidy, zvláště největší, jsou vystavěny podle různých matematických a astronomických zákonů, takže mohou sloužit národu jako hodiny a kalendář. Tyto zákony poznáš jindy. Kromě toho pyramida má takový tvar, že boční stěny se sklánějí pod úhlem 51° ke svému základu a odrážejí sluneční paprsky daleko do moře a hluboko do pouště. Tím slouží pyramidy i jako majáky. Všechny jejich zákony i dějiny těch, kdo je stavěli, jsou namalovány na keramických deskách pyramid. A jestliže jednou lidé budou znát tajemství písma, budou číst z pyramid po dlouhý čas všechny tyto pravdy, matematické a astronomické zákony, tajemství pyramid a celé naše vědění. V nejtemnějším údobí Země však zmizí i tato písemná podání, takže lidé budou muset později sami objevovat všechny pravdy.

Ty ale pochop zákon trojrozměrného světa, který spočívá *na zákonu ducha a nemůže bez něho existovat*.

Protože pramen všeho vědění, všech jevů, je věčné bytí – Bůh – avšak Bůh stojí v neprojeveném mimo prostor a čas a pouze promítá své projevy do rozměrových světů, musíme začít u Boha, abychom těmto zákonům správně porozuměli. Mluvit o Bohu nám však stále brání obtíž, že Bůh stojí mimo poznatelný svět a **každá živá bytost může rozumět a pochopit Boha jen do té míry, nakolik je schopná Boha vědomě zažívat, projevovat a uskutečňovat. To jest: až do jakého stupně dokáže sama být Bohem. Ve všem žije Bůh a vše žije v Bohu, přesto mu zcela může rozumět ve své vlastní dokonalé bytosti jen ten, kdo se sám stal Bohem – nebo nikdy z Něho nevypadl. Chápat Boha může jen Bůh sám!**

Skutečnost, že nejprimitivnější pračlověk má svůj pojem Boha, dokazuje, že je v něm božské vědomí, přesto, že je na nejnižším stupni a ještě ve stavu zamlženém. Ale stát se vědomým v Bohu, Boha plně chápat, být Bohem, znamená být úplně zajedno se svým vlastním božským Já, v nitru sídlícím Bohem. Snadno se to řekne, ale těžko udělat! Neboť tím, že člověk vypadl ze svého božského vědomí, může si Boha před-

stavit jen v míře své osobní vnímavosti. Jak má vědět, co je skutečně živé božství ve své dokonalosti, když jeho představivost odpovídá jenom osobnímu stupni odděleného od jednoty, konečného a padlého? Jak by mohlo konečné chápat nekonečné, jak časové pochopit věčné, smrtelné nesmrtelné. Jak může imaginární bytí chápat, zažívat a dokonce se ztotožňovat s věčným, pravým Bytím – s Bohem?

A přece musí člověk Boha dosáhnout! Věčné přání, neutuchající touha mu pomáhá a žene ho do směru jeho božského Já. A tak rozum – největší, ale nejnebezpečnější dar Boží – staví most přes zdánlivě nepřeklenutelnou propast mezi osobně smrtelným a neosobně věčným. Rozumem se dostal do pokušení svým vědomím vypadnout z jednoty, ale právě tak mu dává rozum možnost vrátit se do jednoty s plným sebeuvědoměním. Prostřednictvím rozumu je schopen porozumět pravdám a když porozuměl, bude hledat a stále znovu zkoušet, až se mu jednoho krásného dne podaří najít tu jedinou cestu, uskutečnění svého Já.

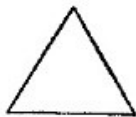
Uskutečnění znamená něčím být. Neboť dokud člověk o něčem přemýšlí nebo hovoří, není tím. Můžeš přemýšlet o kočce nebo o lvu, to zdaleka ještě neznamená, že jsi dosáhla uskutečnění, že jsi se stala kočkou nebo lvem. Podobně můžeš přemýšlet o sobě, aniž bys byla svým božským tvůrčím Já. O něčem přemýšlet znamená být oddělen od toho. Neboť jestliže vyšeš jen jednu jedinou myšlenku, ty – myslitel – jsi spojená přemýšlením s předmětem svých myšlenek. Jsi s ním spojená, ale nejsi s ním totožná. Co je v tvém rozumu, to nejsi ty. Rozum patří tobě, je to obdivuhodný nástroj, zrcadlo, ve kterém můžeš všechno promítat a všechno poznat, ale rozum nejsi ty! Rozum je mimo tvé Já, čili co můžeš udělat svým rozumem, nejsi ty, není to uskutečnění. Jestliže člověk hledá Boha mimo sebe, může často, ba i stále na Boha myslet, může se k Bohu modlit, může Boha celým svým srdcem milovat, ale proto se stále ještě neztotožnil s Bohem. Protože při hledání venku nemůže člověk nikdy Boha najít!

Stvořitel v člověku je jeho vlastní Já, jehož posledním od jeho vlastního středu nejvzdálenějším projevem je já, osobní vědomí já. Osobní já v něm je ve hmotě – v těle

se odrážející obraz Boha. Jestliže tedy člověk se chce vrátit ze stavu odcizení do totožnosti s Bohem, musí svým vědomím nastoupit tutéž cestu: musí své vědomí od osobního já stahovat stále hlouběji a hlouběji do sebe a obracet se k svému pravému Já, ke svému stvořiteli, až se v Něm vědomě pozná. To ale znamená, že v tomto stavu se nepoznává stvoření-osoba, protože žádnou skutečnou existenci nemá a jako zdánlivá bytost nemůže mít žádné zpětné působící vědomí, žádné sebepoznání. Ale naopak, stvořitel se poznává ve stvoření, v osobě. To je jediná možnost, v níž přestává odloučenost, v níž se vědomí nalézá ve stavu jednoty, kdy přestává myšlení na sebe samého a dochází k sebepoznání, k bytí sebou samým. V tomto stavu je poznávající, poznávané a poznávání jeden a týž subjekt: Já – stvořitel – poznává se v sobě samém.

Člověk může zažít Boha jen tímto způsobem. Toto je *vzkříšení!* V tomto stavu poznává, že ho stvořilo jeho vlastní Já a stále tvoří, takže jeho vlastní Já je jeho stvořitelem. Podobně poznává, že jedno a totéž jediné Já je stvořitelem celého vesmíru. Následkem toho prožívá ve svém božském sebepoznání, ve svém sebeuvědomění, současně i tvůrčí, kosmické vše-vědomí. V témže okamžiku, kdy dosáhl sebepoznání, dosáhl poznání všeho, vševědoucnosti!

Tento božský stav, v němž *stvořitel poznává sám sebe*, můžeme také vyjádřit symbolicky čísly: Bůh ve stavu spočívání v sobě samém je jedna ve třech a tři v jedné. Tři a jedna jsou ještě nerozdělenou jednotkou. Ve světě geometrických představ je tvar rovnoramenného trojúhelníku symbolickým obrazem Boha, v němž poznávající, poznávané a poznávání jsou jedno jediné: jeden ve třech a tři v jednom.

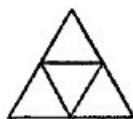

Každý tvar je projevem síly, která ho vybuodovala, proto je každý tvar rovněž obrazem síly, která ho buduje a stvoři-

telsky v něm přebývá. Božství v sobě spočívající ve svém prastavu se zjevuje vždy ve tvaru rovnostranného trojúhelníku.

Tento trojúhelník má v sobě dokonalou harmonii a dokonalou rovnováhu, neboť jeho tři úhly leží od sebe v přesně stejné vzdálenosti. Jestliže však v sobě spočívající aspekt Boží vstoupí z bezprostorového, bezčasového a bezrozměrného stavu do stavu trojrozměrného a stane se stvořitelským aspektem Božím, projeví se pak vždy v čísle čtyři.

Dokud číslo jedna a tři tvoří v Božství jednotu, zůstává tři v jedné a jedna ve třech. Jestliže však vystoupí z božské jednoty, oddělí se a z jedné ve třech se stane jedna a tři, a to je čtyři. Rovnostranný trojúhelník zjevuje v sobě skrytě spočívající čtyři rovnostranné trojúhelníky.

V tomto zákoně spočívá rovněž tajemství klíčového čísla třírozměrného světa: číslo sedm.

Pokus se představit si a sledovat, jak vystupuje první energie projevu ze stavu bezrozměrného do stavu třírozměrného. Zavři oči a já promítnu tuto pravdu do tvého vědomí.“

Dělám, co mně Ptahhotep poručí, zavírám oči a zaměřuji svoji pozornost do nitra. Tu se objeví *bod* a slyším Ptahhotepův hlas:

„Aby síla mohla vystoupit z bezrozměrnosti a zjevit se, potřebuje výchozí bod. Tento bod je bez rozměru, dosud ještě nevystoupil z jednoty, je však k projevu nutný. Tím, že bod se skládá z jediného faktoru, nese v sobě číslo jednoty, číslo *jedna*.

Jestliže síla, která se poprvé objevila jako bod, vystoupí z bezrozměrného stavu a určitou dobu působí, bod se bude pohybovat a vznikne *čára*.“

Vidím v sobě, jak se bod pozvolna stává čarou a slyším Ptahhotepa: „První rozměr – délka se zrodil. Čára sama o sobě je nekonečná a je tudíž jako první projev také číslo jedna.

Má však ve světě projevů, kde existuje počátek a konec, bezpodmínečně tři faktory: bod výchozí, bod konečný a prostor mezi nimi. Čára má v sobě číslo *tři*, klíčové číslo *jedno-rozměrného světa*.

Nyní ti musí být nápadné, že neexistuje možnost nalézt nebo projevit číslo dvě v jednotě. Neboť po prvním projevu bodu, který má v sobě jen jeden faktor, vznikly bezprostředně bez čísla dvě tři faktory. Jestliže z bodu vystoupí sebemenší čára, tak její tři faktory již vytvoří číslo tři. Čára v nekonečnu je a zůstává číslo jedna, má-li však začátek a konec, pak nese v sobě bezpodmínečně číslo tři.

Má-li vzniknout číslo dvě, je nutno, aby došlo k rozštěpení jednoty. Číslo dvě se může zrodit jen tehdy, jsou-li dvě jednotky postaveny vedle sebe. Vzhledem k tomu, že kromě jednoty nic neexistuje, musí jednotka sama ze sebe vyslat zrcadlový obraz, a tak vznikne rozštěpení, oddělení, což znamená smrt pro jednotu. Proto je slovo pro ‚rozpolcení (rozdvoujení)‘ – což znamená určitý druh rozštěpení myslí a duše člověka – úzce příbuzné se slovem dvě. To platí v každém jazyce.

Sledujme však, jak z jednoho rozměru vznikne druhý. Čára se skládá z řady bodů. Za předpokladu, že tvůrčí energie působí v každém z těchto bodů stejnou silou a po stejnou dobu, vystoupí všechny body ze sebe do druhého rozměru, z každého se stane čára, z celistvosti těchto čar se stane plocha, rovnostranný čtyřúhelník. Narodil se druhý rozměr – *šířka*.

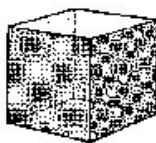

Čtyřúhelník je *čtyři v jedné a jedna ve čtyřech*, skládá se tedy z pěti faktorů: ze čtyř *projevených* čar (výchozí čára, koncová čára, pravá a levá boční čára a z pátého faktoru: z *nezjevené* plochy, která je mezi čarami. Klíčovým číslem *dvojrozměrného světa* je číslo *pět*.

Tvůrčí síly působí však dále. I plocha se skládá z bodů a působí-li z každého bodu stejná síla stejnou dobu, vystoupí všechny zmíněné body do třetího rozměru a z plochy se stane krychle.

Zrodil se třetí rozměr: *výška*.

Krychle je šest v jedné a jedna v šesti, skládá se tedy ze sedmi faktorů: ze šesti projevených ji ohraničujících ploch a ze sedmého neprojeveného faktoru – z krychlového obsahu. Klíčovým číslem pro *trojrozměrný svět* je tedy číslo *sedm*.

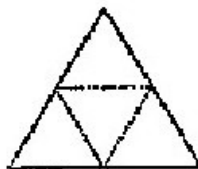
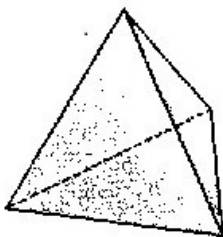
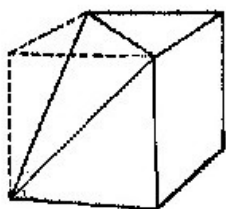

Jak vidíš, základním tvarem hmoty je krychle. Různé krystaly vznikají podle tohoto zákona a v krystalech nalézáme buď tvar krychle – např. u soli – nebo základní prvky krychle v různých aspektech a proměnách. Jestliže nyní vyšetříme podstatu krychle, porozumíš i zákonům obměn.

Pokud krychli rozřízneme šikmo od jednoho rohového bodu ke dvěma protilehlým rohovým bodům, odřízneme tak jeden roh krychle. Budeme-li pokračovat tímto způsobem, odřízneme čtyři rohy krychle, a tak z krychle nám zbyde tvar, který nás velmi zajímá, tvar, který byl ukryt uvnitř krychle – jedná se o čtyřstěn. Tento zbylý tvar – čtyřstěn – je ohraničen čtyřmi rovnostrannými trojúhelníky.

Vidíš, že v krychli tak skrytě spočívá tvar, který má jiné zákony než krychle, neskládá se totiž ze čtyřúhelníků, ale ze čtyř trojúhelníků. Jestliže rozprostřeme tyto čtyři rovnostranné trojúhelníky do plochy, vytvoří jeden rovnostranný trojúhelník, *symbolické znázornění Boha*.

Čtyřstěn je jako rovnostranný trojúhelník, který vytváří svůj plášť, ztělesněním harmonie a rovnováhy. Neboť všechny jeho rohové body leží od sebe ve stejné vzdálenosti, nevzniká tedy ve čtyřstěnu žádné napětí, nýbrž vyrovnaný, klidový stav. Naproti tomu rohové body krychle, stejně jako čtverce, leží v různých vzdálenostech od sebe, je tedy jak ve čtverci, tak i v krychli, stálé, nepřekonatelné napětí. Hmota třírozměrného světa se tvoří ve tvaru krychle, ale skrývá v sobě čtyřstěn, vybudovaný na božské rovnováze. Hmota nemůže existovat bez božského obsahu.

Na témže zákonu je vybudován celý třírozměrný svět, lhostejno, zda vybudovaný tvar je ‚mrtvá‘ nebo oduševnělá hmota, tedy živý tvor. Ať se jedná o rostlinu, zvíře nebo člověka, ve svém zjevu vykazují tělo, které podléhá zákonům trojrozměrného světa. V tomto těle se ale nalézá skryté a neviditelné vyšší božské Já – život – věčné bytí!

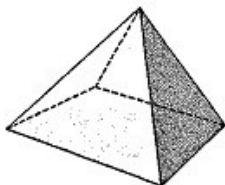
Třírozměrný prostor spočívá v každém svém bodě na božském čtyřstěnu, což představuje absolutní harmonii a absolutní rovnováhu. Rovněž tak spočívá celé projevené stvoření v každém svém bodě na Božství, které stojí nad každým projevem, spočívá v sobě a je neprojevené. Bůh je všudypřítomný!

Jenom člověk je schopen projevit své vyšší Já – tedy Boha – svými myšlenkami, slovy a činy, jestliže své vědomí neztotožňuje se svým tělem, ale s duchovním obsahem, se svým Já. Pokud se člověk ztotožňuje se svým hmotným tělem, je jako neprůhledná krychle, která vykazuje pouze vlastnosti hmoty a zatlačuje božsky tvůrčí princip do latentního, neprojeveného stavu a nedává tušit, že v něm spočívá zcela odlišný čtyřstěn – božské Já.

Člověk, který používá své tělo, své myšlenky, slova a skutky pouze k projevení božského tvůrčího principu, avšak ponechává vlastnosti své tělesné existence (své osoby) v neprojeveném, ten je, vyjádřeno stejnou řečí, otesaná krychle, jejíž rohy jsou otočeny ven, jejíž obsah je vyklopen a tímto způsobem ukazuje svoje vnitřní trojúhelníky, které jsou současně trojúhelníky božského čtyřstěnu.

Hmotný, čtyřúhlový tvar používá pouze jako bezpečnou základnu v trojrozměrném světě a ponechává na něm spočinout svoji váhu.

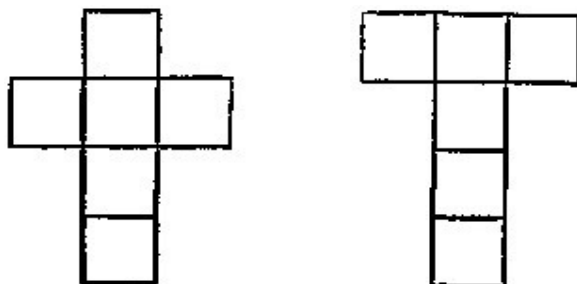
Tvar této vyklopené krychle je právě pyramida. *Pyramida je tedy symbolický tvar božského člověka*, který odhaluje svoji božskou, nesobeckou přirozenost a zcela uskutečňuje Boha na Zemi. V osobě Božského člověka je uskutečněno vykoupení Země, zduchovnění hmoty, Božské Já – stvořitel – sedí na svém trůně v plné nádheře a vládne nad hmotou, nad tělem.

Naproti tomu symbolické znázornění materiálního člověka, který používá svého rozumu k tomu, aby sloužil své hmotné přirozenosti, je kříž – nebo ‚T‘ – vytvořený ze čtyř ploch krychle. Na tomto kříži nebo Tau, je ukřižováno božské Já, skrytě uvnitř přebývající.

V takových lidech je božství ochuzeno o svou moc. Nemůže se projevovat, musí se ve světě podrobovat materiálním zákonům. Je ukřižováno na dvou velkých trámech třírozměrného světa – na čase a prostoru – a umírá na tomto kříži hmoty. Jeho smrt však není konečná! Také ve vědomí, které kleslo na nejnižší stupeň, bude jednou vzkříšeno božsky tvůrčí Já a vykoupí trpícího člověka. Neboť hmotný člověk si působí tím, že ve své nevědomosti ukřižuje v sobě své vlastní

vyšší Já – Boha, stálá muka a utrpení. Bolesti ho probudí, jeho vyšší vědomí se vzbudí a zažije se vzkříšením svého božského Já rovněž svoje vlastní *vykoupení* tím, že v Něm pozná sebe sama!

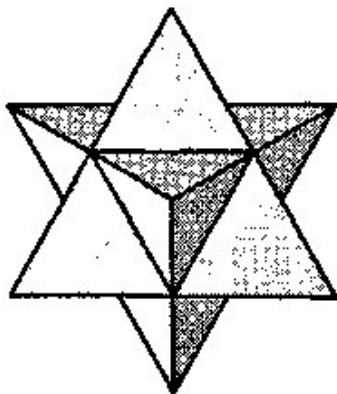
Tyto symbolické znaky přinesli uprchlí členové božské rasy do všech zemí, kam přišli a seznámili lidi s pravdami, které jsou v nich skryté. Všude v každé části světa se naleznou přesně stejná znázornění v kameni, kovu nebo ve vypalované hlíně ve větších nebo menších rozměrech. Lidé se pak budou domnívat, že je to obraz ukřižované osoby, jen málokteří poznají, že toto ztvárnění symbolizuje božsky *tvůrčí princip, ukřižovaný na dvou trámech času a prostoru.*

Pyramidy budou ještě stát tisíciletí a lidem hlásat nejvyšší pravdy, které jsou do nich vestavěny. Ti, kdo mají oči a uši, naleznou a poznají jejich vznešené pravdy, i když nebudou schopni pochopit všechny jejich matematické a astronomické zákony. Avšak někteří vysoce vyvinutí je i uskuteční. Pro primitivního člověka zůstane však pyramida věčnou záhadou, tak jako Sfinga – dokud nevylušit svou vlastní hádanku.

Vraťme se však ke krychli! Předtím jsi ukrojila z krychle plochu, vycházející z bodu jednoho jejího rohu, která má v sobě všechny tři rozměry. Tímto způsobem jsi mohla odříznout čtyři rohy krychle. Mohla bys však provést čtyři řezy z ostatních rohů a zjistila bys, že v krychli není obsažen jen jeden čtyřstěn, nýbrž dva v sobě spočívající čtyřstěny, které tvoří vzájemně přesné zrcadlové obrazy. Tyto dva v sobě spočívající čtyřstěny představují nejvnitřnější zákon poznatelného svě-

ta: neoddělitelnou spojitost mezi oběma doplňujícími se polovinami – mezi pozitivní a negativní – které v sobě spočívají, tvoří dokonalou rovnováhu a sedí jako tvůrčí duchové po pravici a po levici božství. Při stvoření působí jako dva vzájemně protichůdné zákony: *zákon ducha a zákon hmoty*.

Duch je život, hmota je odpor. Zákonem ducha je vyzařování, dávání, nesobeckost. Zákonem hmoty je stahování, ochlazení, tuhnutí.

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: SATAN

Duch je život, hmota je odpor. Zákonem ducha je vyzařování, dávání, nesobeckost. Zákonem hmoty je stahování, ochlazení, tuhnutí.

Existuje jen jeden živý tvor, který může vědomě oba zákony ztělesnit: člověk. Tvoří spojovací článek mezi duchovním a materiálním světem. Je schopen žít současně podle zákona obou světů. Jeho myšlenky, jeho slova, jeho činy mohou vyzařovat nesobeckost a univerzální lásku, mohou být dáváním. Jeho tělo však patří hmotnému světu a uskutečňuje hmotné zákony. *Každý zákon, pokud je na svém vlastním místě a ve správném čase, je božský, je-li to obráceně, je satanský.*

Bez odporu hmoty by stvoření bylo nemožné. V neprojeveném Božství spočívají všechny tvůrčí síly ještě v jednotě, v dokonalé rovnováze, ve stavu klidu, jen jako schopnost, jen

jako *možností síly*. Stvoření začíná tím, že z jednoty se uvolní síla, která se Stvořiteli postaví na odpor. To je ‚prvorozený syn‘ boží, duch odporu, kterého otec vysílá, aby po eóny a eóny času Jemu tvořil druhý a negativní pól, aby frekvence tvoření byla únosná a schopná obstát, aby tvoření se stalo vůbec možným. Tento duch odporu, který tvoří protipól zjevujícího se aspektu Boha, je příčinou, že díky jeho stahujícím, tvrdujícím vyvolávajícím působení vzniká zhuštění, hmota. Tento duch působí jako zákon ochlazování, stahování a tuhnutí, obsažený ve hmotě.

Vezmi kámen do své ruky: síla, která z této věci udělá kámen a drží jej pohromadě jako hmotu, je ochlazování, stahování a tuhnutí působící zákon odporu. Dokud se tento zákon projevuje ve hmotě jako hmota, působí zákon na svém místě, tudíž božsky. Z mrtvé hmoty se však stane oživená hmota, jestliže božský duch – Já – se vtělí do hmoty a stává se živou bytostí. Já, život pronikne mrtvou hmotu a ze zákona hmoty vznikne živý duch: zrcadlový obraz božského Já. Tento zrcadlový obraz je satan a mohl se stát živým duchem jen tím, že Bůh jakožto Já živých tvorů vdechl svůj vlastní život hmotě. *Satan je tedy zákon hmoty, který byl oživen božským duchem.* Satan leží mrtvý v hmotě, jako její zákon do doby, kdy ho božský duch oživí svým vlastním životem.

Jestliže vědomí se ztotožní ze zákonem hmoty a jestliže myšlení, slova a činy neslouží božskému zákonu, ale zákonům hmoty, pak *člověk oživí satana*: tím se člověk sám stane satanským. **Bez člověka nemůže satan existovat, neboť bez lidského Já je satan jen nevědomou silou, nutným přírodním zákonem hmoty.**

Satan se může stát živým jen ve vědomí toho člověka, který v duchu projevuje zákon hmoty, zákon těla; který ztotožňuje svoje vědomí se svojí osobou, se svojí nízkou přirozeností, s pudy přebývajících v těle, s pudy rozmnožovacími sebezáchovy a projevuje působící sílu hmoty jako duchovní vlastnosti, tedy jako chtivost, závist, ješitnost, duševní tvrdost a sobectví. Satana samotného nepotkal ještě žádný živý tvor, neboť bez člověka neexistuje ani satan. Bez člověka je satan pouze zákonem hmoty. Jen v člověku lze potkat

živého satana, jen v lidské tváři lze poznat satana jako výraz této tváře.

Když se Já uvolní při smrti z těla takového člověka, zůstane satan opět jako zákon hmoty v mrtvole. Stal se satanem jen skrze oživující sílu jáství ve vědomí. Avšak vědomí člověka, který se ztotožnil se zákonem hmoty a tím se stal satanským, *zemře se satanem a po smrti se stane nevědomým*. Satan ho táhne – svého otroka – do mrtvé hmoty, do temnoty, do nevědomí, k sobě.

Naproti tomu zůstává vědomí člověka, který se ztotožnil se zákonem božského ducha a jemu sloužil, při odložení těla bdělé – a zbavené pout a izolace hmoty – vplyne do věčného světla, do Boha.

Zmíněné dva v sobě spočívající čtyřstěny ukazují dva póly stvoření v dokonale rovnovážném stavu. Celé stvoření – svět nepokoje, pohybu – spočívá na této božské rovnováze. Působí skrze všechny tvary jako jejich nejvnitřnější zákon. Rovněž tak v krystalizacích hmoty. Jak jsi se sama dozvěděla, je kolem božského čtyřstěnu vybudován prstvar hmoty – krychle. Trojúhelníky, které tvoří čtyřstěn, jsou identické se spojenými vnitřními plochami rohů krychle. Rovněž tak člověk má dotykovou plochu s božským Já ve svém nitru. Právě proto můžeš nalézt své vlastní božské bytí jen ve svém vlastním nitru; nikdy však tím, že obrátíš svou pozornost ven.

Je-li člověk orientován ven, bude v souladu s božským zákonem, stále více tlačěn do duchovního uvěznění, až po mnohých mukách a bolestech nalezne Božství.“

Ptahhotep přestává mluvit a já stojím před ním němá a jako omámená.

„Jdi nyní, mé dítě,“ říká Ptahhotep, „pro dnešek toho bylo dost. Příště budeme mluvit o čtyřech stěnách pyramidy. V nich jsou obsaženy další pravdy. Chceš-li dosáhnout dokonalého sebepoznání, jsou pro tebe velice důležité.“

Ukloním se a odcházím.

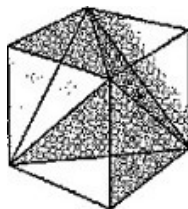
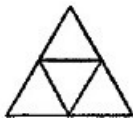
Z UČENÍ PTAHHOTEPA: ČTYŘI TVÁŘE BOŽÍ

Opět stojím před Ptahhotepem, který mi říká: „Mé dítě, dnes se dozvíš, co znamenají čtyři tváře boží. Velice ti pomůže, poznáš-li je v sobě. Čtyři tváře boží jsou ve všem, co bylo stvořeno. Celé stvoření – *i ty* – je vybudováno na Jeho čtyřech tvářích.

Život ve viditelném světě, počínaje ústředními slunci světových systémů až k jednobuněčnému tvorů, není ničím jiným než kroužením, rotací kolem těchto čtyř tváří a v těchto čtyřech tvářích božích.

Už víš, proč znázorňujeme božství spočívající *ve svém prastavu* vždy jako rovnostranný trojúhelník. Bůh ve svých třech aspektech je *jedna ve třech a tři v jedné*. Ale tento stav – jako rovnostranný trojúhelník – nosí v sobě možnost čísla *čtyř*. Když se tři aspekty pračísla jedna od sebe oddělí, a to se stane, jakmile vstoupí z neprojeveného do projeveného, pak se stane z ‚jedné ve třech‘, ‚tři a jedna‘. Tím se zrodí číslo čtyři. Pohlédni na rovnostranný trojúhelník: vidíš v něm pouze jednotu, která má tři strany – tři aspekty. Obsahuje však ve skrytu, v nezjeveném číslo čtyři, neboť rovnostranný trojúhelník nese v sobě možnost se rozložit do čtyř rovnostranných trojúhelníků.

Když trojúhelník vystoupí z neprojeveného do projeveného stavu v třírozměrném světě, stane se čtyřstěnem. Jak už jsi viděla, první praroditel hmotného projevu – krychle – obsahuje v sobě skrytý a neprojevený čtyřstěn.

Čtyři trojúhelníky, které tvoří strany čtyřstěnu, jsou dotykovými plochami božského s hmotou, neboť jsou totožné s vnitřními plochami odříznutých rohů krychle.

Jestliže otočíme na zevní stranu trojúhelníky čtyřstěnu pomocí rohů krychle, které tvoří hmotu, a tím projevíme trojúhelníky čtyřstěnu, vznikne čtyřstranný tvar pyramidy, jejíž čtyři stěny jsou současně na zevní stranu projevené čtyři trojúhelníky čtyřstěnu a na vnitřní stranu projevené odkrojené rohy krychle.

Čtyři strany pyramidy symbolizují *čtyři tváře boží*, které rovněž v sobě nesou jednotlivé tři aspekty svého prapůvodu, v sobě spočívající božství, které je nad každým projevem. Pyramida ukazuje živou skutečnost, živý zákon, ve kterém se Bůh vždy a bezpodmínečně projevuje v hmotném světě, přebývá tedy ve všem, co bylo stvořeno.

Z každého bodu vesmíru se projevuje Bůh čtyřnásobně. Do každé ze čtyř světových stran září jiným působením – z jednoho bodu vznikají různé silové proudy. Můžeme pro to použít obraz, že ze středu ráje, kde roste strom života a strom poznání dobra a zla, vznikají čtyři velké proudy, které tečou do čtyř stran – do zevního světa.

Toto čtyřnásobné projevení nalezneme ve všem, co bylo stvořeno. Nejvýznamnější jsou však čtyři vlastnosti v působení vzduchových proudů – větrů. Nejprimitivnější člověk ví, že různé větry ze čtyř světových stran působí zcela různě.

Severní vítr je suchý, studený, působí uklidňujícím a vyvolává ztuhnutí. V mnohých krajích voda úplně ztuhne na kámen. Jižní vítr přináší vždy horko a působí vzrušivě a vyvolává oživení. Východní vítr je chladný, občerstvuje a osvěžuje. S větrem západním přichází teplo a vlhko – v mnohých krajinách se projevuje deštěm. Působí únavu a ospalost.

To všechno už víš, neboť různé působení čtyř hlavních větrů pozoruje každé dítě; ale myslela jsi někdy na to, jak je to možné a jak se to může stát, že ze stejného místa na Zemi ze stejného bodu působí vzduchové proudy v protichůdných směrech zcela protichůdně? Když například odtud, kde pociťujeme vzduch jako příjemný a vlažný, se zvedne vítr v jižním směru, tak vane tento vítr pro krajiny jižně položené samozřejmě ze

severu a přináší tam ochlazení, poměrně zimu a působí na všechny živé tvory uklidňujícím. Jestliže však vítr vane rovněž odsud ze stejného bodu na sever, přichází vítr pro krajiny ležící na severu z jihu, přináší tam tedy velké oteplení, žár, zvyšuje plodivou sílu v živých tvorech a dráždí jejich rozplodovací orgány. Jak je to možné, že z téhož bodu na Zemi vane na jednu stranu studený, na druhou stranu teplý vítr – uklidňující nebo vzrušující a vyvolává v jednom směru deště, v druhém směru sucho? Toto je závislé jen od toho, kterým směrem proudí vzduch.

Vidíš, to je zákon prostoru, který nazýváme *čtyři tváře boží*. První tvář – severní tvář – je *ohnivá*, působí životodárně, proto přináší jižní vítr žár a dráždí živé tvory k plození nového života. Druhá – západní tvář – je *vzdušná* – chladná. Činí vše pohyblivým, proto přináší východní vítr občerstvení a osvětlení. Třetí tvář boží – jeho východní tvář – je *vlhká*, mokrá a vlažná. Vše se stává těžkým a líným, proto přináší západní vítr teplo, vlhko, srážky a vyvolává u všech živých tvorů ospalost. Jejich vědomí se stahuje do těla. A konečně čtvrtá tvář – jižní tvář boží – je *studená*. Působí stahování, zhmotnění a krystalizaci, severní vítr proto přináší chlad a uklidňuje nervy.

První a nejdůležitější projevení čtyř tváří božích je „ohnivá“ tvář, neboť působení zbývajících projevení – zbývajících tváří – závisí od této. Druh ohně určuje, zda bude horko, teplo, chladno nebo zima. Je tedy *ohnivá tvář boží otcem ostatních*. Díky jejímu záření vznikají různá skupenství: teplé a suché, plynně vzdušné, chladné a vlhké, tekutě vodnaté, zimou tuhé, pozemské. Tento zákon působí všude na Zemi, v každém stromu, v každé rostlině. V každém domě je například jižní strana, kam směřuje proudění severní tváře boží, teplá a rostliny prospívají na této straně nejlépe; severní strana je studená, východní strana je suchá a západní strana vždy vlhká a když vyrábíme v pyramidě déšť, pak srážky dopadají na všechny budovy ze západu.

Čtveřici najdeš projevenou nejen v hlavních větrech, je ve všem, co bylo stvořeno.

Podívej se na kmeny stromů – severní strana stromů, která přijímá vyzařování chladné jižní tváře boží, je vždy po-

kryta mechem. Přemýšlela jsi již o tom, proč člověk má jen jeden obličej, obrácený dopředu? Ve směru, ve kterém se nalézá náš obličej, jsme ohniví, dávající; na zadní straně jsme zaměřeni opačně, studení a beroucí. Naše údy směřují vcelku rovněž dopředu a svou sílu vůle můžeme vyzařovat také jen ve směru svého obličeje. A proč spíme nejlépe, když ležíme ve směru od severu k jihu, proč leží všechna zvířata, všechny hnízda zvířat a všechna mraveniště takto orientována? Zvíře nemá rozum, aby vědělo proč, ale pociťuje, že přichází ze severního směru vyzařování nervy uklidňující a z jihu oživující, životodárné, tedy dráždící vyzařování a že je pro oběh jeho životního proudu nejlepší, jestliže staví svoje hnízdo ve směru sever – jih a také tam uléhá k spánku.

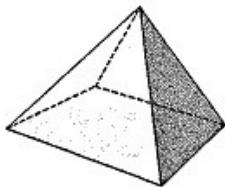
V tom spočívá tajemství, proč je nevhodnější, aby člověk, jestliže hledá spojení s Bohem a modlí se, obrátil se k severu nebo k východu, nikdy však k jihu nebo k západu! Na severu a východu nalezne síly, které ho povedou ke zduchovnění. Na jihu a západu však nalezne dráždidla, která jeho vědomí spojí s tělesnými pudy.

Věz, že se projevuje působení čtyřnásobného vyzařování božího v celém vesmíru dokonale stejně a že každý bod ve vesmíru, tedy také na Zemi dostává ze stejné světové strany vždy stejné proudění a také je vysílá. *Čtyři tváře boží se nemohou nikdy otočit nebo obrátit. Stojí vždy nezměněně ve svém původním směru.*

Kamkoli přišli příslušníci božské rasy, učili lidi těmto hlubokým pravdám různým způsobem, podle zvláštností národa, ke kterému přišli. Zde, kde lidská rasa chápe spíše geometrické pravy a může pravdu pochopit rozumem, vyjadřujeme pravdu čtyř tváří božích pomocí pyramid. Existují však jiné národy, které chápou božské pravdy spíše jako duchovní zážitek. Tam vytesali uprchlí členové našeho rodu mohutné kamenné figury, znázorňující božství v postavě sedícího člověka ve tvaru trojúhelníku s hlavou, která má obličej na každé světové straně.

Obojí znázornění projevuje tutéž skutečnost: když božsky-tvůrčí princip vystoupí ze své bezčasovosti a bezprostorovosti a z nezjeveného do trojrozměrného světa a sta-

ne se hmotou, tak se projevuje v čísle čtyři, přesto si ještě *ponechává svoje tři aspekty*. Tvar pyramidy toto jasně ukazuje tím, že na základně čtverce každá z jejích čtyř stran tvoří trojúhelník – tři aspekty boží. Pyramida projevuje tedy čtyřikrát tři: číslo dvanáct.

Tím jsme dospěli k další pravdě.

Jak ukazuje symbolické ztvárnění ve tvaru pyramidy, má v sobě každá ze čtyř tváří božích tři božské aspekty. To dává *dvanáctinásobné projevení*, které je přítomné v každém bodě vesmíru a působí ve všem, co existuje, počínaje u jednotlivých živých tvorů, kteří žijí na planetách, ale také v planetách, dokonce i v sluncích, slunečních systémech, ve světových soustavách a v celém vesmíru, tak jako malé kruhy ve větším, větší kruhy opět ještě ve větších, až do nekonečna. Jestliže znáš jeden z těchto kruhů, pak znáš nejen vnitřní stavbu celého vesmíru, ale také každého živého tvora. *Neboť na tomto dvanáctinásobném projevení je vybudován celý viditelný vesmír.*

Než půjdeme dále, musíš si uvědomit, že *vše, co my lidé z lidského stanoviska – tedy z venku – vnímáme pomocí svých smyslů, je ve stavu božského bytí zcela opačné*. Třeba něco vidíš zvenku – shora či zdola, zepředu či zezadu, zprava nebo zleva, jestliže však to nevidíš, ale tím sama jsi, obrátí se to v pravý opak. Když něco vidíš, stojíš v duálním vztahu. Ty, pozorovatel a to, co vidíš, jsou dva póly. Jestliže však jsi něčím, pak jsi *v monistickém stavu, v božské jednotě*.

Jako příklad ti ukážu písmeno, třeba ‚E‘. V jakém směru leží toto písmeno?“

„Leží zleva doprava, otče,“ odpovídám.

„Dobře,“ říká Ptahhotep, „teď ho namaluj na tvoji hrud, takže jsi nyní tímto písmenem. Jsi tedy s ním ve stavu jednoty. Ve stavu bytí. V jakém směru leží teď písmeno?“

„Zprava doleva, otče,“ odpovídám.

„Tedy zcela opačně. Pojd, ukážu ti ještě něco.“ Ptahhotep mě vede pod dva kotouče kruhového tvaru, které visí ze stropu a slouží jako osvětlovací tělesa. Na každém je nakresleno dvanáct stejných obrazů, ale v obráceném směru a v obráceném sledu. V jednom kruhu stojí obrazy hlavou dovnitř směrem ke středu a ve druhém stojí tytéž obrazy s hlavou ven, směrem k obvodu kruhu. A sled zprava doleva na jednom je na druhém obrácen.

Nejdříve mne Ptahhotep odvedl k prvnímu kruhu a říká: „Kdy vidíš obrazy tohoto kruhu správně, s hlavami nahoru?“

„Vždy, s každé strany, otče.“

Ptahhotep mne pak odvedl ke druhému kruhu a ptal se: „Jak vidíš tyto obrazy?“

„Všechny mají hlavu dolů, tedy obráceně, jsou rovněž v opačném sledu,“ odpovídám.

„Nyní se pokus najít místo, ze kterého uvidíš také tyto obrazy v jejich správné poloze a správném sledu.“

Pozoruji vyobrazené postavy s tím, že je chci vidět správně – s hlavami nahoru, bezděčně si stoupnu pod – tudíž do středu kotouče... a tu se náhle všechny postavy obrátí!

Nyní stojí všechny správně s hlavami nahoru a ve správném sledu. Točím se dokola, přičemž stále zůstávám ve středu... všechny postavy se dívají na mne ve vzpřímené poloze. Ale v okamžiku, kdy jen o krok vystoupím ze středu, všechny jsou opět obrácené! Jdu opět do středu a prožívám zcela vědomě a hluboce dojata stav bytí... rozumím, co to je... a je mně z tohoto otřesu mdlo.

Ptahhotep vidí mé dojetí a usmívá se: „Rozumíš nyní, proč osobní je vždy přesně opačné k božskému? Rozumíš, proč lidské písmo jde zleva doprava a božské zprava doleva?“

„Ano, otče mé duše, rozumím,“ koktala jsem, chvějíc se rozčilením.

Ptahhotep bere moji ruku do své – ach, jak mne náhle uklidňuje mohutná síla jeho požehnané ruky – a vede mne před velikou nástěnnou tabulí, na které vidím různé geometrické obrazce.

„Země přijímá dvanáctinásobné vyzařování čtyř tváří božích z vesmíru, ze směru různých souhvězdí, která nás obklopují jako kolo. Toto kolo z nich utvořené nazýváme zodiak nebo zvěrokruh. Vyzařování zodiaku způsobuje, že Země vůbec existuje. Tyto vibrace se setkaly v jednom bodě vesmíru, takže vznikla interference silových vln, vzniklo zhuštění... zhmotnění. Zhuštěním vyzařované energie vznikla pozvolna naše Země. Vzhledem k tomu, že při tomto procesu hrálo velkou roli slunce, rostla Země v silovém poli slunce a stala se jeho satelitem. Slunce jí dává životní energii, ale ze zodiaku rovněž stále přijímá vyzařování z jeho sester, ostatních planet naší sluneční soustavy.

A tím, že Země jako všechna světová tělesa je zhmotněním všech těchto různých vyzařování, nalézá se na ní zhmotnění každého stupně všech jevů, zhmotnění, které projevuje určitou převládající jemu odpovídající energii velkého kosmického kola. Existuje tedy na naší Zemi zhmotněné vyzařování každého jednotlivého souhvězdí zvěrokruhu a rovněž každé jednotlivé planety v kamenných útvarech, kovech, rostlinách, zvířatech a lidech. Jména jednotlivých znaků zvěrokruhu označují současně pozemský jev, který je zhmotněným projevem dotyčného znaku zvěrokruhu. Vidíš-li například Iva, tak

věz, že je na živočišné úrovni zhmotněným vyzařováním onoho znaku zvěrokruhu, který nazýváme ‚Lev‘. Existují však kovy, rostliny, lidé, kteří se skládají ze stejné energie, ale právě na úrovni kovu, rostlin a člověka.

Tím, že pojmenování jednotlivých znaků zvěrokruhu je také název dotyčného jevu, který tvoří zhmotněné vyzařování tohoto znaku zvěrokruhu, tak je samozřejmě toto jméno nejvhodnějším slovem, které dokonale jedním slovem odráží charakter vyzařování tohoto souhvězdí.

Čtyři tváře boží – tedy čtyři hlavní body – na hvězdné klenbě v božském stavu bytí jsou:

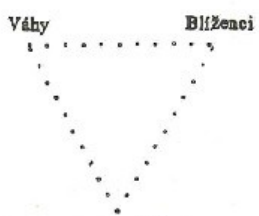

Každá tvář boží, každý hlavní bod nebeské klenby obsahuje tři aspekty neprojeveného *božství*, a tak vznikají čtyřikrát tři projevy, *dvanáct znamení zvěrokruhu*:

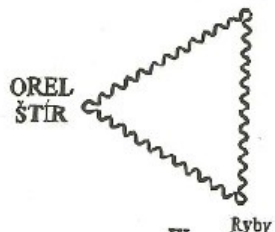
I

Ohnivý trojúhelník
Rak

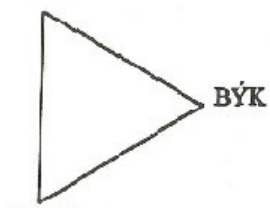
II

Vzdušný trojúhelník
Panna

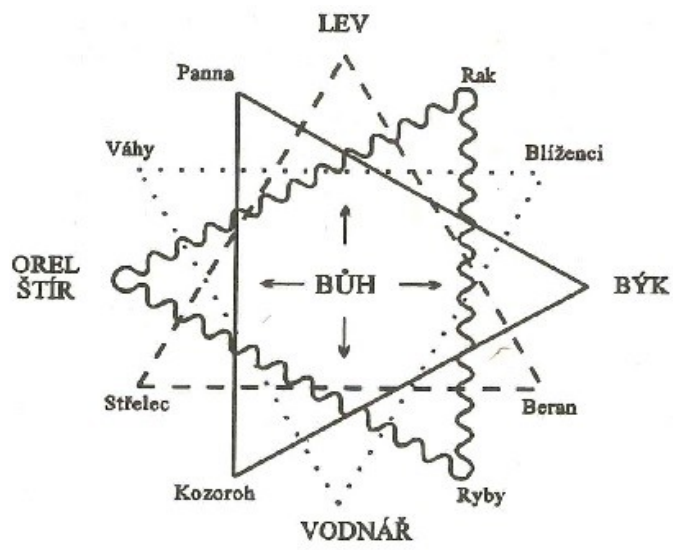
III

Vodní trojúhelník

IV

Zemský trojúhelník

Čtyři tváře *Boha* v božském stavu bytí

Tři ohnivé aspekty první tváře boží první skupiny, se projevují ve třech souhvězdích, nazvaných Beran, Lev, Střelec. Lev je první projev boží, tedy velký otec celého zodiaku. Podle toho mají všechny tři projevy první tváře boží otcovský, životodárný charakter. Beran vyzařuje oheň mládí, plodivou sílu mladého otce, který probouzí svým oplodňujícím pronikáním život v klíně přírody a uvádí ho v chod. Beran je síla jara, která je ve svém působení právě tak divoká a nerozvážná a chce všude proniknout jako zvíře beran. Lev je oheň dokonale rozvinutého, důstojného muže, zralého otce, který vyzařuje svoji tvořivou sílu, svoji lásku a teplo na všechny své děti a nechá je vyžít pod svojí ochranou. Lev je síla léta. Kentaur (Střelec) je tvor, který přerostl svoji živočišnou přirozenost, přemohl svoje tělesné pudy a zaměřuje svoje vědomí k vysokému. Jeho vyzařování je ohněm ducha, staršího, moudrého otce, který dále pomáhá svým dozralým dětem svojí duchovností, svými dobrými myšlenkami a radami. Kentaur nebo střelec je duchovní oheň myšlenky, síla stáří, zimy.

Tři aspekty druhé skupiny *pozemsky hmotné tváře boží* jsou: *Býk, Panna, Kozoroh*. Všechny tři projevy této tváře boží mají v sobě mateřský charakter. Zvíře *býk* stojí na jaře na zelené louce a celá příroda je oděna do slavnostního svatebního roucha nevěsty, která je připravena přijmout plodivou sílu ženicha. Vyzařování znamená zvěrokruhu ‚Býk‘ dává Zemi schopnost přijímat v sobě ohnivou sílu života, nechat ji tam vzklíčit a tím obdrží božské semeno možnost vtělit se do pozemského těla. Vyzařování ‚Býk‘ umožňuje, že božské ‚Já‘, tvůrčí princip: Logos – se stane tělem. ‚Býk‘ probouzí ve hmotě – v ženském aspektu – sílu k oplodnění, připravenost nevěsty. ‚Býk‘ je aspekt budoucí matky očekávající plodivou sílu. *Panna* je bezúhonná královna nebes, matka – královna přírody, které se nikdy nedotkla mužská bytost, a přesto je těhotná myriádami tvorů, které se narodí z jejího božského těla. Síla znamená Panny je plodnost přírody, proto je znázorňována jako žena, která má v ruce klas s pěti zrny. V mystickém světě Panna se stala bezúhonnou lidskou duší, očištěnou od pozemského kalu, která přijala od Ducha božího božské semeno a která je ve velkém očekávání božského dítěte, ve kterém jsou spojeny v

dokonalé jednotě oba principy – božský a hmotný. Panna je aspekt těhotného mateřství. Třetí aspekt pozemské tváře boží je *Kozoroh*. Zvíře Kozoroh žije v oblasti nejtvrďší hmoty na Zemi, mezi skalami. *Stahující* síla zákona hmoty způsobuje, že hmota dosáhne nejvyššího stupně tvrdnutí a přejde v krystaly. Hmota se překonává v krystalu, ztrácí svoji pravlastnost, neprůhlednost a stane se dokonale průhlednou. V krystalu ukazuje hmota geometrické pratyváry tvůrčí síly ve svém vlastním složení. Také dítě je zhuštěný krystalický tvar božsky tvůrčí síly života. V duši člověka se narodí skrze zákon hmoty, skrze stahující a shrnující sílu koncentrace – uskutečnění božského Já, božské dítě: sebeuvědomění. Dokud člověk ztotožňuje své vědomí se svými zvířecími pudy, je jako chlév, ve kterém bydlí zvířata. V tomto chlévě mezi různými zvířaty se musí božské dítě: božské sebeuvědomění narodit. Toto se stane *koncentračním působením* znaku znamení Kozoroha. Soustředit se je jedinou cestou, která vede zpět do jednoty a do ztraceného ráje. Proto se slaví narození božského dítěte v měsíci, kdy slunce stojí ve znamení Kozoroha. Vyzařování tohoto silového střediska napomáhá zcela projevit a uskutečnit božské ve hmotě a skrze ni – v těle. Kozoroh je rodící aspekt mateřství.

Tři aspekty třetí skupiny *vzdušné* tváře boží jsou: *Bliženci*, *Váhy*, *Vodnář*. Vzdušné skupenství, které vznikne tímto vyzařováním, poskytuje pohyb, tudíž se projeví skrze tato tři souhvězdí takové síly, které potřebují možnost pohybu bez zábran. Jejich přirozenost je duchovní. Znamení *Bliženců* nese v sobě obě poloviny stromu dobra a zla. Jeho vyzařování působí dvoustranně – nutí obrátit zrak doprava a doleva za účelem získání poznatků. Jeho působením se rozvětňuje cesta jako větve stromu. Lidé jdou a hledají vědění v nejrůznějších cestách, v různých směrech. Chtějí shromažďovat zkušenosti, vše vidět, vše slyšet, všemu se naučit. Vyzařovaná síla *Bliženců* se projevuje jako touha učícího se po vědění. Vyzařování znamení *Váhy* nutí vše do rovnováhy. Shromážděné zkušenosti se položí na váhu a zvaží. To, co je cenné, se ponechá, bezcenné se zahodí. Působení *Váhy* tvoří harmonii, rozvíjí schopnost rozlišování a uskutečňuje vyrovnání mezi dvou-

strannými silami Blíženců. Souhvězdí Váhy vyzařuje do třírozměrného světa zákon rovnováhy a spravedlnosti. Je to projev zákonodárného vědění. Znamení *Vodnáře* vyzařuje vědění, které bylo v Blížencích shromážděno a na Vahách zváženo, shledáno jako dobré a pojato do zákonů. Vyzařovaná energie tohoto znamení nestrpí žádné překážky a nezná žádné hranice. Vodnář dává, posílá poklady dál, vylévá neúnavně vodu života ze svého džbánu, jejíž vlny proudí do nejvzdálenějších světů. Tyto vlny jsou všeoživující, vysoké frekvence ducha. Vodnář je projevem ducha, který byl osvobozen od překážek a hranic.

Tři aspekty čtvrté skupiny *vodní tváře boží: Rak, Orel (Štír) a Ryby*. Tyto tři projevy tváře boží mají duševní charakter, který se projevuje v citovém životě. Znamení zvěrokruhu *Rak* znamená malou vodu, račí díry, v nichž zvíře žije. Jestliže venku chytí kořist, stáhne se opět do své díry, aby ji strávil. Vědomí, které bylo orientováno ven, aby našlo duchovní potravu, se stáhne do sebe, stráví a přemění svoji kořist, svoje nashromážděné dojmy v moudré zkušenosti. Vyzařovaná síla zodiakálního znamení *Raka* se projevuje jako v sebe nazírající, sebe analyzující vědomí hledající bytosti. Znamení *Štír – Orel* představuje velký bod obratu, kde se stane z lezoucího červa vysoko létající vykoupený orel, probuzená bytost, která si uvědomuje božské Já. Červ – Štír – se musí sám zabít, aby se mohl stát orlem. Proto má toto souhvězdí dvě jména: V nevykoupeném stavu se jmenuje Štír, jako živočich, který se sám zabije svým žihadlem. A ve stavu vykoupeném se jmenuje Orel, a tvoří symbol svobodné duše, která jako božský sokol Horus letí vysoko nad veškerou hmotou. Vyzařování tohoto souhvězdí se projevuje jako hnací síla, jako oheň života, který se v tomto tvaru projevuje skrze vodu – skrze tělesné šťávy. Tato síla dává duchu možnost vnořit se do hmoty, aby byla znovu v těle zrozena. Tato energie znamená prahada pokušení, která láká ducha do hmoty a způsobuje pád z rajske jednoty. Jestliže je tato síla přeměněna tak, že nepůsobí ve hmotě, ale stane se duchovní, pak se ze sexuální touhy stane hnací síla, která pomůže padlému vědomí zpět do rajske jednoty. *Bez této síly nenajde žádné vědomí, vypadlé z*

jednoty, cestu zpět k Bohu! Voda tohoto souhvězdí je jako bažina, ve které působí skryté kvasné síly a nad kterou se hou-pají ohně bludiček, aniž by hořely. *Ryby* bydlí v nekonečném oceánu. I když se někdy dostanou k povrchu, opět se ponoří a zmizí v nezměrné hloubce. Pravá přirozenost člověka se podobá oceánu: Vědomí je na povrchu, ale o mnoho větší a hlubší díl lidské bytosti leží v nevědomí – odtud pocházejí základy a kořeny jeho myšlenek, slov a činů. Avšak vykoupený člověk, který dosáhl dokonalého sebepoznání, jehož vědomí bylo zasvěceno do jeho božského Já a tam uskutečněno, nemá už podvědomí a nadvědomí – tedy nic nevědomého. Plave zcela vědomě v hloubce nekonečného oceánu božského vše-vědomí. To, co znamená pro ještě nevykoupeného člověka nevědomí, to se pro něho stalo dokonale uvědomělým domo-vem a prvkem. Dva projevy pohlaví – mužské a ženské – se těší z dokonalé harmonie, jako dvě šťastné volné ryby v oceánu. Působení souhvězdí *Ryby* je vykoupení a rozpuštění osobního v neosobním, v hloubce nekonečného Já, v božské neoddělitelné jednotě – jednotě všebytí. Velké dílo je ukonče-no vyzářováním této síly, zduchovnění hmoty je dokonáno.

Vidíš, že tři aspekty každého trojúhelníku stojí ve vzá-jemné souvislosti vycházejíce z hmotné úrovně, a obsahují stupňování směrem ke zduchovnění.

Souvislost existuje nejen mezi třemi aspekty jednotli-vých tváří božích, ale i tím, že čtyři trojúhelníky leží v sobě takovým způsobem, že jejich středy jsou totožné. Tak tvoří zodiak kruh dvanácti projevení, takže různé aspekty čtyř troj-úhelníků tvoří těsně související vývojovou řadu. A další třetí souvislost je ještě mezi jednotlivými souhvězdími, to je sou-vislost mezi dvěma naproti sobě ležícími souhvězdími, která si jsou vzájemně doplňujícími polovinami.

Mluvme však nejdříve o souvislosti vývojové řady.

Sled řady začíná přirozeně se souhvězdím Berana, pro-tože začátek všech projevů života – tedy také jarní bod – leží v Beranu. Pamatuj si však, co ti říkám: existují dva ‚jarní body‘, *absolutní a relativní. Absolutní jarní bod nosí v sobě každý projev – tedy také Země a její živé tvory. Absolutní jarní bod je na zevním světě nezávislý. Relativní jarní bod je závislý na*

současné poloze hvězdné klenby a nezůstává v důsledku různých pohybů Země na stejném místě, ale trvale se přesouvá. O tom budeme ještě později mluvit důkladně.

Sled řady souhvězdí v zodiaku je následující: *Beran, Býk, Blíženci, Rak, Lev, Panna, Váhy, Štír – Orel, Kentaur (Střelec), Kozoroh, Vodnář, Ryby.*

Vše, co se na hmotné úrovni zhušťuje a stane se hmotným zjevem, proběhne svoji životní dráhu v tomto kole zodiaku. Život člověka je velkou periodou, která se rozpadá na menší periody – dětství, mládí, zralost a stařecký věk – a tyto se opět skládají z ještě menších, z roků, ročních období, měsíců, týdnů a konečně dnů.

Každá perioda, den, rok, nebo celý život plyne v kole zodiaku. Narození odpovídá Beranu, pak člověk putuje všemi souhvězdími, dosáhne své zralosti ve Lvu a umírá ve znamení Ryb a zmizí z hmotné úrovně. Stejně začíná den tím, že se probudíme ze spaní a objevíme se v tomto světě, pak se rozvine den, v poledne dosáhne své zralosti a kulminuje, pak jde dolů a po dalších proměnách nastane večer, kdy ukládáme své tělo ke spánku, pak stáhneme své vědomí zpět do Já a usneme – stejně jako na konci života, když své tělo odložíme s konečnou platností. Každá perioda má začátek, rozvinutí, kulminaci, pak zase sestup až k rozpuštění.

Jednotlivá znamení zvěrokruhu mají tyto hlavní vlastnosti:

Beran způsobuje, že se vůbec něco na světě objeví, narodí. I tehdy, když čas narození nespadá do znamení Berana! Neboť každé narození má v sobě sílu počátku, která je nezávislá na zevním světě, tedy na souhvězdí, kterou však nazýváme jak venku na hvězdné klenbě, tak v nitru každého tvora Beran. To je absolutní souhvězdí v každém projeveném tvaru. Rovněž tak je tomu se všemi souhvězdími, se všemi projevy života a aspekty všech čtyř tváří božích. Existuje vnitřní *absolutní* projev a zevní – *relativní*.

Potom musí živý tvor zapustit kořeny v novém okolí. To se stane za pomoci *Býka*. Nový živý tvor přijímá potravu a asimiluje ji. Tím se uskuteční hmotné spojení s tímto světem a zásobování jeho těla.

Působením *Blíženců*, když živá bytost počne shromažďovat zkušenosti, její cesty se rozvětvují jako větve stromu. Vyvíjí se různými směry a dosáhne rozmanitých vědomostí.

V *Raku* se vrací domů a zpracovává svoji duchovní kořist, zkušenosti, které shromáždil. Začíná se vytvářet jádro.

Životodárným a ohnivým působením *Lva* stává se živý tvor zralým a důstojným. Rozvíjí svoje síly a schopnosti a splňuje svoji pozemskou povinnost: plodí novou generaci a stává se otcem rodiny.

Panna přináší žně a člověk shromáždí plody své činnosti do stodoly. V hloubi jeho duše vyvíjí se božské dítě – *univerzální láska!*

Váhami budou zváženy jeho činy, pozitivní a negativní budou vyrovnány. Pozornost se zaměří na obě strany, jak na světskou, tak na duchovní. Přivádí v sobě tyto dva světy do dokonalé rovnováhy a uskuteční vnitřní božský zákon, který stojí nad vším relativním.

U *Štíra* dochází k velkému obratu: musí zduchovnit božsky tvořivou sílu, která se projevila jako hybná síla a musí ji dát do všeobecných služeb. To znamená, že musí zcela překonat svoji osobu. Zažije mystickou smrt své osoby, vzkříšení a nesmrtelnost ducha. Od nynějška přestává sloužit materialismu; létá vysoko nad zemí v dokonalé duchovní svobodě jako *orel*, jako sokol *Horus*.

Působením *Kentaura (Střelce)* se stane velkým učitelem jako sám Kentaur, bytostí, která přerostla svou animální úroveň, bytostí, která nyní používá svého zvířecího těla jen k tomu, aby rychleji dosáhla cíle, který už jasně vidí. Její myšlenky prosvěcují jako blesky husté mraky temnoty a nevědomosti. Předává svoje zkušenosti následující generaci.

V *Kozorohu* se narodí v srdci božské dítě – univerzální láska. Ztotožní se s božským Já a stane se v něm vědomým. Člověk se stává jasným krystalem, který učiní viditelným božské dítě, narozené v jeho srdci. Projevuje ve svých slovech a činech univerzální lásku.

Ve *Vodnáři* živý tvor vylévá všechny svoje poklady. Stal se zářícím božským dítětem, které nezná pohlavnost. Sám se

vyzařuje, je pramenem nejvyšší duchovně-božské síly. Začíná proces proměny, odhmotnění.

V souhvězdí *Ryb* zažije živý tvor sjednocení se svojí ukrytou doplňující polovinou. To ale znamená zničení hmoty. Vrací se domů, zpět do nebeské vlasti, do *vše-jednoty*, do *Boha*. Jeho vědomí sklouzne do kosmického vševědomí, odloží svoje tělo a ukončí svůj pozemský život.

Toto je cesta člověka i tehdy, když dosud nedosáhl nejvyššího stupně vědomí. Vývojové stupně mohou být různé, vývojový rozsah zůstává stejný.

Naproti sobě stojící souhvězdí se však vzájemně doplňují:

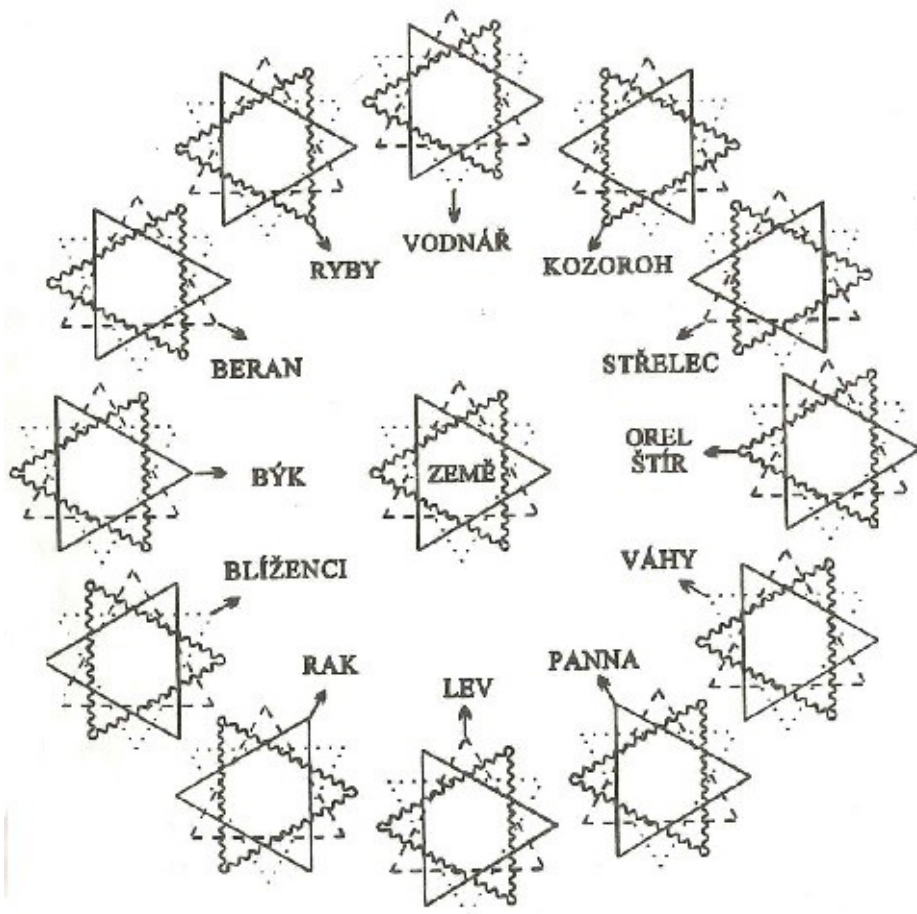
Mohutná impulsivní síla *Berana* je vyrovnávána *Vahami* pomocí zákona, který krotí divoké a slepé síly *Berana* a uvádí je do správné dráhy. Početí očekávající síla nevěsty souhvězdí *Býka* doplňuje a uspokojuje hnací sílu *Štíra*. Do vlastního domova se stahující mateřská síla *Raka* doplňuje krystalizující vyzařování *Kozoroha*, rodičího dítě. Novorozené dítě patří domovu. Otcovské vyzařování *Lva* nalézá svoje doplnění v dětské síle *Vodnáře*. Otec podporuje, chrání a vychovává dítě! Vědychtivý mladík ze znaku *Blíženců* obdrží poučení, po kterém žízní, od velkého učitele *Kentaura (Střelce)*. Nebeská *Panna*, která ve svém svatém lůně nosí božské dítě, přijímá potravu z mystického světa dvou *Ryb*.

Nyní znáš vyzařování čtyř tváří božích ve variantním působení v různých znameních. Abys mohla správně pochopit život vesmíru a život myriád živých tvorů – tedy i svůj vlastní – musíš vědět, že kruh projevů se dvanácti silovými středisky obklopuje každý bod vesmíru nezávisle na znamení zvěrokruhu. Jelikož se čtyři tváře boží nikdy nemohou otočit nebo obrátit, vysílá každé souhvězdí do různých světových stran různé silové vyzařování. Vyzařování je tedy určeno stálým *směrem* čtyř tváří.

Vezměme například znamení *Lva*. Ve směru Země vysílá vyzařování charakteristické pro *Lva*, ale na světová tělesa v protilehlé straně vyzařuje sílu *Vodnáře*, v západním směru sílu *Orla*, na východ sílu *Býka*, ve směru severo-severozápadním sílu *Panny*, ve směru západo-severozápadním sílu

Vah atd., v každém směru jiné vyzařování, které odpovídá světové straně!

Nyní chápeš, že tato vyzařování nejsou závislá od *místa seskupení hvězd*, nýbrž vždy od *směru*, ze kterého přicházejí. Právě tak jako vítr, i když z jednoho bodu vane do různých směrů, má různé účinky věčně spoutané s jednotlivými směry.

Poloha Země ve čtyřech tvářích božích, které se nemohou nikdy obrátit.

A teď poslechni ještě jednu velmi důležitou skutečnost: Protože všechno, co se projevuje *hmotně z vlastního středu*, neboť čtyři tváře boží vyzařují z každého bodu, naprosto stejně a nezměněně, nalézá se vše – ústřední slunce, slunce, planety nebo rostliny, zvíře, jednobuněčný tvor nebo člověk – ve středu dvou kol: ve středu velkého *kosmického kola* a protože tento střed je totožný s vlastním středem – také ve středu svého nezjeveného bytí, svého *vnitřního kola*.

Velkým kosmickým kolem je vyzařování *přijímáno* z venku, z vlastního kola je *dáváno* z nitra.

My jsme totožní se stavem Země, která vypadla z božského bytí. Země nemá ústřední postavení ve vesmíru, nýbrž je satelitem slunce, který obíhá kolem slunce a ještě se točí kolem vlastní osy. V důsledku toho vidíme vše ve vesmíru obráceně, než tomu je v božském stavu bytí – v objektivní skutečnosti. Viděno ze Země krouží kolem nás celá hvězdná klenba se všemi světovými soustavami, slunečními soustavami a planetami, ale ve skutečnosti je tomu právě naopak. Kolem nás nekrouží hvězdná klenba, ale Země obíhá na předepsané dráze v menším kruhu kolem slunce – ve větším kruhu se sluneční soustavou našeho slunce kolem světového slunce a v ještě větším kruhu s celou soustavou světového slunce kolem ústředního slunce atd. vždy ve větších kruzích vždy větší světové soustavy až do nekonečnosti.

Také život světových těles a světových soustav není nic jiného než kroužení a vývoj ve velkých cyklech čtyř tváří božích, v *Zodiaku*. *Všimni si však dobře, co ti nyní řeknu: Každý jev ať se nalézá kdekoli ve vesmíru, nosí v sobě jak velké kosmické, tak i malé vlastní kolo, ať se jedná o jednobuněčného tvora, rostlinu, zvíře, člověka nebo světové těleso. To budeš považovat za samozřejmé, jestliže jsi pochopila, že každý bod vesmíru vyzařuje stejný dvanáctinásobný projev čtyř tváří božích, aniž by se tyto mohly obrátit.*

Vyzařování energie, které přijímáme z velkého kosmického kola, dostáváme zvenku a proto vidíme tento kruh obráceně, jako přesný zrcadlový obraz božského stavu bytí.

Tím, že je hvězdná klenba z hlediska Země v neustálém pohybu, mění se rovněž složení vyzařování, které Země při-

jímá z vesmíru od nesčíslných hvězd – které se v obrovském kosmickém kole pohybují ještě samy pro sebe. Každý jev – tedy také každý člověk má ve svém kole *individuálně složenou strukturu sil*, skládající se ze stejných tvůrčích sil, které září ve vesmíru z hvězd. V okamžiku zrození jsou struktury sil v individuálním vlastním malém zodiakálním kole stejné se silami ve velkém kosmickém zodiakálním kole. Neboť věz, že *živá bytost může být zrozena jen v tom okamžiku, kdy obě struktury sil jsou v dokonalém souladu.*

Až do konce života působí na člověka nové dojmy, zážitky a nejrůznější vlivy. Se zkušenostmi, které během života shromáždí, změní se ve značné míře jeho vnitřní konstelace. Některé síly rozvine a některé zatlačuje do pozadí v souladu s reakcemi na svoje činy a na svoje zážitky. *Vnitřní konstelace, kterou má živý tvor v okamžiku smrti, se vtiskne do duše a ta nemůže být znovuvtělena tak dlouho, dokud hvězdná klenba nemá ve svém stálém pohybu stejnou konstelaci.* Tím se stane, že někteří lidé se reinkarnují už po krátké době, jiní pak musí čekat eventuálně tisíciletí, až nebeská klenba vstoupí do stejné konstelace, jakou má jejich duše.

Všichni živí tvorové, kteří se rodí v každém okamžiku věčnosti do třírozměrného světa, zemřeli v předchozím životě ve stejné konstelaci, která existuje v okamžiku jejich zrození do této inkarnace. *Konstelace při smrti v předchozím životě je bezpodmínečně totožná s konstelací při narození v následujícím životě. Naproti tomu není nikdy totožná konstelace při zrození a při smrti ve stejném životě, protože živý tvor se zkušenostmi změnil.* Každý živý tvor – tedy taky člověk – nosí však po celý život v sobě obraz konstelace, jaká byla v okamžiku jeho narození, neboť je v něm obsaženo individuální kolo, ve kterém se již skrýval postupný vývoj a změna jeho charakteru.

Jestliže chceš zjistit, jaká je vnitřní konstelace sil při narození, které vytvořily živého tvora a působení v jeho duši, v jeho těle, v jeho celé bytosti a *tedy i v jeho osudu*, tak musíš vypočítat konstelaci hvězd v okamžiku jeho narození.

Neustálým pohybem nebeské klenby vzniká mezi oběma koly, mezi kolem kosmickým a individuálním, posun. Stře-

diska energie vyzařující sílu kosmického kola – to jest souhvězdí, stálice, planety – a skrytě působící silová střediska individuálního kola, která jsou v okamžiku narození dokonale jednotná, se od sebe vzdalují; po určité době se mohou k sobě opět přiblížit, a tak někdy vznikají příznivá, vzájemně se podporující harmonická spojení, jindy pak nepříznivé interference nebo disharmonická napětí. Proto mají živí tvorové někdy harmonicky – pozitivní, jindy neharmonický – negativní vlastnosti. A tím, že osud je zrcadlovým obrazem charakteru a následkem činů, existují v životě někdy příznivé, jindy nevhodné obraty.

Všechny jevy podléhají těmto silám, ***jen jediný živý tvor má možnost a schopnost ovládat energie a síly, které působí ve vesmíru, v jeho vlastní bytosti a v jeho osudu; a může je libovolně řídit: člověk. Ale jen tehdy, jestliže si začne tyto síly uvědomovat, pozná je v sobě a překoná je.***

Dokud člověk tyto síly v sobě nepozná, je jim stále vydán na milost jako ostatní nevědomí tvorové, kteří jsou zapojeni do těchto tvořivých sil bezprostředně a jsou jimi slepě řízeni. Jenom člověk, který dospěl k vlastnímu sebepoznání, má možnost se povznést nad tyto síly pomocí svého vědomí, místo aby jim byl nevědomě vydán na milost. Může je ovládat anebo v sobě přeměnit a předat je dále dokonale změněné. Jestliže člověk však je schopen v sobě proměnit tvořivé síly, pak je také schopen přeměnit síly, které působí v jeho osudu, tedy ovládat svůj osud.

Nyní chápeš, proč je důležité v sobě poznat a naučit se ovládat dvanáctinásobná vyzařování sil čtyř tváří božích. *Když poznáš, že pouze tvé tělo a vše, co je hmotné v tvé bytosti, je vybudováno z těchto sil, že však tvé božské Já stojí nad těmito silami a má schopnost je ovládnout*, pak můžeš opět dostat do svých rukou vládu nad těmito mohutnými tvůrčími silami – kterou jsi ztratila, jakmile jsi se narodila ve hmotě. Pak můžeš své Já, které je ukřížováno v těle na dvou velkých kládách hmotného třírozměrného světa – na čase a prostoru – a je zatlačeno do nevědomí, podřízeno nadvládě smrti, osvobodit, vzbudit ze zdánlivé smrti a opět Ho posadit na trůn. Toto tajemství symbolizuje kříž s ukřížovanou božskou postavou druhého aspektu

božího, s tvůrčím principem, který se odívá do hmoty a tím vezme na sebe vlastnosti hmotného světa, aby ho oživil a aby dokončil během eónů velkou oběť a dílo: Projevit beze zbytku ducha skrze hmotu a tím zduchovnit hmotu.“

SVĚTOVÁ OBDOBÍ

„Země a její obyvatelé si ještě nejsou vědomi sil, které Země dostává z kosmu, proto je nemohou ani ovládat a libovolně přeměňovat. Země přijímá záření z kosmu, koupá se a plave neustále v těchto vlnách energie. Všechno, co se děje na Zemi, je bezprostřední reakce a ozvěna těchto vibrací.

Slunce zvyšuje, mocně zesiluje vibrace onoho souhvězdí, ve kterém právě stojí a s ním společně ozařuje Zemi.

Pohyby Země vyvolávají dojem, že hvězdná obloha se otáčí nejen kolem nás, ale dělá ještě jiné pohyby. Jeden z nejdůležitějších pohybů Země je, že její osa opisuje obvod kužele. Jeden konečný bod její osy zůstává téměř na témže místě, zatímco druhý opisuje kruh. Tímto pohybem Země posunuje jarní bod v kosmickém kole pomalu dál, viděno ze Země, ubíhá nazpět.

Časové rozpětí, v němž osa Země vykoná tuto dráhu jednou, tedy i jarní bod ve zvěrokruhu oběhne kolem dokola, odpovídá 25 920 rokům na Zemi. Nazýváme to světový rok. Toto číslo děleno dvanácti dává světový měsíc – 2 160 roků na Zemi, to je čas, během něhož jarní bod projde jedním znamením.

Vibrace z kosmu má na Zemi takový účinek, že ovlivňuje i světové dějiny; vedoucí ideje náboženství, vědy i umění jsou ovlivňovány zářením onoho souhvězdí, do něhož spadá jarní bod během světového měsíce. Duchové vtělení na Zemi – lidstvo – musí stále uskutečňovat novou epochu a osvědčit se v jejích idejích.

Národ je duchovní skupinou, ztělesněním energie určité koncentrace. Každá epocha přináší jinou duchovní skupinu, jinou rasu na Zemi a jestliže splnila úkol uskutečnit nové ideje a rozvinout novou kulturu během jednoho světového měsíce,

opouští Zemi, aby se dále rozvíjela na nějaké jiné planetě. V národě jsou však vždy jedinci, kteří neobstojí ve zkouškách epochy až do konce. Tito zůstávají vzadu jako vyvržená škvára a musí se znovu vyvíjet na Zemi. To je důvod, proč národ po velkém rozkvětu kultury pak náhle upadá. Po vysoce rozvinutých předcích následují náhle degenerovaní a charakterově slabí potomci a kdysi vysoce ceněný národ je bezmocný a je jím všude opovrhováno. Tito potomci jsou škvárou národa, který dosáhl nejvyššího stupně rozvoje na Zemi, zduchovnil se a opustil Zemi.

Hmotný svět vzniknul, protože v božských stvořitelských zářeních, která křížují vesmír, došlo k interferencím, tím ke zhuštění, zhmotnění. Kdyby se světová tělesa dostala do čistých, netransformovaných vibrací božsky tvořivé síly, mělo by to za následek okamžité zničení všeho hmotného. Stálice – slunce jsou velké transformátory, které přetvářejí tvořitelské paprsky pro všechna světová tělesa a ozařují je v napětí transformovaném a snesitelném pro Zemi. Transformované paprsky nás zasahují ze stálic, které představují souhvězdí ve zvěrokruhu. Chceme-li tedy znázornit nejvyšší božské záření energie, zvolíme symbolickou formu některého souhvězdí, které nejsilněji působí na Zemi, a to je vždy „epochu tvořící souhvězdí“, v níž toho času stojí jarní bod.

Jsme nyní v epoše, ve které stojí jarní bod na začátku znamení *Býka. Bůh (Ptah)* se nám tedy zjevuje ve vyzařování tohoto souhvězdí, a proto se také znázorňuje v zemské atmosféře zjevující se božství postavou býka, postavou božského býka *Apise*. Doplnující znamení *Škorpion – Orel* je znázorněno buď jako pokušitel – jako po zemi se plazící had – nebo v postavě božského ptáka *Horuse*. Ty víš, že dokud je tato energie vázána na Zemi a projevuje se na nízké, na hmotu vázané úrovni, je to had, který láká lidi k dalšímu převtělování. Naproti tomu, je-li tato síla oduševnělá, pomáhá lidem k zažití nejvyššího duchovního stupně už v těle.

Používáme *vztyčeného* hada jako znamení zasvěcení, jako pána stromu poznání a vědění. Zasvěcený je vysoko létající *orel*, který hada – pudovou sílu – oduševňuje a projevuje svým rozumem jako sílu duchovní. Zasvěcený je tedy doplňu-

jící nástroj, který znamením zvěrokruhu, *Býkem*, zjevuje božství. Proto jsou tato zvířata v této epoše na Zemi ‚svatá zvířata‘. Ty teď rozumíš, proč zasvěcenci mění znázornění Boha podle znamení, ve kterém je právě jarní bod. Avšak za všemi těmito symboly, za všemi formami, stojí nezjevený původ – *božství v sobě spočívající*.

Znamení Býka patří k onomu trojnásobnému projevu, jeho boží tvář pozemsky hmotná, působí jako smršťování, stahování a tvrdnutí. Proto jsou nyní hlavně ty síly, které budují hmotu a působí ve hmotě, pro obyvatele Země nejnáze použitelné a jsou jim volně k dispozici. Náš úkol je *ovládnout hmotu* hmotou, to jest energiemi, *tvůřícími podstatu hmoty*. Používáme frekvence hmoty, této skrytě působící nezměrné síly, jejíž projev je hmota, tedy *ducha této hmoty*, abychom ovládli hmotu samotnou. Nabijeme hmotu archy úmluvy celou oktávou těchto energií a ovládneme tak zákony hmoty, síly budující i bořící, zhmotňující i odhmotňující, a tím i váhu hmoty, kterou můžeme zvýšit nebo snížit.

Časem dojdou naše pravdy k plnému rozvoji a rozkvětu. Ale potom, následkem nepřetržitých pohybů a změn opustí Země tyto oblasti kosmu, kde spolupůsobí tyto energie, aby vytvořily přítomnou epochu. Postupně budou určité energie odpadat, mnohé nové přibývat a spolupůsobení energií působících na Zemi se zvolna změní. Ale to také znamená, že se budou rodit stále odlišnější bytosti. Lidstvo se postupně změní. Naše pravdy už nebude chápat; symboly a slova, kterými vyjadřujeme tajemství zákonů stvoření, ztratí svůj obsah a na staletí zůstanou jen prázdnou schránkou. Lidstvo bude povoláno k novým zkouškám prostřednictvím nového učebního materiálu.

Už víš, co se stane, až poslední velekněz zasvětil posledního kandidáta, který byl hoden našeho vědění, a předá mu archu úmluvy a hůlku života: zavře se se svým spolupracovníkem do velké pyramidy, uzavře vchod zevnitř do otvoru zapadajícími balvany; pak oba sebe i naše zařízení a přístroje dematerializují, aby zachránili naše tajemství před nezásvěcenými rukama. Mezitím poslední zasvěcenec, který bude pocházet z národa povolného uskutečnit novou epochu,

zachrání archu úmluvy a hůlku života z této země a ponese ji dále. Bude oznamovat svému lidu ideje nové epochy, v níž prochází jarní bod znamením Berana, která se svým doplňkovým znamením Vah bude mít nejsilnější vliv v oné epoše.“

„Pojď, moje malá dcero,“ říká Ptahhotep, „nyní položím svou ruku na tvou hlavu a ty spatříš obrazy budoucnosti.“

Ptahhotep mne vede k lůžku, na němž neofyté cvičí pod jeho vedením schopnost pohybovat volně vědomím v čase, to jest vyhledávat vědomě minulost i budoucnost a prožívat je jako přítomnost.

Ptahhotep mne vyzývá, abych si lehla a jak mi pokládá ruku na čelo, cítím už to známé šumění a šimrání v hlavě. V následujícím okamžiku vyvstávají obrazy, které mi symbolickou řečí snů ukazují *smysl* událostí ve vzdálené budoucnosti.

Vidím přijímací místnost faraóna – cizí sál a neznámý farao, který není zasvěcenec jako můj otec a má vyzařování velmi nízkého stupně; před ním stojí dvě důstojné, krásné postavy. Dva bratři, nádherní lidé s ušlechtilými rysy obličeje. Z jejich vyzařování poznávám, že jeden je zasvěcenec, druhý jen vtipný, šikovný řečník. Zasvěcenec mlčí, jeho bratr se však snaží svým řečnickým uměním přesvědčit faraóna, aby jejich národ, který pracuje v otroctví faraóna, nechal pod vedením obou odejít ze země. Farao je tvrdý, nechce to dovolit, žádá zázrak. Tu bere řečník hůl, kterou drží v ruce a hodí ji na zem před faraóna. Hůl se v okamžik mění v hada, který se plazí pryč. Farao volá své mágy, aby odpověděli. Také oni hází své hole na zem, i ty se proměňují v hady. Ale první had požírá všechny hady mágů.

Vykládám si obraz. Hůl je rozum, mocná pomoc. Jestliže však je rozum na zem vázaný, slouží jen hmotným účelům, je z něho had, plazící se po zemi, pokušitel sobectví a vychytralosti. Oba ušlechtilí muži bojují nesobecky za svůj národ, v jejich ruce se z vychytralosti stane moudrost, která ničí všechny sobecké argumenty zbabělých mágů.

Nyní se mění obraz. Bezbožnost a sobectví Egyptanů přitahuje na sebe stále těžší osudové rány. Přesto farao nedovolí, nechce propustit zotročený národ. Nakonec přichází

největší soužení. Všichni prvorození z rodiny faraóna i národa i prvorozená zvířata jsou božími anděly jedné noci zabiti. *Jen ti, kdo jedli maso beránka a jeho krvi napsali své jméno na dveřní trám, nejsou anděly zabiti.*

Co říká tento symbol? V novém věku budou působit znamení zvěrokruhu *Beran* a jeho doplněk *Váhy*. V čase, kdy se tento vliv neprojeví ještě v plné síle, působí *Beran* nejprve ve formě *beraního dítěte*, tedy jako beránek. Kolem zasvěcenice se shromažďuje národ, který má v krvi tytéž síly, jež odpovídají *znamení Berana*. Jsou předchůdci nové epochy, „vyvolený národ“, který dokáže oznámit lidstvu staré pravdy v nové formě.

Ti, kdo uskutečnili starou epochu, musí teď odejít. Úkol je skončen. Andělé boží je odvedou domů.

Nový obraz: Vidím, jak mocný zasvěcenec vyvádí svůj národ z Egypta. A jelikož *Beran je ohnivým znamením*, vznáší se před ním jako ohnivý mrak, aby mu ukazoval cestu. Vede svůj národ z duchovní temnoty, která vládne v Egyptě na konci této epochy. Ale srdce faraónovo se opět zatvrzuje, lituje, že nechal odejít zotročený národ a táhne s celým vojskem za uprchlíky. Zasvěcenec, aby ochránil svůj národ, používá svou hůlku života. Zamíří frekvenci ultrahmoty, která mohutně zvyšuje přitažlivost zemskou, proti vojsku faraónovu. Faraó a všichni jeho bojovníci, válečné vozy a zvířata, jsou náhle tak těžcí, že jakoby dostali kořeny, svou obludně zvětšenou váhou se neodvratně propadají do země. A protože se to děje na břehu moře, zalévá nakonec moře celé houfy vojska svými obrovskými vlnami.

Ale obrazy se mění. Zasvěcenec prodlévá se svým národem „v poušti“, v tom těžkém přechodném období mezi dvěma věky. Neboť dvě epochy nejsou nikdy ostře od sebe odděleny, ale nejasně vplývají jedna do druhé. Tak vzniká přechodná doba, v níž účinky dvou znamení, odcházejícího a přicházejícího, se projevují oslabeně a proti sobě. Zastaralé ideje už neuspokojují novou generaci, naproti tomu starší generace si ještě nemohou osvojit a strávit nové ideje. Největší část národa se vrací ke svým zkonstatěným názorům, tedy k ideám znamení *Býka*, které však už nepůsobí silou dospělého

Býka, ale silně oslabeného, už jen silou malého býka, telete. A vidím ve své vizi budoucnosti, protože symbolickou řečí snových obrazů vyjádřeno, duch je vždy *zlato*, že národ zasvěcenec *tančí kolem zlatého telete a uctívá je*.

Velký zasvěcenec je zatím „na hoře“ a mluví „tváří v tvář“ s Bohem. Je ve stavu nejvyššího vědomí, identický s Bohem. Je nositelem boží vůle, aby svému národu sdělil nové ideje dvěma náboženskými symboly; obětním beránkem, symbolem znamení *Berana*, a dvěma deskami zákonů s deseti božími příkázáními, symbolem doplňujícího znamení *Vah*.

Obětní beránek je božské *Já*, které oděno do hmoty, nechá se ukřižovat na dvě velká břevna trojrozměrného světa; *času a prostoru*, tedy obětuje svůj vlastní život, aby Zemi oduševnil a osvobodil.

Dvě desky zákonů podobné těm, které jsou v našem chrámu na hlavě posvátného sokola *Horuse*, který je symbolem prostor křižujícího tvořivého principu, božského *Já*, jsou symbolem pro vnitřní strukturu onoho *Já*, jež se projevuje v duši jako morální zákony.

Tyto božské pravdy budou déle než dva tisíce let vedoucími idejemi, náboženskými symboly. Jimi se uskuteční zkouška nové epochy.

Když zasvěcenec přinese hotové desky zákona a vidí, že jeho národ uctívá zlaté tele, uhodí oběma deskami o zem s takovou zlostí, že se rozbijí na kousky a prosí Boha, aby neposlušný národ potrestal.

Tu přicházejí malí jedovatí hadi – symboly pokušení, had, hybná síla ze znamení *Štíra* – z nebe a štípají lidi, kteří uctívali zlaté *tele*. A ti velice trpí jedovatým uštknutím. Zasvěcenec se smiluje nad nešťastným národem. Postaví uprostřed tábora, kde se národ nalézá, dvě břevna ve tvaru T a kolmo k nim postaví mosazného hada *hlavou vzhůru*. Je to symbolické znázornění stromu poznání a vědění, hadího stromu. Had – ne už dolů, ale vzhůru směřující, už dále není pokušitelem, který vábí lidi do tělesnosti, je symbolem nejvyšší moudrosti, která vede lidi zpět k jednotě, k *Bohu*. Všichni nemocní, kteří se podívají na tohoto mosazného hada, budou okamžitě zase zdraví.

Interpretuji vizi, rozumím: lidé, kteří nemohou nebo nechtějí přijmout ideje nového věku, duchovně onemocní. Nenajdou už místo mezi lidmi, přicházejí do těžkých duchovních konfliktů. Ti se mohou uzdravit, jsou-li přivedeni do středu své vlastní bytosti, kde stojí hadí strom. Spatří-li tento strom, aniž jedí jeho ovoce, poznají božské pravdy, aniž jich využijí pro sebe, budou uzdraveni. Neboť moudrost a nesobecká vševědoucnost uzdravuje každou chorobu duše.

Obrazy budoucnosti běží dál. Velký zasvěcenec vede svůj národ až k prahu nové epochy – až k *zaslíbené zemi* – pak vystoupí na horu a zmizí; nikdy se nenajde jeho tělo. Víím, odhmotní se právě tak, jako poslední zasvěcení veleknězi se odhmotnili v pyramidě se všemi tajnými nástroji.

Vyvolený národ, povoláný uskutečnit ideje nové epochy, jde dál a do písmene hlídá moudrost a tajné učení svého velkého mistra. Jen archa úmluvy ztrácí postupně svou magickou sílu a už není žádný zasvěcenec, aby ji mohl opět nabít svou hůlkou života...

Uplyne světový měsíc a osa zemská se opět posunula na své kuželovité dráze o jednu dvanáctinu. Jarní bod pomalu vstupuje do znamení *Ryb*. Opět jsou lidé neklidní, nenacházejí už pravdu v opotřebovaných, zatuchlých idejích. Jsou jako stádo ovcí bez pastýře. A v tomto přechodném období se narodí Avatar – *Syn boží*, velký učitel přicházející epochy, aby splnil nejvyšší úkol, největší tajemství stvoření: nechat Boha chodit v těle po zemi.

Tento *Syn boží* je pozemský obraz nebeského obětního beránka; jako božské vesmírné Já se obětuje a bere na sebe hmotu trojrozměrného světa a strpí věčné ukřižování na dvou velkých břevnech *času a prostoru*, tak musí tento *Syn boží*, který ve svém lidském těle plně zjevuje božské Já, vytrpět pomstu ducha hmoty a zemřít rukou nevědomých lidí.

Člověk, který se ve svém vědomí ztotožňuje se svým tělem, žije ve vnitřní temnotě a podobá se stáji, kde bydlí různá zvířata – zvířecky tělesné vášně. V této stáji a v této temnotě jakoby jedné noci se narodí božské dítě, *vědomí Já*. Dvojitý druh lidí pozná božské dítě a sklání se před ním: prostomyslní, zcela nevzdělaní a neučení, kteří ještě neznají pochybnosti

rozumu a žijí v jednotě s přírodou, například pastýři; a vědoci a zasvěcenci, kteří už mají za sebou dlouhou cestu rozumu a už neuvažují rozumem, ale pozorují věci z vnitřního pohledu, jako mudrci a mágové z *Východu!*

Náboženské symboly nové epochy jsou *Ryby* a *Panna*, dvě navzájem se doplňující znamení. *Syn boží* volí své spolupracovníky z „rybářů“. Zaplatí svou daň, kterou dluží Zemi zlatým penízem, který vyjme z úst *ryby*. Z těchto dvou vzájemně se doplňujících souhvězdí čerpá pro lidstvo potravu svého učení.

Znamení *Ryb* patří k vodnímu trojúhelníku. Proto musí lidstvo v této epoše obstát ve zkoušce *vodou*. Musí přemoci *vodu vodou*. Před svýma strnulýma očima vidím stroj, kterým lidé staví do svých služeb sílu vody proměněnou v páru. A vidím velké lodě – jako celé město! – jak velkou rychlostí projíždějí oceán. Také ony jsou hnány silou vody – parou. Lidstvo obstojí ve zkoušce: ovládá *vodu vodou*.

Také v lékařských knihách dominuje voda jako lék. Vidím všude lázně, léčebná místa a různé druhy léčby vodou, mořské lázně, slatinné lázně, horké a studené lázně, obklady a jiné metody vodních kur. Dokonce i léčebnou sílu rosy chtějí lidé využít, a proto chodí bosí v mokré trávě.

Ale ke konci tohoto věku, když se jarní bod blíží k následujícímu znamení – *Vodnáři*, objevují lidé technická zařízení, založená na vlnách energie. To už je počátek vlivu *Vodnáře* – věku epochy technického rozvoje. Vyzařování znamení *Vodnáře*, které nezná hranic a smetá s cesty všechny překážky, projevuje se v idejích a sociálních názorech lidstva. Na konci věku *Ryb* tyto nové energie tam, kde lidé na tuto vibraci nejsilněji reagují a spoluvibrují, způsobují velké revoluce. Vidím tisíce lidí vládnoucí třídy sedět ve vězení a ducha, který už nese znaky nové, přicházející epochy, který utíná hlavu, nebo jinak zabíjí nespočetné lidi z vyšší třídy.

Obraz času, kdy energie *Vodnáře* působí už plnou silou, mi ukazuje, že velký učitel tohoto věku ruší všechny hranice mezi třemi vládnoucími náboženstvími. Dokazuje svou vlastní osobou, že jádro všech náboženství je jedna a tatáž pravda – jeden a týž *Bůh*. Mizí také hranice mezi náboženstvím a vě-

dou, neboť lidé objevují, že vše, i hmota, je pohybem vln, že mezi zjevením ducha a zjevením hmoty jsou pouze rozdíly ve frekvenci, ale v podstatě je vše jen zjevením jednoho jediného pramene všech sil, *Boha*. *Všechno* jsou *vlny*, jak ukazuje symbolické znázornění znamení *Vodnáře*: nadpozemská bytost vylévá vlny ze svého džbánu.

Duchovní proudění na Zemi ukazuje následující účinek: Věda odkrývá „teorii vlnění“ a vidím nespočetné objevy, které spočívají na bázi vlny. Vidím obrazy osob, krajin a předmětů, které vznikly působením světelných vln. Vidím přístroje, které vysílají vlny, pronikají hmotou a ukazují její hustotu. Jsou vlny, které dokazují prvky ve hmotě planet, stálic, elektrické vlny, zvukové, světelné a aromatické. Lékařská věda přestala používat vodu a přešla k léčení vlnami. Uzdravuje, počínaje infračervenými paprsky až k ultrafialovým, ale také krátkými vlnami a ještě kratšími a pronikavými vlnami a frekvencemi... ve všem je aplikovaná věda!

Znamení *Vodnáře* patří ke vzdušné tváři boží a lidstvo ovládá vzduch vzduchem, to jest energiemi, které se získávají z hmoty ve vzdušném skupenství. Vidím, že lidé přecházejí od parních strojů k jiným, které jsou poháněny plynem. A mé udivené oči sledují ve vzduchu, vysoko nahoře, lidskou rukou vystavěné obrovské kobylinky, v jejichž žaludku sedí lidé! Tyto stroje jsou poháněny plynem: *vzduch* ovládá *vzduch*...

Skrze doplňující znamení *Lva* poznají lidé opět nejsilnější projev *Boha* na Zemi: Slunce – veliký *Ra* – je opět považováno za prazdroj všech pozemských jevů energie. Lidé jsou opět uctívači slunce, i když ne v náboženském pojetí. Ale vliv *Lva* se ukazuje ještě v jiné rovině: účinek *Vodnáře* ruší všechny hranice. Avšak bezbřehost bez koncentrujícího středu znamená duševní nemoc, duchovní smrt. *Bezbřehý Vodnář* by vyvolal v nevědomých davech duševní nemoc celého lidstva, anarchii a ničivý chaos. Účinkem doplňujícího znamení *Lva* se však koncentrují vládnoucí síly ve vhodných osobnostech, které jako diktátoři sjednotí a povedou masy lidí.

V této epoše lidé objeví styk s jinými planetami. Hranice a závory zmizí, právě tak jako izolace Země ve vesmíru a zmi-

zí hranice mezi zeměmi a celé lidstvo bude řízeno z jediného centra. „Jedna stáj, jeden pastýř.“

Věčná kola se točí dál a Země spěje k nové epoše, do pole působnosti *Kozoroha* a jeho doplňujícího znamení *Raka*.

Pozornost lidí se zaměřuje opět na Zemi. Zpozorují, že ačkoli znají hodně, o své vlastní matce Zemi vědí ještě hodně málo. A v této epoše řeší úkoly ovládnout Zemi Zemí, protože znamení *Kozoroha* patří k zemské tváři boží. Konstruují stroj, postavený na stejném principu jako naše archa úmluvy. Jeho pomocí ovládnou váhu hmoty, to jest mohou proti sobě účinkujícími energiemi zrušit přitažlivost zemskou, nebo ji zvětšit ultrahmotným vyzařováním. Lidé se budou stýkat zkrácenou linií středem zemské hmoty, v hloubce hor, místo dlouhých cest kolem Země. Tento stroj vyzařuje energii, která vše před sebou zdematerializuje, tedy jde bez překážek vpřed, a pak vyzařuje nazpět zhuštěnou energii a celistvost zemské hmoty je zase obnovena. Lidé ovládli hmotu hmotou – pomocí energie ultrahmoty. To však znamená, že se mohou dostat do hloubi Země a postavit do služeb lidstva ohromné, dosud nevyužité síly a energie, které ještě ve své praformě bouří v jejím nitru – tedy i síly sopek.

Rak, doplněk *Kozoroha* ve zvěrokruhu, má velmi hluboký vliv na duchovní život lidí. Velký učitel tohoto věku odhalí lidem tajemství skrytých, nezměrných pramenů sil v hloubi lidské duše, které tomu, kdo má klíč k těmto pramenům síly, dává onu duševní schopnost, kterou nevědomí nazývají „nadpozemskou schopností“. Na celé Zemi vidím všude veřejné školy, kde se už děti učí ovládat vyšší schopnosti cvičeními, která byla u nás dovolena jen kandidátům kněžství v chrámu. Vědění se rozrůstá do stále větších kruhů a vniká do nejvzdálenějších vrstev.

Obrazy náhle blednou, přicházím opět k sobě. Ležím ještě na cvičebním loži, úplně omámená velkými zážitky budoucnosti. Ptahhotep stojí přede mnou, a když jsem se vzpamatovala, pomáhá mi vstát. Uzavírá pro dnešek svá poučení:

„Jak vidíš, mé dítě, obyvatelé Země získávají zasvěcení v malých, větších a ještě větších kruzích, které působí v sobě.

Člověk může sám dosáhnout zasvěcení v rámci jednoho jediného života. Také národ může dostat zasvěcení, pokud se celý národ dostane na nejvyšší stupně vývoje a splní své úkoly na Zemi. A nakonec celá Země dosáhne zasvěcení, až proběhne kruh čtyř tváří božích a prožije podle zákonů vývoje všechny stupně k zasvěcení, aby nakonec dospěla k úplnému zduchovní – osvobození z hmoty. V letopočtu Země to bude trvat ještě věky. Ještě bezpočtukrát v letech pozemských i světových proběhne Země zvěrokruh. Ukázal jsem ti jen nepatrnou část této nekonečně dlouhé cesty. Dějiny lidstva na Zemi nejsou ponechány náhodě. Máš poznat, že každý krok vývoje postupuje podle boží prozřetelnosti, podle božského učiva. **Člověk může proběhnout tuto nekonečně dlouhou cestu v jediném lidském životě, když svou vůli beze zbytku soustředí k tomuto cíli.**“

Ptahhotep mi žehná a říká na rozloučenou: „Zítra opět přijď, budeme se bavit o dalších důležitých věcech.“

POSLEDNÍ PŘÍPRAVY

Příštího dne se sotva mohu dočkat večera, abych se opět hlásila u Ptahhotepa. V sebeovládání jsem tak daleko, že když na mne něco působí sebesilněji, nepouštím uzdu z ruky. Zcela vědomě pozoruji, jak vnější dojmy působí na moje nervová centra a když nechci, tak prostě nedovolím, aby se mé nervy vzrušily. V okamžiku, kdy chce nastoupit přirozená reakce, postavím se svým vědomím mezi tento průběh a nervová centra a na celý svůj nervový systém vědomě přenáším naprostý klid.

Ale teď, kdy Ptahhotep má pro mne důležité sdělení, sotva mohu zabránit zrychlenému tepu srdce, jakmile na to vzpomenu – a vzpomenu si na to často.

Konečně je večer. Běžím dlouhým sloupořadím k jeho malé přijímací místnosti, abych se pak před ním objevila zcela uklidněná.

Ptahhotep mne přijímá jako vždy. Ušlechtilý obličej vyzařuje nepopsatelnou vznešenost, a tak nemohu posoudit, zda má něco mimořádného v úmyslu.

„Moje malá dcero,“ začíná, „jsi tak daleko, že jsi učinila zcela vědomými schopnosti ducha, které ovládají všechny přírodní síly v tvém těle. Od nyníška závisí na tvé vůli, zda se některá síla projeví nebo ne. Už nejsi otrokem přírody ani ve své mysli, ani ve své duši, a ani ve svém těle. Připomínám ti však, že není vyloučena možnost se tím otrokem opět stát. Jestliže vědomě chceš, žádná bytost ti nemůže zabránit, aby sis uchovala duchovní svobodu, nebo aby ses nechala znovu zotročit silami, které pocházejí z tvého vlastního Já. Je to vůle boží, a proto zákon, že každý duch má plnou svobodu vůle. Tuto svobodu nesmí nikdo porušit. Neměla by ses tedy nikdy zříci sebekontroly.

Jsi zralá pro zasvěcení. Buď si však vědoma toho, že vševědoucnost a všemohoucnost zasvěcení nese s sebou tomu odpovídající odpovědnost. Musíš se s konečnou platností pečlivě rozhodnout, chceš-li dostat zasvěcení a s ním na sebe vzít nesmírnou odpovědnost.

Zůstaň tři dny doma a cvič úplné mlčení. Budeš-li rozhodnuta, otec tě čtvrtého dne – v novoluní – přivede sem, abys mohla vykonat poslední přípravy k zasvěcení.“

Chtěla bych mu říci, že už teď jsem rozhodnutá s konečnou platností, ale vidím, že on mé rozhodnutí také vidí. Přesto musí být dodrženy předpisy. Proto se před Ptahhotepem hluboce ukloním a jdu.

Tří dnů využívám k tomu, abych se rozloučila se vším, k čemu jsem měla, a ještě mám osobní vztah. Víím, že budu zcela jinou bytostí, až přijdu z chrámu domů jako zasvěcená. Chodím po zahradě, kudy jsem kdysi chodívala mezi květinami jako zcela malé dítě se svou matkou.

Vyhledávám všechna oblíbená místa, kde jsem si hrávala a později snila o životě. Všude zůstávám stát a loučím se s každou květinou, s každým stromem a současně i s malou dívkou, s osobou, která zde kdysi byla tak šťastná.

Naposledy jsem ve dvoře lvů, abych se rozloučila se svým oblíbeným lvem. Dokud nejsem zasvěcená, mohu dov-

nitř jen za přítomnosti strážce lvů. Dnes mne doprovází strážce naposledy, neboť jako zasvěcená i já budu mít moc nad zvířaty a nebudu už potřebovat jeho ochranu.

V tomto domě žijí jenom lvi ve službě vládnoucí rodiny. Žije zde nádherný lev mého otce, který při audiencích sedí vedle něho jako symbol jeho nadlidské moci. Potom jsou zde lvi, kteří tahají náš vůz a konečně moji dva mladí lvi: Shu-Ghaar a Shima. Oba jsou dětmi audienčního lva mého otce, stejně inteligentní, přecitlivělí, obdivuhodné exempláře své rasy. Oba mne milují tak vřele, jako bych nebyla žena, ale lvice. Zvláště Shu-Ghaar je do mne zamilován a je rozčilený a žárlivý, hladím-li nejen jeho, ale i Shimu. Musím dávat pozor, aby se jeho láska nezměnila v žárlivý vztek. To by bylo nebezpečné. Jakmile vstupuji, už mi běží Shu-Ghaar naproti a strká lichotivě svou mohutnou hlavu pod mé paže, abych poškrábala jeho uši a krk a pohladila jeho hřívu. Potom jako obvykle chce olíznout můj obličej a já se musím tomuto pomazlení vyhnout chytře, aby se neurazil a nezlobil se. Dám mu kousek teplého krvavého masa a zatímco ho žere, dovolí mi, abych pohladila také Shimu a dala mu kousek masa.

Třetího a posledního dne před západem slunce jedeme, otec a já, se lvy. Jezdíme po okolí. Nesmím mluvit, jak mi Ptahhotep předepsal, ale my bychom mlčeli i bez tohoto předpisu, protože si rozumíme beze slov.

Pravda je jako neviditelný člověk. Může se projevit jen tím, když se obleče. Když má na sobě mnoho šatů, širokých a velkých, máme o něm velmi nedokonalou představu. Čím méně jich má a čím jsou tenčí a těsnější, tím lepší představu o něm získáme. Ale i když šat ukazuje jeho tvary sebe lépe, přece jen ho stále zakrývá, *vidíme jen oblek a nikdy neviditelného člověka samého*. Právě tak je to s pravdou. Čím menším počtem slov pravdu vyjadřujeme, to jest čím méně ji přikrýváme, aby byla viditelná, tím lépe ji můžeme poznat. Avšak tím, že vyjadřujeme pravdu slovy – přikrýváme ji slovy – zabraňujeme současně, abychom mohli vidět pravdu samotnou bezprostředně v její nahotě, v její pravé podstatě. Pro lidi, kteří sobě nemohou vidět do duše, jsou slova jedinou možností, jak si navzájem rozumět. Ti ale nevidí to, co si druhý myslí a co chce

řící, ale jen slova o tom. My však, otec a já, vidíme sebe navzájem. K čemu tedy naše myšlenky, naše duše, přikrývat slovy? Jsme jednoduše jeden pro druhého zde a prožíváme jednotu Bytí.

Otec mne vede k Ptahhotepovi. Vloží mou ruku do ruky Ptahhotepovy. Podívá se na mne láskyplně ještě jednou a opouští místnost.

„Moje drahá dcero,“ říká Ptahhotep, „veliký kruh zákona, ve kterém se zjevuje tvůj osud ve světě času a prostoru, se dnes uzavírá. Tento kruh – tvoje pozemská dráha – byl určen v okamžiku, kdy jsi poprvé vypadla z božské jednoty. Jako bumerang, který už v okamžiku vyhození nese v sobě síly, jež určují v jakém kruhu a jak daleko poletí a kolik času potřebuje, aby se vrátil zpět k výchozímu bodu.

Tvůj nynější charakter a tvůj osud byly vystavěny z těchto sil, oba jsou výsledkem příčin a vlivů akcí a reakcí, činů a zkušeností tvých nespočetných životů, kterými se zjevilo Já během věků a které nakonec vykrystalizovalo ve tvou dnešní osobnost a charakter. Tvůj charakter určuje tvůj osud a následně i budoucnost. ‚Já‘ vyzařuje své tvůrčí síly sítem charakteru do vtělení a z těchto energií se obrazutvornými silami tvoří v hloubi duše snové obrazy, které se promítají ven do hmotného světa a projevují se jako tvoje ‚osoba‘ a tvůj ‚osud‘.

‚Já‘ vyzařuje do každé lidské bytosti stejné tvůrčí síly a že přesto z těchto vyzařování vznikají různé snové obrazy – tak různé osoby a osudy – je následkem různých vlivů, jimž jsou lidé vystaveni od svého pádu z rajske jednoty a které je ovlivnily a rozvíjely v nesčíslných vztazích.

Zda z budoucích projekcí ‚Já‘, které se ještě neuskutečnily, ale v hloubi duše – v podvědomí – čekají na své uskutečnění, aby se na hmotné úrovni staly skutečností, nebo zda zůstanou pouze snovými obrazy, závisí na tom, s jakou úrovní člověk ztotožňuje své vědomí. ‚Sen‘ je také ‚skutečnost‘, jenže v nehmotném světě obrazutvorné energie – zatímco to, co lidé nazývají ‚skutečnost‘, je také jen ‚sen‘ – projekce jáství. Jediným rozdílem je, že je to nižší projekce, působící na hmotné úrovni a vesněná do

zemské atmosféry. Osud je tedy ztělesněním projekce budoucnosti, zhmotněným snem.

Dokud se člověk nechá ovládat vůlí Já – vůlí Boží – děje se na hmotné úrovni, v takzvané skutečnosti to, co on sám vědomě chce. Proto ovládá i svůj osud. Neboť Já člověka má moc ony sny, které v podvědomí čekají na své uskutečnění, opět rozpustit a proměnit v duchovní energii. Ale v okamžiku, kdy se člověk ztotožní s cizími silami, pocházejícími z jeho nižší přirozenosti, z jeho těla a nikoli z jeho Já, a tyto síly pokládá za svou osobní vůli, už se neděje to, co on sám chce, ale co chce jeho tělo – at' sebe pevněji věří, že je to jeho ‚vlastní‘ vůle. Tak mu padá z ruky kormidlo jeho osudu a je úplně vydán silám osudu. V tom případě se stanou z jeho projekcí, z jeho snových obrazů, které jsou latentní v jeho podvědomí, nevyhnutelně a bezpodmínečně ‚skutečné‘ události na pozemské úrovni.

V zasvěcení, dříve než se probudíš ze svého tělesného vědomí do božského vše-sebe-vědomí, se objeví ve tvém vědomí jako sny energie, které jsi vytvořila podle svého charakteru od věků svými činy a jejich reakcemi a které nyní čekají ve tvém podvědomí jako zárodky hotových událostí na čas svého uskutečnění. Zničit je nemůžeš, protože pocházejí z tvůrčích sil. Můžeš však zabránit tomu, aby tyto energie sestoupily na úroveň hmotného světa a uskutečnily se, jestliže svým vědomím sestoupíš do hloubi své duše, kde tyto síly číhají v latentním stavu, probudíš je k životu ve svém vědomí a zažiješ tyto sny pro sebe jako úplné skutečnosti. ‚Zažít‘ znamená stáhnout zpět už jednou vyslané síly, přivést je do vědomí a prožít je jako stavy vědomí. Tím se uvolní vnitřní napětí sil. Ony dozní bez účinku, jsou zničeny. V zasvěcení tedy prožiješ celý svůj budoucí osud jako řadu různých stavů vědomí – jako snové obrazy – bez času a prostoru. Tím se osvobodíš od své osoby, a proto také od svého osobního osudu. Svě tělo budeš nadále používat jako zcela neosobní nástroj boží. Neboť každý zasvěčenec má úkol dále setrvat na Zemi a spolupůsobit, aby ostatním projekcím – osobám – pomáhal z pout hmoty, z pout těla, tedy i z drápů osudu do stavu duchovně božské jednoty, aby vše, co padlo do oddělenosti, tedy do

hmoty, a bylo vtěleno, se vrátilo domů, do ztracené zahrady ráje, do božské jednoty.

Jestliže však zasvěcenec působí v obráceném směru, to jest, jestliže svými vysokými duchovními energiemi si osobně vytváří skutečnosti tím, že ze svého osobního vědomí pracuje s nejvyššími tvůrčími silami vše pronikajícími a vede je do těla, upadá hlouběji než člověk, který dělá totéž ze svého stupně vědomí, které vypadlo z rajske jednoty. Obyčejný člověk řídí do hmoty jen síly, pocházející z jeho hmotné bytosti. Oživuje tělesné síly ve svém těle a pro něho to neznamena žádný pád. Kde jeho energie vznikají, tam je dáva najevo. Hmotné síly zůstávají na hmotné úrovni. Zasvěcenec však už nepracuje s tělesnými silami a jestliže své vysoké duchovní energie řídí do těla, znamená to pro něho nový, hluboký pád. Oč vyšší jsou energie, o to hlouběji padá. Musíš tedy, chceš-li dostat zasvěcení, počítat s tím, že to, co může obyčejný člověk dělat bez těžkých následků – beztrestně, jako zasvěcenec už dělat nesmíš, protože od té chvíle vyzařuješ nikoli lidské, ale božské síly a uvádíš je do pohybu. Povedeš-li tyto síly do těla, spálíš svoje nervová centra a zřítíš se jako padající kometa do největší hloubky.

Přípravná cvičení tě tak dalece vyvinula, že těmto pravdám rozumíš. Tak mi můžeš s plným vědomím odpovědět: Máš odvahu vzít na sebe tyto zákony, nebezpečí a odpovědnost? Chceš dostat zasvěcení, nebo chceš raději ustoupit a žít dál svůj pozemský život podle zákonů tvého lidského bytí?“

Chvíli mlčím. Pak odpovídám vážně a rozhodně: „Otče mé duše, během přípravných let jsem měla dost času rozhodovat, zda chci volit chrám nebo světský život. A v posledních třech dnech jsem se opět soustředila jen na tuto otázku. Toužím jen po božském prastavu. Jsem pevně rozhodnuta. Prosím tě o zasvěcení.“

„Budiž,“ říká Ptahhotep, „Bůh s tebou! Teď mne následuj!“

Vede mne do jiného křídla chrámu, kde bydlí neofyté. Tam mne předává mladému knězi, představenému internátu, kterého znám od vidění a který teď na nás čeká. Ptahhotep se obrací ke mně: „Budeš teď připravovat své tělo i duši na za-

svěcení a v den úplňku měsíce při západu slunce se ohlásíš u mne.“

Ukláníme se oba a On odchází.

Kněz mne vede do cely, kde trávím příští dny sama, věnujíc se jen svým cvičením. Moje cvičení je vystupňovat na co možný vysoký stupeň čistoty svých myšlenek, své duše, ale také své krve a svého těla. Už během let, kdy jsem navštěvovala školu neofytů, musela jsem držet přísnou dietu, aby se buňky mého těla postupně vyměnily, chemicky přeměnily a aby se vyvinula odolnost, která by snášela nejvyšší vibrace. Neboť každá chemická změna ve hmotě mění také její odolnost proti silám do ní přiváděným. V těchto dnech je tento proces skončen. Smím jíst jen určité byliny a kořeny, které musím důkladně žvýkat; polknout smím jen vytlačenou šťávu. Tyto byliny a kořeny jsou voleny tak, že některé působí na vyměšovací orgány, některé posilují srdce a nervy, takže tento postup neoslabuje organismus.

Výsledek je, že už po několika dnech se cítím neuvěřitelně lehká, jako bez těla, naproti tomu moje duchovní schopnost koncentrace stoupá v takové míře, že jsem dosud nikdy v životě nemohla myslet tak krystalicky čistě a nerušeně a vidět duchovní pravdy jako nyní. Jednoduchým půstem, bez posilujících bylin, je také možno dosáhnout vysokého stupně koncentrační schopnosti, ale to může škodit nervům, protože půstem se stávají velmi citlivé, ale současně se velmi oslabují. Pomocí těchto bylin se odstraní všechny nevýhody půstu.

Dny ubíhají, je úplňek. Hluboce ponořená do sebe jdu k Ptahhotepovi. Vstupuji v okamžiku, kdy slunce zapadá za horizont.

„Následuj mne,“ říká Ptahhotep a jde napřed. Vede mne chrámem až k obětnímu stolu, obcházíme ho až ke zdi. Obrovské kamenné bloky jsou k sobě nasazeny na vlas přesně – nyní už vím proč. Ptahhotep jde ke střednímu bloku, který se najednou otáčí a ve zdi se vytváří volný prostor. Vidím široké kamenné schodiště, vedoucí dolů. Chvilí sestupujeme, potom schodiště přestává a jdeme dlouhou chodbou. Podle mého orientačního smyslu a pocitu v plicích se nacházíme pod zemí. Je nápadné, že přesto zde není žádná plíseň a zápach, na-

opak, vzduch je naplněn osvěžujícím ozonem. Tato podzemní chodba končí u jiných, vzhůru vedoucích schodů, po kterých stoupáme. Pak mne vede Ptahhotep ještě jinými chodbami – jednou úzkými, jednou širokými, procházíme většími i menšími prostory, které mají nepochopitelná zařízení a stále jdeme dál. Nakonec dojdeme do veliké místnosti. Všechny tyto chodby i tato místnost jsou světlé, jako denním světlem osvětlené, ale nevidím nikde zdroj světla. Zdá se, jakoby samy kameny vyzařovaly toto světlo. Zařízení místnosti je tak tajemné, že poutá všechnu moji pozornost. Místnost je zářivě světlá. Zde stojí cosi zvláštního jako hranol, dělá na mne dojem, jakoby nebyl z pevné hmoty, ale ze světla, z nějakého koncentrovaného, zhuštěného a ohraničeného světla. Tato světelná hmota vyzařuje neobyčejné světlo, proto je v této místnosti tak jasno.

Jednou jsem měla u hrnčíře příležitost nahlédnout kontrolním otvorem do jeho vypalovací pece. Viděla jsem tam mnoho hrnců v řadách za sebou, žárem doběla svítily, úplně průhledné. Bylo možno je vidět všechny, jeden za druhým, také vyzařovaly světlo. Přesně tak je to s tímto světelným hranolem ve tvaru kamenné cihly, který také vyzařuje neobyčejné světlo. Ano, světlo – ale *žádný žár!*

Ale v této místnosti jsou ještě jiné nepochopitelné věci, jsou ze zvláštní hmoty a mají tak pozoruhodné tvary, že si vůbec neumím představit, k čemu mohou tyto věci sloužit. Avšak není čas pozorovat tato zařízení, zcela mne zajímá, jak bude postupovat mé zasvěcení a co zažiji.

Ptahhotep mne vede k prázdnému kamennému bloku ve tvaru rakve, stojícímu v nejvzdálenějším koutě místnosti, který jsem dosud nezpozorovala a říká: „Dosud jsi vždy slyšela o tom, co je zasvěcení, ale nevíš, jak se zasvěcení provádí.“

Během zasvěcení je přivedena do těla zasvěcovaného vyšší frekvence, než odpovídá stupni jeho vědomí, čímž se *jeho vědomí dostává na tento vyšší stupeň*. Jen člověka přísným školením připraveného je možno beze škody zasvětit tímto způsobem do vyššího stupně vědomí. Jen on je schopen ovládat své tělo za pomoci svého intelektu, chápání a síly vůle a naladit své nervy na vyšší frekvence.

Jak už víš, zvíře nemůže měnit svůj způsob života, tedy nemůže snést frekvenci vyšší než svou vlastní. Tak například, kdybychom do opice přivedli silový proud odpovídající lidskému stupni, zemřela by v několika okamžicích v hrozných nervových křečích na mrtvici. Avšak člověk se může přizpůsobit jiným vibracím až o jednu oktávu a snést je, aniž by zemřel. Průměrný člověk by tedy mohl, když své tělo dostatečně připraví, snést beze škody silový proud génia, tedy pátého stupně, dokonce by se cítil jako v nebeské blaženosti. Protože každá vibrace vyšší, dokud je snesitelná, vzbuzuje nadšený pocit štěstí. Potom však je vibrace trýzní, protože nervy už nevydrží přemíru napětí. Nižší vibrace než vlastní vyvolávají skleslost, strach a zoufalství. Kdyby průměrný člověk mohl později z touhy po prožitém pocitu blaženosti vlastní silou, vytrvalostí a cvičením častěji dosahovat stavu zasvěcení do pátého stupně, pak by se postupně otužily a změnily jeho nervy i tělesné buňky, takže by se mohl pozvednout o jeden stupeň a skutečně se stát géniem. Žil by nadále v trvalé intuici.

Pocit štěstí, který je spojen s vystupňováním vibrace, zná každý člověk, nadaný intuicí. Totéž štěstí zvýšeného nervového napětí hledá také každý člověk, který pije víno, nebo bere jiné dráždivé prostředky. Zpětná reakce ho však vrhá zpět hlouběji než předtím.

Velké zasvěcení spočívá v tom, že jsou uvedeny do těla všechny silové proudy, odpovídající sedmi stupňům vědomí, počínaje od nejhlubšího, pak postupně až k nejvyššímu, božsky-tvůrčímu. Kandidát je zasvěcen do všech sil; *stane se vědomým na všech stupních*. Aby byl kandidát připraven k tomuto zasvěcení a vyšel živý, jeho vědomí – a tím i jeho síla odporu – muselo dříve dosáhnout šesté úrovně. Pro bytosti níže stojící by tento akt znamenal bezpodmínečně smrt.

V zasvěcení dosahuje tedy kandidát za pomoci proudu síly sedmého, božského stupně, kterého by vlastní silou nikdy nemohl dosáhnout. Neboť zasvěcení do božsky-tvůrčího stupně nemůže dosáhnout z vlastního úsilí žádný člověk. Zde je velký bod obratu ze stále ještě negativního (beroucího) postoje do pozitivního (dávajícího). Bez ohledu na to jak velice se snaží, žádná lidská bytost nemůže projít tímto bodem obratu

sama a bez vedení, i když někteří lidé se mohou vyvinout tak dalece, že vlastním úsilím jsou zcela připraveni k zasvěcení do sedmého stupně. V tom případě stačí položení ruky, aby byli zasvěceni do božského kosmického-sebe-vědomí. Tito zasvěcenci už nikdy nevypadnou z božského vědomí, protože prošli celým cyklem úplného uvědomění se všemi nutnými zkušenostmi a stojí před nimi už jen uzavření kruhu – sjednocení obou už zcela uvědomělých doplňujících se polovin. Jen tuto poslední pomoc musí dostat zvenčí, ale od té chvíle žijí v trvalém božském vědomí.

Ve velkém zasvěcení v našem chrámu je však možnost, že kandidáti, kteří se ještě nevyvinuli k sedmému stupni, přesto dostanou zasvěcení do sedmého, božského stupně, jestliže se stali vědomými nejméně na šestém stupni a mají dostatečně připravené tělo. S touto vnější pomocí k zasvěcení se jim otevírá cesta k pravému Já a vědomí se během zasvěcení zapojí do božského silového proudu.

Tito zasvěcenci si nemohou stav božského sebeuvědomování udržet po zasvěcení trvale. Padají zpět do svého dřívějšího stavu. Vzpomínají si však na blaženost, kterou prožili v zasvěcení a jelikož jim byla otevřena cesta k Bohu, mají možnost rychleji a snadněji dosáhnout sedmého stupně vývoje vlastním úsilím, než na dlouhé cestě pozemských zkušeností a uvědomování. Zasvěcení v chrámu tedy umožňuje mnohem většímu počtu lidí vrátit se do blaženosti jednoty s božským Já, než bez této pomoci.

Naproti tomu existuje nebezpečí, že člověk tímto způsobem zasvěcený v čase po zasvěcení, dříve než se stane božským člověkem z vlastního úsilí, nemůže odolat pozemským pokušením a padá potom ještě hlouběji, než při svém prvním pádu. Bez zasvěcení toto nebezpečí nehrozí. Jestliže ukončí svou životní dráhu bez zasvěcení na dlouhé cestě smrtelníků až do konce, až k velkému cíli, až k návratu do rajské zahrady, nezůstává v něm nic neprožitého, nic neznámého. Dosáhne božského stupně poté, když nasbíral zkušenosti na všech stupních a svou osobu podle toho postupně zničil. Ale aby bytost dospěla tak daleko, to trvá celé jedno tvůrčí období.

Je však vůle boží, aby velké zasvěcení v chrámu bylo lidem ještě nějakou dobu umožněno, přes toto nebezpečí. Už bezpočtu jich bylo a ještě bude tímto způsobem osvobozeno a přivedeno zpět k Bohu. A ti nemnozí, kteří opět po zasvěcení padnou, se znovu vtělí v pozdějších dobách, kdy bude lidstvo ponecháno sobě samému. Ti si budou vzpomínat na velké pravdy, které zažili v zasvěcení a budou je svým bližním sdělovat slovem, písmem i činy. Tajemství velkého zasvěcení bude ještě nějaký čas uchováno v chrámu. Ale až na Zemi převezmou vládu lidé stále víc pozemsky zaměřeni, uzavřeme pyramidu zasvěcení kamennými bloky zevnitř a v prostoru zasvěcování všechno odhmotníme. Tajemství božsky-tvůrčí energie nepadne do nezasvěcených rukou.

Lidé, kteří po tisíciletích vniknou do pyramid, nenaleznou v prostorech zevnitř uzavřených nic – vůbec nic, ani lidské kostry.

Dnes je na Zemi ještě mnoho bytostí, které odpovídají podmínkám velkého zasvěcení. Naší povinností je udělit zasvěcení také těm kandidátům, kteří přes naše varování *tříkrát opakovali* své přání být zasvěceni.

V zasvěcení se kandidát stane vědomým na každém stupni stvoření. Všechny nevědomé části jeho duše se stanou vědomými; nemá žádné ‚podvědomí‘, ale také žádné ‚nadvědomí‘. Vědomí zasvěcence se stane během zasvěcení celé, úplné vše-vědomí. Uzavírá se kruh, který začal vědomím ve hmotě – v těle – okamžikem pádu z jednoty. Kandidát se vědomě spojí s vlastní doplňující polovinou, která zde dosud byla jako nevědomá část duše, jako negativní obraz – jako cizí bytost –, a která se díky přitažlivosti projevovala v těle jako pud a vyvolávala stále touhu a neklid. Vědomí se vrací do jednoty, není už žádná doplňující polovina, protože i ona se stala vědomou. To opětné spojení nazýváme ‚mystickou svatbou‘.

‚Svatba‘ znamená vždy spojení pozitivního s negativním. Na Zemi však svatba znamená jen marný pokus dosáhnout jednoty s jinou bytostí v těle. Duchovně-mystická svatba se však odehrává ve vědomí a přináší úplné, nepomíjející naplnění, protože sjednocení s vlastní

doplňující polovinou znamená také sjednocení s Bohem. Kruh je opět uzavřen!

Lidské tělo je tak zařízeno, že má speciální nervové centrum pro každou oktávu vibrace. Tato nervová centra jsou jednak rozdělovači, které vysílají přes nervovou síť vibrace převzaté z vyšších center; a na druhé straně působí jako transformátory tím, že předávají vibrace transformované nejbližšímu nižšímu nervovému centru.

U průměrného člověka transformátory pracují v nervových centrech odděleně od jeho vědomí. Proto je také nemůže ovládat. Přírodní zákony ovládají jeho, aniž on ví, co se děje v jeho těle a v jeho duši – v jeho podvědomí.

V zasvěcení musí kandidát zažít vědomě v proudu vysokých sil do něho vtékajících všech sedm hlavních nervových center a jim odpovídající síly. Svým vědomím sestupuje nejprve do nejhlubší sféry stvoření. Musí zažít síly tam vládnoucí, a stát se jejich pánem. To je první zkouška. Obstojí-li v ní, vystoupí o jeden stupeň výš do druhé vibrační oktávy, musí ji poznat a prožít, aby ji mohl ovládnout. To je druhá zkouška. Potom postupuje do třetí, čtvrté, páté, šesté a nakonec do sedmé vibrační oktávy a když přestál všechny tyto zkoušky a ve všech sférách zůstal pánem, stal se zasvěceným.

Vědomí je světlo; říkáme, že je den, jestliže je na Zemi světlo; nevědomí je temnota. Každý stav vědomí je tedy boží ‚den‘, protože v každém vědomí, od nejnižšího stupně hmoty až po vědomí nejvyššího Já, božského člověka, se na různých stupních *poznává Bůh sám*. Ve všech ‚dnech‘ – na všech úrovních vědomí – působí aktivita, neklid, pohyb. Pouze v sedmém ‚dni‘ božím není žádný pohyb, žádná aktivita, žádné tvoření! Sedmého dne tvoření přestává, protože pak panuje dokonalá jednota a dokonalá rovnováha. Tu *Bůh spočívá v sobě!*

Dosáhne-li zasvěcenec po svém zasvěcení toho, že se během své meditace stane opět vědomým ve věčném Bytí a zažije tento božský stav, tedy vlastní silou se pozvedne ze šestého stupně na sedmý, božský stupeň, a až se časem v tomto stupni vědomí s konečnou platností upevní, takže božsky-tvůrčí stupeň se stane jeho všedním dnem, pak je z něho

božský člověk. Neboť pouze ten, který je ve svém vědomí v klidu, mírem samým, a koná vše, co myslí, cítí a činí z tohoto božského stavu, kdo za všech podmínek projevuje a nechá vládnout boží vůli, kdo vyzařuje výhradně pozitivně dávající síly, jen ten je skutečně Synem božím: božským člověkem! Ptahhotep!

Božský člověk vědomě projevuje a ovládá všech sedm stupňů stvoření. Jeho vědomí se však ztotožňuje pouze se sedmou, božskou úrovní, nikoli s nižšími. Zná je, vládne jim, používá je, ale nejí toto ovoce ze stromu poznání dobra a zla! Zůstává vědomě v Bohu, v rajském stavu. Spojuje v sobě všech sedm stupňů v božské jednotě: je hmotou, má tělo; je rostlinou, oživuje a živí své tělo a pečuje o ně jako o dobrý nástroj; je živočichem, má pudy a city; je člověkem, má rozum a logické myšlení; je géniem, má intuici a působí v úrovni příčin; je prorokem, stojí nad časem a prostorem, vidí tudíž budoucnost i minulost, miluje celý vesmír nesobeckou, vše objímající láskou a pomáhá všem živým tvorům k vysvobození z pout světa; je božským člověkem, je vševědoucí, všemocný, je čím je, věčné Bytí, *život sám, Bůh!*

Zasvěcenci tedy nemají všichni stejný stupeň, neboť většina dosahuje sedmého stupně až dalším vývojem. Proto jsou i mezi kněžstvem různé stupně. Povinnosti velekněze může splnit jen ten, kdo dosáhl sedmého stupně božského člověka vlastní silou a nejvyšší tvůrčí sílu již neočekává, ani nepřijímá – jako ji kandidát zasvěcení stále ještě očekává a dostává – ale naopak sám ji vyzařuje a dává.

Neboť šest ze sedmi stupňů vědomí přijímá své tvůrčí vibrace, sílu života od sedmého, od Boha. Dokonce zasvěcenec, který mohl vědomě dosáhnout sedmého stupně pouze během svého zasvěcení, stále ještě očekává a přijímá tvůrčí životní sílu ze sedmé úrovně, od Boha. Pouze Bůh, a ti, kteří se ztotožnili s Bohem, jsou ve svém vyzařování *výhradně dávající*.

Oproti tomu hmota, jako negativní, zrcadlový obraz Boha, je *pouze přijímající*.

Bytostí ostatních stupňů působí částečně jako shora přijímající a dolů dávající.

Rostlina působí na hmotu oživujícím způsobem, ale od vyšších stupňů pětinasobně přijímá. Živočich vyzařuje dvakrát dávajícím způsobem, čtyřikrát přijímá. Člověk působí třikrát přijímajícím a třikrát dávajícím způsobem, jelikož jeho vědomí stojí uprostřed. Géníus, jelikož je vědomý na páté úrovni, na úrovni příčin, předává své tvůrčí síly dolů na čtyři stupně a dostává síly už jen ze dvou nejvyšších úrovní. Prorok – zasvěcenec – přenáší své žehnající vibrace na tvory pěti nižších stupňů vědomí a dostává svou sílu z božské úrovně; je stále ještě v dualistickém poměru k Bohu. Pouze člověk, který dosáhl úplného vševědomí vlastní silou, působí v každém směru a na celý vesmír výhradně pozitivně, životodárně, jako dávající.

Naučila jsi se již, že dávání – vyzařování – je zákonem Boha, ducha, a přijímání – stahování – zákonem hmoty.

Každá frekvence směrem dolů proniká a proráží, směrem nahoru je však bez účinku. Člověk stojící na nižším stupni vývoje – jak mu lidé říkají ‚zlý člověk‘, může škodit výše stojícímu člověku pouze na hmotné úrovni, pouze činy, avšak nikdy vyzařováním, neboť jeho síly jsou směrem nahoru bez účinku. Směrem dolů, tedy na úroveň nižší než je jeho stupeň vědomí, může působit škodlivě i jeho vyzařování, obzvláště jeho ‚zlý pohled‘. Zasvěcenec však může předat svou vysokou magickou sílu každému živému tvorů bez výjimky.

Během zasvěcení pronikne božsky tvůrčí síla tvou páteří, tvými sedmi hlavními nervovými centry jedním po druhém a zažiješ tuto sílu jako stav vědomí na každém stupni v odpovídající transformované formě. Vryj si však hluboko, co ti říkám: *staneš-li se vědomou v nějaké vibrační oktávě, pak jsi do této frekvence zapojena a její sféra tudíž pro tebe znamená plnou skutečnost. Když obstojíš ve zkoušce v jednom stupni, probudíš se v následující sféře a poznáš, že jsi na nižším stupni měla jen sny. Neobstojíš-li však ve zkoušce, to jest ztotožníš-li se s událostmi a nedokážeš-li být jejich pánem, pak ti všechny tyto snové obrazy zůstanou skutečností a ty je musíš prožít ve světě v času a prostoru jako skutečné události až do konce. To by ovšem znamenalo, že tvé tělo zde v té rakvi zemře, a ty budeš dále snít své vlastní sny v nesčetných*

znovuzrozeních na dlouhé cestě smrtelníků po mnoho tisíc let, postupně od toho nízkého stupně, na kterém jsi upadla, k vyšším stupňům v bojích a zápasech o vzestup.

Neboť rozdíl mezi snem a skutečností je jenom ten, že ze skutečnosti se stane sen, když se probudíš na vyšším stupni a poznáš, že to nebyla skutečnost, ale projekce Já, tedy sen. Skutečností je každý sen, věříš-li, že je skutečností. Jedna a jediná skutečnost, ta jediná, absolutní realita je *Já: Bůh!*

Obstojíš-li ve všech zkouškách, prožiješ všechny životy, které bys musela prožít jako padlá na Zemi, bez času a prostoru jako sny a probudíš se vždy znovu na vyšším stupni. Nakonec se probudíš na sedmém stupni vědomí: *ve vše-vědomí Já*. V tomto božském stavu se sjednotíš s poslední a jedinou *skutečností*, sama se *sebou*, s *Bohem*. To už není probuzení, ale vzkříšení!

Potom jsi osvobozená od své osoby – která je také jenom projekcí, i od osobního osudu. Jsi spasena.

Pak budeš hodna plnit povinnosti kněžky v chrámu. A jestliže jako kněžka vlastní silou dosáhneš sedmého stupně a budeš si ho moci zachovat jako trvalé vědomí, staneš se božským člověkem. Pak budeš hodna stát se velekněžkou.“

„Otče mé duše,“ ptám se nyní, „řekl jsi, že možnost vypadnout z vyššího vědomí je i tehdy, když už někdo dostal zasněžení. Také jsi řekl, že zasněženec, pokud se ztotožní se svým tělem, takže obrátí do těla své vysoké energie, padne hlouběji než člověk, který žije v tělesné skutečnosti. Dále jsi pak učil, že kandidát během svého zasněžení prožívá *celý svůj budoucí osud*, jak bylo určeno od okamžiku jeho prvního pádu až k návratu domů, do božské jednoty. Jak potom je možné, aby zasněženec, který dosnil všechny události, všechna pokušení svého osudu až do konce a během svého zasněžení obstál ve všem, tedy i v oněch zkouškách, které eventuálně později zapříčiní jeho nový pád, že přesto může potom padnout ve vnějším světě, trojrozměrném světě času a prostoru? Jestliže dosnil celý svůj osud do konce, proč nesnil také svůj pád jako budoucí osud?“

„Je-li vyhozen bumerang,“ odpovídá Ptahhotep, „je už v okamžiku odhození určeno, jak poletí a kolik času potřebuje, aby tu dráhu proletěl. Má tedy v sobě celou svou dráhu jako svůj neměnitelný, budoucí osud. Může však být, že ho zachytí vnější pomoc uprostřed jeho dráhy a dovede ho k jeho výchozímu bodu a cílí kratší cestou, v kratším čase. Pak se bumerang vrací domů. Ale protože si uchoval tvar i váhu, nese v sobě stále možnost být opět vyhozen a opět proběhnout svou dráhu, protože ji sám určuje *svým vlastním tvarem a svou váhou*.

Zasvěcenec, který dosáhl zasvěcení za pomoci stojící mimo něj, je podobný tomuto bumerangu. Neboť on dosnil až do konce celý svůj budoucí osud až k návratu domů, do božské jednoty, ale on tyto stavy prožil pouze ve svém vědomí. Jeho osoba a jeho osobní situace, které povstávají z jeho charakteru a osudu, zůstávají stále ve hmotném světě.

Svým zasvěcením *neskončil* svůj nynější život, jako i ty po zasvěcení stále budeš dcerou faraóna a zástupkyní královny. A když zasvěcenec před zasvěcením nezískal všechny nutné pozemské zkušenosti, když se nenaučil znát a vědomě ovládat všechny tvůrčí síly, to jest *vrátil se do božské jednoty částečně nezkušený*, pak není úplně osvobozen od osobní sestavy svých sil, jeho osobnost není ještě zcela zničena.

Proto v mezidobí, než dosáhne sedmého stupně vlastní silou a bude to tak jeho trvalý stav vědomí, nese v sobě možnost a nebezpečí, že zase padne ze svého vysokého stavu vědomí a nastoupí zcela nové kolo osudu. Protože však se stal vědomým v božsky tvůrčí síle, i když s vnější pomocí, vyvrhne ho tato mohutná síla, a pak musí projít mnohem větší kruh než při prvním pádu, kdy ještě nebyl vědomý v božské síle. Tak jsou například černí mágové, kteří zničili domov božích Synů, vyvrženi do nejnižšího kruhu stvoření. Leží nyní na Zemi jako hory, skály, kameny a musí se znovu probíjet celé věky dlouhou cestou vědomí od mrtvé hmoty přes rostlinné a zvířecí bytí až k lidství. Byli mezi nimi takoví, kteří padli jen do rostlinného stupně nebo do zvířecího a zase jiní, kteří padli jen do nejrůznějšího stupně lidství. Dráha každého stvoření ve hmotném světě má svůj určený čas, ale *jednotlivě*

bytosti mohou vždy projít kruh v kratším čase a dosáhnout cíle o tisíce nebo miliony let dříve. Ale to mohou jenom lidé. Neboť jen díky vědomému rozumu je možno prožít stav nadčasového vědomí. Zvířata nebo rostliny toho nejsou schopny. Nyní chápeš, proč i zvířata musí trpět. Jsou to – jako všechno na Zemi – omezené projevy vědomí padlých, kdysi vysoko stojících duchů.

V zasvěcení všechny negativní síly, které se zjevily při pádu, jsou pozitivními silami vyrovnány. ‚Dluhy‘ jsou pak zaplacený. Po vykonaném zasvěcení začíná tedy pro tebe *stav bezosudový*. Dokud budeš projevovat boží vůli, nemáš žádnou osobnost, proto také žádný vlastní osud. Jsi osvobozena od zákona akce – reakce. Jestliže se však ve svém vědomí ztožníš se svou osobou, se svým tělem, vytvoříš si zase nové kolo osudu, a pak i pro tebe začnou nesčetná znovuvtělení.

Nyní znáš všechny následky zasvěcení. A já se tě ptám naposled: máš odvahu přijmout zasvěcení?“

Odpovídám zcela sebejistě: „Ano.“

Tu vstupuje do místnosti vznešená postava. Znáám ho. Je to kněz nejvyššího stupně, také velekněz. Ptahhotepův zástupce. Přistupuje k nám. Potom mi pokyne Ptahhotep, abych vstoupila do rakve, a položila se do ní. Dělán, jak mi poroučí. Když ležím v rakvi, podívá se na mne Ptahhotep posledním pohledem, vyjadřujícím nekonečnou lásku, pak zdvihnou oba kněží kamenný příkrov, který ležel vedle rakve, položí ho přese mne a já ležím v úplné tmě, zavřená v kamenné rakvi.

ZASVĚCENÍ

Jako vždy pozoruji, co se děje.

Neděje se nic.

Ležím v rakvi a dívám se do tmy. Tma? Vlastně to není tma, neboť i v nejhlubším temnu vidím vzplanout uprostřed svého zorného pole zeleně fosforeskující světlo a vznášející se světelné body, které se bez ustání objevují a opět mizí. Pozoruji tyto světelné body a pokouším se uhodnout, odkud přicházejí a kam asi mizí.

Náhle pozoruji, že světelné body se už nevyvoňují tak blízko sebe; je místo uprostřed, kde dříve fosforeskovalo modrozelené světlo, kterému se už žádný světelný bod nepřibližuje. Ustupují od toho místa v kruhu stále větším, a tak vzniká úplná tma, úplná bezsvětelnost, černá díra, kterou se dívám do nicoty...

Tu vidím, že do této úplně mrtvé tmy, do této díry, nastupují dva body, které se zvolna blíží a hledí na mne upřeně jako oči. Nevidím oči, nemají ani světlo, ani barvu a přece je musím vnímat, vím, že na mne upřeně hledí dvě oči. Tyto oči nepatří k žádnému tělu. Jsou to centra síly, náhle přítomných proudů energie, které neviditelně působí v této tmě. Tyto temné energie útočí na světelné body. Ty jsou touto silou vsávány, ničeny. Vzniká obrys, který představuje hranici kolem této prázdné, tmavé, neviditelné, sílu vyzařující díry. Mé vyděšené oči postupně vnímají obličej, úšklebek nějaké nestvůry, siluetu, která je poznatelná jen proto, že tam, kde právě nic není, je ona a tak vzniká negativní obraz.

Vím, jsem si toho vědoma, že tato beztělesná nestvůra je samo Zlo. Zním je, už mnohokrát jsem viděla jeho strašný obličej prosvítat v lidských tvářích jako výraz onoho obličejce. Nyní je zde prapůvod tohoto výrazu, bytost sama, bez lidského obličejce, bez těla!

Nebo to bylo přítomné vždy, jenomže jsem to nevnímala...? Obličej bez těla je podobný hubě kozla. Silueta jasně ukazuje tvar rohů, podlouhlý úzký obličej končí v kozí bradě. Nebo jsou i tyto tvary jen vyzařování neviditelných sil? Její zcela blízko sebe sedící oči vyvolávají strašný účinek: jsou to propastné víry, které vše do sebe neodolatelně vtahují, rvou, aby to tam úplně zničily.

Nestvůra nyní sálá všechny své zhoubné síly těmi dvěma víry – očima – na mne a do mne. Provrtávají, pronikají celou moji bytost a hltá mne do sebe ocelovou silou. Strašný strach, jako drápy nestvůry, uchopí mé srdce. Cítím se hrůzou ztuhlá a bez života. Její strašné oči se stále přibližují, jsou stále pronikavější. Cítím, jak satanská bytost – je to Satan sám? – mne vtahuje do své moci. Rozpíná se přese mne, polyká mne a v nejbližším okamžiku mám pocit, že už nejsem sama se-

bou, ale že jsem se stala jí. Cítím její tlamu ve svém obličejí, její beztlé tělo ve svém těle, její pekelné silové proudy tečou jako moje krev v mých žilách. Tímto vlivem z podsvětí je celá moje bytost studená a ztuhlá a stahuje se do strašné křeče.

A v mém nitru ke mně hovoří beze slov, jen silou, která tvoří slova, jen smyslem slov: „Teď jsi moje kořist! Teď jsi v mé moci! Je marné mne vytlačovat ze svého vědomí, teď patříš mně! Já a ty jsme jedno, už nás nic nerozdělí. Já jsem já v tobě a ty jsi já ve mně! Jsi podřízena mému zákonu ochlazení, stažení a ztuhnutí. Cítíš, jak se tvé tělo sbaluje, jak se tvé nohy stahují nahoru až k tvému břichu? Tvé nohy jsou zkřížené a leží zcela těsně přitisknuté k tvému tělu, chodidla jsou jako přirostlá, tvé paže jsou zkřížené na prsou, ruce zaťaté do pěstí, tisknou se k tělu úplně těsně, jako přirostlé. A tvoje hlava klesá na prsa, vtlačí se mezi tvé pěsti – tak – ještě těsněji, ještě těsněji! Ano, teď jsi srostlá do jednoho kusu, jako v lůně mateřském. Jsi stále studenější a tvrdší, až jsi jako vejce kula-tý kus kamene. Kus skály, tuhá, tvrdá a mrtvá! Přece však máš své vědomí, abys věděla, že jsi mrtvá, že jsi do tohoto kusu skály, kterým jsi, zazděná, ztuhlá a zmrtvělá na nekonečný čas... na bezčasou nekonečnost!

Podívej se kolem sebe, vidíš ty hory, čnějící do nebe? Vidíš všechny ty skály a kameny, ležící kolem? Nedívej se jenom na ně, ale do nich, pohleď do jejich bytostí, vidíš, že všechny tyto kameny jsou bytosti tobě podobné, zkamenělé, ale vědomé a vystavené žhavému slunci, dravým bouřím a mrazu, který je trhá? Každá živá bytost, každé zvíře a člověk na tebe stoupne, jako na všechny tyto kameny. Tající voda vás uchvátí v divokém proudu a bude vás odírat a omývat všechny v tomto víru nekonečnou dobu... bezčasovou nekonečnost..“

Zděšena prožívám vše, co zlo říká. Peklo! To je peklo! Živoucí a vědomá být uzavřena do nehybnosti, vrostlá do tohoto hrobu, bez možnosti dát najevo známku života, být těžkým, mrtvým kamenem... Být?

Ale ne! To nejsem já! Já jsem zde jen zavřená, zazděná do tohoto kamene, ale já nejsem kámen, *moje já není hmota!* Já jsem bezrozměrné Já, jsem duch mimo pojem času a prostoru!

A vnitřní silou ducha, kterou jsem se naučila mluvit při svých telepatických cvičeních bez těla, bez úst, pouze v duchu, křičím bez zvuku na nestvůru: „Ne! Nejsem ty a ty nejsi Já! Jsme ve svých bytostech věčně rozděleny, protože ty jsi smrt a já jsem život! Nikdy nemůžeme být spolu totožné! Ty jsi se svou ztuhlostí negativ, zrcadlový obraz – karikatura – věčného pramene všeho života, božství v sobě samém spočívajícího. Ty nejsi žádná strašidelná postava, žádná nestvůra, ty nejsi bytost – zlo, protože ty nemáš žádnou vlastní existenci, tebe stvořilo božské Já a tvoří tě na věky, když se obleče do hmotné schránky, do těla. Jsi vnitřní bytost hmoty, jsi zákon, který udržuje hmotu, máš tedy moc nad mým tělem, protože jsi ho musela vystavět na rozkaz mého ‚Já‘, když jsem se narodila do tohoto hmotného světa a stala jsem se osobou. Ale nemáš žádnou moc nade mnou, nad mým tvůrčím Já, protože ty nejsi nic jiného než *zákon hmoty, který byl oživen mým duchem. Ne já jsem ty, ale já jsem, který jsem*, a také ty jsi ten, který jsem. Tvoje bytost je stažení do sebe, které se na duchovní úrovni projevuje jako strach. Ty však musíš zmizet, protože já se nebojím!“

Účinek mých bezzvučných slov je strašný! Nastává tma tmoucí a hory se boří s ohlušujícím hřměním, padají skály a kamení, země se otevírá, kolem mne zuří dokonalý chaos, jen já stojím v zániku světa pevně na svých nohou jako skála...

Když všechno utichne a přicházím pomalu k sobě, vzpomínám si, že se mi zdálo něco strašného. Jak je dobré, že jsem se z noční můry probudila...

Můj první pocit je, že jsem neobyčejně žíznivá a hladová. Nechci však ztrácet čas jídlem a pitím, protože můj cíl je Bůh. Chci jít dál co nejrychleji. Dívám se kolem sebe. Jsem někde v prostorném sále, osvětleném tlumeně červeným světlem. Zdvořilí lidé mi nabízejí nádherné mísy s nejjemnějšími, vonícími jídlý a skvělé zlaté poháry s nebeskými nápoji a srdečně mne přemlouvají, abych s nimi jedla a pila. Usmívám se: touha po jídle mi nikdy nebyla pokušením. Jak bych se mohla nechat zdržovat hladem a žízní na své cestě k Bohu?

Děkuji za jejich přátelské pozvání a jdu dál. Je podivuhodné, že už necítím hlad a žízeň, ale pořád ještě nemohu

dobře rozeznat, kde jsem, a co se děje. Jen tolik už vidím, že je zde všechno v neustálém, chaotickém pohybu. Můj první dojem z tohoto místa je však zvláštní vůně, pach rozpálených lidských těl, který sice není nepříjemný, ale přesto působí na mne odporivě.

Postupně si mé oči zvykají na tlumené světlo. Jsem v podzemní jeskyni, kde bezpočet mužů a žen leží v chaotickém shluku na lehátkách, nebo vrávorajíce a potácejíce tančí a pevně se objímajíce, úplně těsně k sobě přitisknutí, provádějí nápadně zvláštní pohyby. Pozoruji je ohromena. Jsou opilí nebo na duchu nemocní? Samozřejmě jsem už viděla zvířata v opojení lásky, jak příroda rodí nové generace, ale i když se celé jejich tělo chvěje v tomto vystupňovaném, ohnivém stavu, přece neztrácejí svou duševní rovnováhu a nikdy se nechovají tak, jako ti lidé tady. I kněžky, které slouží v chrámu lásky, plní svou povinnost vždy v duchovní vznešenosti, protože vědí, že přinášejí oběť na oltář božské lásky. Jak se mohou lidé tak snížit, že vznešený a božský akt lásky poníží na samoučelnost? Tito lidé jsou přece ctění, důstojní lidé – obrazy boží – a přesto se chovají jako by neměli rozum! Tuším, že mnohé z nich znám, několik šlechticů, státníků a dam našeho dvora – ale oni mne nevidí, nevidí a neslyší vůbec nic, jen sebe. Zevní svět pro tyto lidi neexistuje. Jsou zcela uzavřeni do svých vlastních představ.

Také spolu mluví, ale zdá se, že tito mužové a ženy zapomněli, že řeč je duchovní projev lidí. Používají řeči, aby říkali nemožné, zcela nelogické věci. Slyším, jak muž ženě, s níž tančí v těsném objetí, říká chvějícím se hlasem: „Jsi moje?“ „Ano, miláčku, jsem tvoje,“ odpovídá žena a tančí dál. Po chvíli opět přicházejí přede mne a já slyším, jak muž s polozavřenými očima stále, snad po sté se ptá: „Jsi moje?“ „Ano, miláčku, jsem tvoje,“ odpovídá žena právě tak neúnavně.

Co je s nimi? Nestačí, když se jednou někdo na něco zeptá a dostane odpověď? Proč to musí stokrát opakovat? A jak je nesmyslné ptát se člověka na něco takového? *Člověk patří jen sám sobě.* Je svobodnou bytostí s neporušitelným sebeurčením. Jak chce potom tento muž ženu vlastnit? Jak se může tento muž domnívat, že žena „mu patří“, a proč se na to

stokrát ptá? Je duševně nemocný a ta žena, která stále na tento nesmysl odpovídá, také? A všechny ty ženy a muži zde, kteří se chovají stejně nemožně?

Tu přistupuje ke mně velký ramenatý muž, který, jak se zdá, umí číst myšlenky, protože odpovídá na moje vnitřní otázky: „Krásná paní, nevíš, že toto je láska?“

Láska? Och, lásku znám! Je krásná a vznešená, je to svátost, když se dvě bytosti milují s plným odevzdáním – ale ne z touhy vlastnit! Já však nevidím v srdcích těchto lidí žádnou lásku! Vidím jen, že ztratili svůj rozum a že je má zcela ve své moci vášeň, tato horečka, která zasahuje a omámí nejjemnější nervová centra, stvořená pro duchovní zjevení.

Je třeba je zachránit a probudit z jejich polovědomého stavu! Přistupuji k jedné zcela mladé ženě, chytím ji za rameno a křičím jí do ucha: „Probud' se! Nedopust', aby se tvé vědomí zatemnilo vášní! Jsi duch a ne tělo! Nenech se tělem stáhnout dolů a ponížít níž než zvíře! Probud' se, slyšíš, probud' se a zachraň se, dokud není pozdě!“

Mladá žena se na mne podívá jako přes závoj, jako náměsíčná: „Nech mne, nech mne, chci být šťastná!“ a tančí dál.

Ó, ta slepá! Jak by mohla dojít štěstí tělesným objetím bez duchovního odevzdání? Štěstí se prožívá ve vědomí, štěstí je v Já. Jak by mohla být šťastná tělesnou hrou?

„Nech teď v klidu svůj rozum,“ říká mi muž, „to nemůžeš posuzovat, když jsi to nikdy nezkusila. Pojd', tanči se mnou a sama to zažiješ!“ A objímá mne, a rve mne s sebou do toho víru, a chová se vůči mně stejně nerozumně jako ostatní...

Tančím s ním a pozoruji se zvědavě. Budu i já tímto blízkým dotykem tak opilá, tak zblázněná, jako tito ubozí omámení? Ale mohu zjišťovat jen, že je mi zvlášť nepříjemné být s tímto mužem v tak těsné blízkosti. Jeho dech je horký a působí na mne odpudivě, že mi dýchá do obličeje a na krk. Výdech je vypotřebovaný vzduch! Proč mám vdechovat jeho vypotřebovaný vzduch? Jeho pach je mi ještě daleko nepříjemnější. Nerada vdechuji pach potu, navíc pach mužského potu, který je mnohem silnější než ženský. Chtěla bych jít pryč z tohoto odporného místa na čistý vzduch.

Jak se chci od něho osvobodit, náhle se muž mění. Je z něho obrovský, rudě žhnoucí ohnivý duch, už nemá tělo, je jenom plamenem, který mne chce rychle uchvátit do své moci. Objímá mne, chce se vedrat do mých úst a do mého těla, ale moje síla, kterou vyzařuji, síla mého střízlivého vědomí ho drží od mého těla. Nemůže mne dosáhnout. Tu ještě mohutněji zahoří, přijímá ohromný rozměr a zaplní celý prostor, takže vše, i tito vášní posedlí shoří a mizí v jeho ohni. Nevidím žádné postavy, vůbec nic, jen moře plamenů, jež vše pohlcuje a strahuje...

Ale já stojím nedotčena a neporušena a *jsem, který jsem!*

Potom slyším hřmící hlas z plamenů: „Zvítězila jsi, obstála jsi ve zkoušce, ale dej pozor! Nezvítězila jsi proto, že jsi silnější než já, nemůžeš být silnější než já, protože já jsem *oheň tvého vlastního já*, ale nemohla jsi být zapálená, protože mezi tebou a mnou stojí tvoje čistota, tvoje nezkušenost. Tvé tělo, tvé smysly dosud spí, a to tě ochránilo. Dej pozor, my se ještě setkáme, *my se ještě setkáme...*“ A tím mizí vše, peklo, oheň, kouř, všechno a já jsem sama.

„My se ještě setkáme?“ opakuji si poslední slova. „Nebojím se tě! I kdyby se mé tělo zapálilo, neporušilo by to mé ‚Já‘. Stojím nad vším tělesným...“

Ale co to bylo? Jako bych slyšela posměšný smích?

Dívám se kolem, odkud mohl vycházet tento hlas. Tu vidím, že stojím na smaragdově zelené louce a blíží se ke mně zvláštní postava. Je to nádherná mužská postava, v husté mlze jako do vlajícího závoje zahalená. Chtěla bych proniknout svým pohledem hustou mlhu, která zahaluje nádhernou postavu, chtěla bych tu mlhu rozehnat, ale nedaří se mi to. On mne však zajímá, a proto se ptám: „Kdo jsi?“

Tu přichází postava docela blízko a hlasem, který se do mne hluboko vrývá, šeptá mi do ucha: „Ó, ty moje sladká, milá! Hledám tě už dlouhý, dlouhý čas, od věčnosti, kdy jsme vypadli z rajské jednoty a byli od sebe odloučení. Konečně tě nacházíme! Pojď do mé náruče, pojď, polož svou sladkou hlavičku na má prsa, pojď a dovol, abychom se zase sloučili v božské jednotě, v nebeské blaženosti! Jak je zázračné, že ses nevz-

dala zvířecké vášni těla a zachovala ses mi nedotčená a čistá! Ty patříš mně, já patřím tobě, dokonale se spolu doplňujeme! Cítíš tu neodolatelnou přitažlivou sílu, která nás váže a přitahuje k sobě stále blíž a blíž? Pojd', sjednot' se se mnou, ty drahé stvoření, ty moje jediná, nebeská nevěsto! Miluji tě!“

Slyším jeho hlas, vidím jeho mužnou chůzi, cítím nesmírnou sílu, která z něho vyzařuje a působí na mne... Přesto je mi cizí. Já ho neznám! Jak by mohl být mou doplňující polovinou? Ne! Doplnující polovina se nenachází venku. Ptahhotep vysvětloval, že doplňující polovina se nachází v nezjeveném, za zjeveným viditelným tvarem, jako doplňující zrcadlový obraz. Ne! Žádná lidská bytost nemůže být mou doplňující polovinou. A proč on je zahalen do této husté mlhy?

„Nevím, kdo jsi,“ odpovídám mu, „ale ať jsi kdokoli, mylíš se! Nejsi mou doplňující polovinou. Hledej ji jinde, myslíš-li, že ji můžeš najít ve vnějším světě. Ve vnějším světě je možné najít jen obraz – *projekci, podobnou tvé pravé doplňující polovině*. Ani ty, ani já, se nemůžeme doplnit projekcí. Blaženost může přinést pouze sjednocení s božským Já! Chci svou doplňující polovinu najít v sobě samé!“

„Najít doplňující polovinu v sobě samé znamená, že už jsi ve svém vědomí totožná s božským Já. Jak chceš prožít následek před příčinou? Božské Já je stav rajske jednoty, do které se můžeš vrátit jen tím, že se sjednotíš se svou doplňující polovinou. Jak toho chceš dosáhnout beze mne, bez své doplňující poloviny? Zapomínáš, že jako ty ztělesňuješ polovinu celistvosti, ztělesňuji já tu druhou. Jsme navzájem ztělesněné zrcadlové obrazy, patříme k sobě. Jako ty mne nosíš ve svém nevědomí, tak nosím já tebe ve svém a hledáme se navzájem bez své vůle, neodolatelnou přitažlivostí rajske sounáležitosti. Náš osud nás po věky svádí vždy znovu dohromady, až se v sobě navzájem uvědomíme – ty mne v sobě a já tebe v sobě – a také se spolu plně prožijeme v těle i duchu. Jen v této božské totožnosti můžeme být totálním vědomím úplnosti – vyššího Já. Jak se tedy chceš dostat zpět do rajske jednoty beze mne? Jak se chceš vyhnout tomu, že patříme jeden druhému i na pozemské úrovni? Jak chceš získat nevyhnutelně nutné zkušenosti beze mne?“

Nedávám se ovlivnit. „I když mne tak přesvědčuješ, přesto nechci! Stačí mi, že jsi v nevědomé části mého Já. Chci tě poznat jen v sobě, ale ne ve vnějším světě. Jdi dál svou cestou a nech také mne na mé cestě!“

Po těchto mých slovech se postava vzdaluje a rozplývá se jako mlha pod nárazem slunečních paprsků. A ze vzdálenosti stále větší hovoří hlas, který se přece vtiskl hluboko do mého srdce: „Budu tě hledat dál na pozemské úrovni, hledat... hledat...“ slyším z dálky, pak vše pomalu utichne.

Avšak chci ještě něco vědět, a proto volám za ním plnou silou: „Co je to za hustou mlhu kolem tebe, která mi překáží, abych se ti mohla podívat z očí do očí?“

Z dálky ještě slyším doznívající hlas, jako by to byla ozvěna mého vlastního srdce. „Hustá mlha nepokrývá mne, ale tvé oči! Je to tvoje nezkušenost, chrání tě přede mnou. Pomohla ti, proto jsi odolala. Ale my se ještě setkáme... setkáme...“

Chtěla bych se ještě zeptat na mnohé a běžím směrem, kterým zmizel. Ale už ho nevidím. Otáčím se, abych se vrátila na tu krásnou louku, ale už nenacházím cestu. Hustá mlha leží na všem, kam se podívám.

Náhle – k mé veliké radosti – mlha mizí.

Stojím opět na krásné, zelené louce. Dívám se kolem, vidím, jak se nedaleko mne vynořuje les, a když se blížím, vidím mezi stromy dům. Dům stojí na kopci a já jdu jistě po lesní pěšině vzhůru, vím, že tento dům mi patří. Jdu do domu – znám každou místnost – a tak jdu rovnou do svého pokoje. Jakmile vstoupím do tohoto malého, vybíleného pokoje, zůstávám chvíli stát u okna a pozoruji nádherný výhled.

Zatím zašlo slunce, snáší se soumrak...

Tu vidím v dálce – mám nevysvětlitelný pocit –, kam jsem se často dívala a kde leží četné, dobře známé vesnice, jak se rozsvěcuje stále více světél a zase zhasíná, jakoby tam létalo mnoho malých blesků. Po každém blesku také hřmí, jako hřmí z velké pyramidy. Krátkou chvíli pozoruji tato světla a hřmění, když náhle za mnou ostře zazní zvonek. Otáčím se k přístroji, z něhož zní toto ostré zvonění, zvedám cosi zvláštního z tohoto přístroje a tisknu k uchu jeden konec malého

černého kotouče. To vše je tak samozřejmé, jako bych na to byla dávno zvyklá. Přitom vím přesně, že jsem nikdy ve svém životě něco takového neviděla. Jak držím přístroj u svého ucha, slyším zase hlas, hlas mlhavé postavy: „Líbám tvé ruce, miláčku, jak se ti daří?“

„Děkuji, dobře,“ odpovídám, „ale chtěla bych domů. Mohl bys pro mne zítra přijít? Nepřítel je již docela blízko, každý večer už vidím, jak padají bomby, blíží se strašně rychle. Chtěla bych být s vámi doma.“

„Dobře,“ odpovídá hlas muže, „přijdu zítra za tebou, ale uvažuj, nebylo by rozumnější, abys zůstala v lese? Zde v hlavním městě nás bombardují ve dne v noci, je to stále horší.“

„Ne,“ odpovídám, „chci domů, chci být s vámi pohromadě. Do teď jsem střežila statek, ale v nebezpečí chci být u vás, doprav mne domů!“

„Dobře,“ slyším opět z aparátu. „Jak vidím, máš dost odvahy. Zítra odpoledne pro tebe přijedu. Do té doby si všechno sbal. Na shledanou, moje malá, mnohokrát tě líbám.“

„Líbám tě též, dobrou noc!“ říkám a odkládám přístroj.

Kdo to byl? Jak to, že slyším hlas z jakéhosi neznámého něčeho svým uchem, místo abych vytvářela spojení v duchu? Probleskne mnou myšlenka, že by to všechno byl jenom sen, jen zkouška, mám-li odvalu? Ne, bohužel to není sen, i když bych se ráda z této skutečnosti probudila, jako jsem se předtím probudila z onoho zvláštního snu na louce. Ano, to byly sny, ale teď bdím, a bezpodmínečně musím všechno dělat spolu s ostatními. Vzduch je těžký hrozným strachem, který tlačí všechny lidi, sotva lze dobře dýchat. Nepřítel přichází ze všech stran. Půjde-li to tak dál, bude hlavní město v několika dnech obklíčeno. A je slyšet kruté historky od lidí, kteří mohli s velkými obtížemi utéci z částí země už dobytých. My však jsme v rukou božích a já zklidňuji své neklidné srdce a své napjaté nervy myšlenkou, že vše, co se děje, je dobré, protože *nic se nemůže stát bez vůle boží... A boží vůle je vždy absolutně dobrá.*

Jdu rychle všechno zabalit.

Druhého dne odpoledne vidím z okna, jak můj muž přichází. Běžím mu naproti a objímáme se plni vřelé lásky. Ži-

jeme spolu skoro dvě desetiletí, ale máme se rádi celým srdcem docela tak, jako v prvních dnech našeho manželství.

Jeho silné vyzařování, jeho hlas, jeho vřelý stisk rukou, působí na mne uklidňujícím dojmem. On je odvaha, jistota a spolehlivost sama.

„Doufám, že se nebojíš?“ ptá se s úsměvem.

„Ne,“ odpovídám, objímajíc jeho svalnatý krk, „Bůh je s námi!“ Přitisknu se k němu na okamžik a položím hlavu na jeho široká ramena.

Jedeme domů.

Po večeři sedíme vedle zvláštní, dosti veliké dřevěné krabice, která hovoří lidským hlasem a hlásí nejnovější zprávy o válce a dává pokyny, jak se mají obyvatelé chovat. Jak zvláštní! Už zase je zde materializace duchovního pochodu, jako telepatický přístroj tam nahoře v malém lesním domku. Ptahhotep, můj drahý mistr, také každou noc posílá své vysoké energie do atmosféry Země. A na lidi ve spánku přecházejí jeho pomocné síly a jeho láska. Jeho vyzařování však působí v nehlubší bytosti, ne jako zde ta dřevěná krabice, která vyzařuje pouze nízké zvukové vibrace, které slyšíme zvenku, svýma ušima.

Potom jdeme všichni spát.

A následuje mnoho nocí, ve kterých jsme náhle buzeni strašlivým tónem. Sirény řvou v celém městě! Vyskakujeme z postele, rychle, rychle, spěcháme, můj muž a já, do sklepa.

Nepřítel přichází stále blíž, kruh nepřátel kolem města je stále užší.

Jednoho dne se otevrou dveře a – vstoupí Ima. Hledím na něho s ustrnutím: Kde se tady bere on a k tomu v tomto obleku? Obejmu ho a ptám se: „Co je to za oblek?“

Dívá se na mne právě tak překvapeně jako já na něho: „Co je to za otázku, matko? Jaký oblek bych měl mít? Matko, děláš, jako bys mě v tom viděla poprvé! Letecká uniforma. To přece víš, nebo ne?“

Stojím zmatená, jako bych se zase měla probudit ze snu. Ano, pravda, letecká uniforma. A on je moje milé, jediné dítě! A přesto vím, že je to Ima. Přece ho znám! Ima, je skutečně mým synem? Vidím ho v kněžském šatě. Dává mi pou-

čení o koncentraci. Ach? Už tehdy měl to ocelové vyzařování. Zním ho... On mne však nezná a chová se jako by s chrámem neměl co dělat.

„Matko,“ říká, „můj oddíl jde na jiné místo, protože naše letadla už nemohou zůstat dlouho na tomto letišti. Byli bychom i s našimi letadly bombardováni. Stěhujeme se někam na venkov. Nevím, kdy tě zase uvidím.“

Mé srdce ztuhne úlekem. Zvykla jsem si už na to, že je ve stálém nebezpečí. Tehdy, když se stal letcem, měla jsem pocit, jako bych dostala smrtelnou ránu. Jako bez života jsem chodila po bytě, s pocitem, že sním, že mám strašný sen... Jak by mohlo být skutečností, že matky musí posílat do této masové vraždy své syny, své zdravé, mladé, silné syny? To může být jenom zlý sen, že lidé klesli tak hluboko, že se navzájem zabíjejí krutými zbraněmi a právě ti nejzdravější, nejsilnější mladí muži, kteří by byli povoláni k tomu, aby zplodili novou, zdravou a silnou generaci. Ti jsou zabíjeni jako první, protože jen oni jsou „schopní“ stát se vojáky. Slabí, nemocní muži zůstávají doma, v důsledku toho plodí tito slabí, nemocní muži se ženami doma děti a většina mladých, zdravých lidí je ve válce zahubena. To je nejrychlejší cesta k degeneraci celé lidské rasy. A lidstvo kleslo už tak hluboko, že nezná tuto strašnou pravdu! Ve své vzájemné slepé nenávisti a strachu jednoho před druhým se zabíjí ta nejzdravější, nejlepší generace!

Sen! Noční můra!

Pak se mi pomalu vrátil pocit skutečnosti a předala jsem svého syna Bohu. Bez vůle boží se nemůže stát nic, a ať se děje cokoli, je to dobré, protože to chce Bůh. Vyrovnání! Vše, co se děje, je jenom snaha po ztracené rovnováze, po ztraceném ráji. Tato slova mého milého mistra Ptahhotepa a všechna ostatní poučení, která jsem od Něho slyšela ve velké pyramidě, vtiskla se mi tak hluboko, že mi to dalo odvahu žít dál a plnit své povinnosti, ačkoli jsem neustále musela myslet na to, že mé dítě a miliony ostatních na těchto jatkách na sebe střílí jako na terč. Avšak nyní jsem věděla, že budeme od sebe odloučeni, až on opustí hlavní město, protože bylo blízko k tomu, že kruh nepřátel úplně sevře hlavní město. A zda on

nebo my ještě vyjdeme živí z tohoto masového zabíjení a zda se spolu ještě v tomto světě uvidíme, to byla velká otázka...

A přesto mě to nesmělo bolet, protože nesmím být vázána na žádnou osobu. V tomto mladém muži, kterého jsem nosila pod srdcem, aby se mohl znovu narodit, který je teď mým synem, nemiluji jeho tělo, jeho zjev, miluji v něm Boha! Jeho božské Já vytvořilo také toto tělo, stejně jako těla všech osob, zvířat, rostlin, dokonce i mrtvé hmoty, aby se mohlo projevit. Tedy miluji i v jeho osobě, v jeho krásném těle, projev neosobního božství. Celý vesmír je projevem jednoho jediného Boha, proč se teď třesu, že možná ztratím právě tento projev boží a už ho nevidím?

Protože jeho tělo je z mého těla a jeho krev z mé krve! Já a jeho Já je však totéž Já a žádné tělo a krev. Nesmím se ztotožňovat s tělem a krví. Musím vejít do svého Já, být zcela vědomá, potom budu totožná s Já svého syna, i s Já celého světa a nemohu už nic a nikoho ztratit! Nesmí být pro mne rozdíl, zemře-li člověk, který je mi blízký tělem a krví, nebo lidé zcela cizí, neboť vždycky totéž božské Já mění jedno ze svých mnohých těl, když zemře živá bytost, ať je to tělo mého syna, jediného dítěte, nebo někoho neznámého. Musím ovládnout své tělo, které mě teď tak strašně bolí...

Oh, Bože! Dej mi sílu obstát v této zkoušce! I když jsem nedosáhla vesmírného vědomí, dej mi sílu jednat tak, jako bych jednala ve stavu božského vědomí!

Jdu ke svému synovi, kolena se mi třesou, objímám ho a říkám: „Můj milý, malý synu, moje jediné drahé dítě, buď zdrav! Odporučím tě Bohu, on tebe ani nás neopustí. Věz, že všechno pomine, jenom pravá láska nepomine nikdy. I teď se milujeme navzájem, protože jsme jednotní v Bohu a tato duchovní jednota – tato pravá láska – nás svedla dohromady i teď, zde na Zemi. My nemůžeme jeden druhého ztratit. Budeme se znovu nalézat a znovu scházet, když ne v tomto, tedy v příštím životě nebo v jiné formě života. Ať přijdeme kamkoli, láska nás zase povede jednoho ke druhému. Žij blaze, můj milý, můj drahý a opírej se v těžkých hodinách o tuto neviditelnou moc, která stojí nad námi, která nás nikdy neopouští, kterou nazýváme Bůh!“

Žádný z nás nepláče. Objímáme se dlouho, dlouho, líbám jeho jasné čelo, on mne přitiskne na své srdce a jde. Mávám mu ještě z okna, usmívá se na mne, pak mizí.

Nepřítel obklíčil město a oddíly postupují zcela překvapivě ne z druhé strany města, odkud jsme je očekávali, ale právě k nám. Naše vila je na svahu kopce. Z oken můžeme vidět daleko na širokou silnici ve směru, odkud se blíží nepřátelské oddíly. Zatím je všude klid.

Důstojníci mocného spojeneckého státu stojí přede dveřmi: „Chceme postavit děla na zahradě; do domu přijdou naše oddíly. Odevzdejte klíče od všech bytů,“ říká důstojník. Můj muž vstává, aby vedl důstojníky. Slyšíme zvláště silnou detonaci. Celý dům se zatřese jako při zemětřesení. Po několika minutách přichází můj muž. Říká: „Bylo by nejlepší, kdybychom šli do sklepa. Mina uhodila do garáže. Bylo zasaženo také centrální topení a vyhozeno, musíme celé topení zastavit a vypustit vodu. Jděte dolů, náš život už v bytě není bezpečný. Nepřátelské oddíly už musí být docela blízko. Důstojníci říkají, že už jsou na druhé straně hlavní třídy. Nebude to dlouho trvat, přesto musíme počítat s tím, že strávíme několik dní ve sklepe.“

Jdeme do krytu.

Můj muž říká tiše, aby to nikdo neslyšel: „Staví se děla na naší zahradě a náš dům chtějí bránit až do konce. Nechtějí město vydat. Náš dům má klíčové postavení. Kdyby byl dobyt nepřátelskými oddíly, není možné je potom zadržet až k řece. Musíme se připravit na boj na život a na smrt. Doufám však, že to nebude dlouho trvat. Jsme úplně obklíčeni a každý další odpor by byl nesmyslným zničením celého města. Přinesu sem s domovníkem všechny naše matrace, abychom mohli nějak spát,“ a jde, aby nám připravil možnosti ke spání.

I po nejdelší noci přijde jednou ráno, a tak přechází i tato noc. Železné dveře se i nyní stále otvírají a zavírají, muži chodí stále ven i dovnitř, i cizí vojáci, aby se trochu ohřáli. Venku je 15 °C pod nulou a zuří sněhová bouře. I ve sklepě je zima, sedíme všichni v kožichu a jsme oblečeni tolik, jak jen možno. V celém domě není už žádné topení. Vojáci jsou zcela mladí lidé, třesou se, a jsou bledí zimou a strachem. Ještě zpola děti, jsou s brutální hrubostí vyhnáni staršími důstojníky do bitvy. Ubohé děti! Nejsou starší než šestnáct a osmnáct let a už jsou vyhnáni z domova do tohoto masového vraždění.

Pokoušíme se trochu spát, ale nějaké mimino křičí a křičí tak pronikavě, že to jde do morku kostí. O spaní není ani řeči.

Ráno náhle přichází otec, je nápadně bledý. „Děti,“ říká, „byl prostřelen vodovod. Musíte velice šetřit vodou, v domě už nemáme žádnou vodu,“ a jde ven.

Slyšíme, jak muži venku mluví o možnostech, odkud bychom mohli získat vodu. Po krátké chvíli se vrací: „V celé ulici není voda. Musíme s vědry až do další ulice, a tam získat vodu.“

„Nechod,“ říkám mu, „střílí se přece tak hrozně děly, samopaly a také z letadel. Mohl bys být zasažen. Zůstaň zde a počkej!“

Můj muž se směje: „Nebud' dítě! Myslíš, že v první světové válce se střílelo slepými patronami? Přesto jsem tady. Bůh mě neopustí. Vždycky se stane to, co se má stát.“

Objímám ho a on mizí za sklepními dveřmi.

Vracím se do krytu a posadím se. A čekám. Klidně a chladně čekám. Jestli je to vůle boží, aby se můj muž vrátil, tak ho žádná střela nezasáhne. Jestli ano, pak se to tak muselo stát.

„Věci nejsou nikdy špatné, záleží na způsobu, jak o nich smýšlíš,“ slyším hlas ve svém srdci. A myslím na to, že ještě statisíce, ba miliony žen sedí tak jako já a modlí se za svého muže. Tito muži jsou muži jako můj muž. Že moje osoba miluje jeho osobu tak hluboce, to je projev Já, které je totéž v každé osobě, a když se dva lidé milují, znamená to, že prožívají ve

svém vědomí jednotu Já. Cítí, že k sobě patří, protože jsou sjednoceni v Já.

Utišuji své chvějící se srdce, které se přesto chvěje: „Bud' klidné, tluč pěkně pomalu a pravidelně. Tak, docela pomalu a hluboce dýchat – ještě hlouběji – a ještě hlouběji a zůstat klidná! Jednou se všichni vzdáme svého těla, za sto let bude už lhostejné, kdo odešel dříve.

Čas a *prostor* jsou vynálezy rozumu, ale duch, Já, stojí nad rozumem, nad všemi myšlenkami, nad každým pojmem času a prostoru. Dýchat klidně, pravidelně dýchat, na nic nemyslet, jenom být... nic nemyslet... jen být...“

Nevím, jak dlouho zde sedím, najednou se zase otevírají železné dveře a můj muž je zde s deseti litry vody. Voda! Na jeden den máme my, dvacet šest lidí, vodu... Nevstávám, nevrhám se mu kolem krku. Ne, *velké okamžiky jsou vždy jednoduché*. Žádný pláč a vzlyky, žádná velká slova. Od místa, kde s bratrem spravedlivě rozděluje vodu, podívá se ke mně. Naše oči si říkají vše. Myslím si: Odklad – na jak dlouho?

Sedíme ve sklepě, ve tmě, venku to duní bez ustání. Zem se pod námi chvěje, musíme se chytit lavice, aby nás detonace nesrazily na zem. Neustálá palba! Děla pálí, tanky, letadla do toho hřmí, výbuchy bomb. Stále trvajících palba! Od kdy sedíme ve sklepě? Ztratila jsem už všechn pojem času. Ve sklepě není nikdy den, je stále tma.

Po každém zásahu slyšíme, jak dopadají cihly a trámy ze střechy a poškozených zdí na poslední strop, který nás ještě chrání. Nikdy nevíme, zda příští plný zásah neprorazí také ten a nepohrbí nás za živa.

Jednoho dne se zřítí s ohlušující detonací zeď ve vedlejším sklepě. Naštěstí nikoli v krytu.

Sedíme v krytu. Copak palba nikdy nepřestane! Mé tělo je studené strachem ze smrti, neboť i když člověk ve své duši hledí klidně smrti do očí, tělo se vzpouzí.

V nejbližším okamžiku nás to skoro povalí, strašná exploze s ohlušujícím hřmotem otrásá celým domem. Opět strašný útok. Slyšíme letadla, jak přes nás sviští, bomby, miny, výstřely většího i menšího kalibru padají ze všech stran na náš dům. Detonace se stále blíží a po každé slyšíme, jak nad námi

praskají cihly, trámy, suť a trosky. Rány teď následují tak rychle za sebou, jako drnění obrovského šicího stroje. Jsme všichni připraveni na to, že příští střelba prorazí poslední ochranu, poslední strop nad sklepem a všechny nás zabije. Sedíme němě a studení ve strašném napětí – ve strachu ze smrti. Jak dlouho ještě vydrží zdi? Potom příšerná rána, podlaha sklepa tančí pod námi, služebná mého otce začíná vřeštět, dostává nervový šok, ostatní ženy z personálu vřeští s ní. Vyskočím a volám, jak mohu nejhlasitěji: „*Ticho, klid! Bůh je přítomen – Bůh je přítomen!*“

Detonace po detonaci, je sotva slyšet můj hlas, ale volám, musím křičet z plných plic: „*Bůh je přítomen! Každý musí myslet na Boha, na nic jiného než na Boha! Bůh s námi! Bůh – Bůh – Bůh!*“ a postupně každý říká se mnou: „*Bůh je přítomen... Bůh... Bůh... Bůh...*“

Nevíme, jak to dlouho trvalo. Postupně nastává klid, exploze jsou řídkší, a pak vše utichá. Slyšíme, že vojáci venku vlečou něco těžkého. Jdu ven. Na chodníku leží nehybná těla. Na zemi krev. Zním mnohé z těch mladých vojáků, ještě před hodinou se hřáli v krytu a vyprávěli ledacos o domově. Ubozí jejich rodiče! Ti budou marně čekat své dítě. Můj syn! Kde teď může být ten ubohý chlapec? Ve kterém oddělení pekla?

Potom rychle jíme, chceme využít malou přestávku. Musíme posílit odolnost svého těla, dokud máme ještě co jíst... Dva muži jdou opět pro vodu...

Od kdy sedíme zde ve sklepě? Přešly týdny, co sedíme v tomto ohni neustálé palby. Můj muž říká: „V Doberdu jsme leželi také v trvalé palbě, v první světové válce, ale vždy po čtyřiceti osmi hodinách nás vystřídali. Bylo takové mínění, že déle to nemohou nervy snést. Nikdy jsem si nemyslel, že budu sedět v trvalé palbě s malými dětmi a ženami celé týdny bez přerušení, bez vystřídání.“

Všichni sedíme v kožichu a tlustém zimníku, nic jsme nesvlékli od chvíle, kdy jsme přišli dolů.

Míjejí další dny – nebo týdny? Už se neptáme.

V nejbližším okamžiku dopadá mina bezprostředně nad námi, všechno praská a skřípe, potom slyšíme, jak zase padají cihly. Strop krytu vydržel. Ale do kdy? Zůstáváme zticha a

ptám se Boha v sobě: „Mám se připravit na smrt? Stojí v mém horoskopu, že zemřu při zřícení budovy? Je to teď? Zemřu, nebo mám dál bojovat o život?“

A tu náhle vidím obraz v té tmě: Nepatrný pahorek a nahoře na něm svíčka, malá jako na vánočním stromku, hoří malým plamínkem. Pak začíná pahorek před mýma očima růst, je z něho větší kopec, pokrytý smaragdově zelenou trávou a ze svíčky je pochodeň, která hoří velkým, jasným plamenem. Obraz mizí, ale já vím, že nezemřu, ale budu muset být tou pochodní, musím lidem přinášet světlo, světlo, světlo!

Můj muž mi šeptá: „Dnes je to právě sedm týdnů, co sedíme v krytu...“

Později odpoledne zase začíná ostřelování. Nyní však na nás nestřílejí nepřátelské oddíly, ale naše vlastní vojsko. Chtějí náš dům dobýt zpět. Opět sedíme tiše v tmavém sklepe a slyšíme skrz silné zdi sklepa, jak venku na ulici zuří strašný boj zblízka.

Náhle ohlušující detonace, chladný vzduch proudí dovnitř, exploze vyrazila směrem ven okenici, silný, železný okenní kryt. Otevřeným oknem létají do sklepa střely jako kroupy. Skočíme na stranu ke stěně, ale už není možné se ve sklepe pohybovat. Stav je životu nebezpečný, každý krok znamená smrt. Okno se *musí* zavřít!

Rozhlížím se. Všechny ženy s dětmi jdou ke stěně vedle okna do úkrytu, protože když se někdo ukáže před oknem, přichází dovnitř sprcha kulek jako při krupobití. Tato situace je neudržitelná. Okenice se *musí* přirazit!

Cítím v sobě zvláštní chlad. Každý nerv je chladný jakoby zmrzlý, takže necítím vůbec nic. „Strach?“ ptám se sama sebe. Ne! Kdo má mít ve mně strach, když mám pocit, že vůbec neexistuji? Víím jen, že jsem to já, kdo musí okenici zavřít. Přesto se zvědavě pozoruji; co se cítí, co se prožívá, je-li člověk v takové situaci? Jak reaguje příroda v člověku, když musí být hrdinou proti své vůli... ?

V rohu krytu stojí silná turistická hůl, s ohnutou rukojetí. Položím se rovně na břicho a zvolna, velice opatrně se plazím k holi, vezmu ji za dolní konec, pak se plazím po břiše k oknu. V tom mi bleskne hlavou zcela zvláštní myšlenka: Kandidáti v

pyramidě museli obstát ve zkoušce „pohrdání smrtí“. Snad obstojím nyní v této zkoušce zde, v krytu? Snad je to všechno jenom můj sen při zasvěcení v pyramidě?

Zatímco se opatrně plazím po břiše k oknu, odpovídá můj rozum: „Ano, kandidáti v pyramidě to měli snadné, věděli, že jde jen o zasvěcovací zkoušky, ale tyhle střely nejsou žádný sen. Ty skutečně zabíjejí! Kolik mladých, ubohých vojáků už zde bylo zabito!“

A přece musí být okenice zavřena, a právě proto!

Krčím se, potom, s holí připravenou, náhle vstanu, vystrčím ruku s holí ven oknem, protože okenice se úplně otevřela ven, musím se vyklonit celou horní polovinou těla, až dosáhnou na okraj okenice ohnutou holí. Natahuji se ještě víc, takže mám pocit, že se celé moje tělo prodlužuje, konečně ji mám a pomalu, ale jistě ji přitahuji. Nyní mi přiskočí na pomoc sestra přirazit těžkou okenici zase na její místo a nakonec řádně připevnit závoru.

Tak! Hotovo! Všechno bylo docela jednoduché. Žádné rozčilení, žádná teatrální scéna. Je dosti zvláštní, že ostřelovači, kteří do našeho okna dosud sypali střely jako kroupy, nevystřelili ani jednu střelu. Snad měli na práci něco jiného, nebo nechtěli střílet, když viděli, že jsem žena?

Následující ráno nás nutil vnitřní rozkaz odejít ze zbořeniště. Ano, měli jsme vedení, které nás z nepochopitelného důvodu zachránilo před následující nocí, jež čekala všechny ženy bez výjimky v ruinách našeho domu. Vše se děje jako v chaotickém snu. Běžíme ze sedmi týdnů trvajících tmy náhle do pronikavého slunečního světla ven, vrávoráme za silného světla, naše oči si sotva mohou zvyknout na tuto zář. Podívám se zpět na naši krásnou, velkou vilu: zbořeniště, směsice vyčnívajících, zlomených trámů! V běhu přecházíme mezi mrtvolami a troskami ulici naproti ke schodům, vidím svou sestru, jak s nemluvnětem v náručí padá ze schodů ve vysokém sněhu, skočím tam, zdvihnu ji a padnu sama s malým chlapcem, kterého vedu. Pod sněhem jsou drátěné překážky! Pokoušíme se je s dětmi přelézt. Tu vystoupí z úkrytu starší voják nepřátelské armády, přenesení malého chlapce přes drátěnou překážku a pomáhá nám, dětem, ženám, jednomu po druhém přejít. Jsem

poslední. Nemůžeme s vojákem mluvit, nerozuměli bychom si, ale díváme se do očí jeden druhému a já tisknu vřele, ze srdce jeho čestnou ruku a on opakuje můj stisk ruky. Pak běžíme křížem krážem dál, kde právě najdeme úkryt proti stále explodujícím minám a dopadajícím střelám. Děti pláčí na plné hrdlo, tahám malého Petra, který už nemůže běžet v té strašné zimě a sněhu a leží na zemi, táhnu ho za sebou, protože ho už nemohu nést. Mnohdy zůstaneme stát pod terasou, abychom se nadechly a svým dechem zahřály ruce dětem, pak běžíme dál, kdoví kam, jen vnitřní silou hnány a vedeny...

A je to jako ve snu, že nás konečně přijmou v jednom domě, kde nás chrání dobrotivý desátník nepřátelské armády proti svým vlastním kamarádům, proti násilí. Sprátelíme se a jednou mi říká: „Mámo, dej pozor, jeden dobrý voják, deset špatných vojáků! Ne všichni jsou v naší armádě tak dobří jako já, že vás chráním. Dej pozor, když budu muset jít dál!“

Přejdou týdny, přejdou měsíce. Hladovíme a nevíme, co budeme jíst příští den. Ale jednoho dne válka končí!

Pokoušíme se udělat v ruině našeho domu několik místností obyvatelných. Můj muž leží dlouhé měsíce, až se sebere natolik, že může opatrně chodit, se dvěma berlami.

Uplynou další měsíce. Jen o mém synovi nepřichází stále žádná zpráva. Asi po půl druhém roce někdo venku zvoní. Otevřu – a Ima stojí přede mnou!

Myslela bych, že v takových případech matka a syn si padnou kolem krku s hlasitým křikem a vzlykotem. Ale ne! Dívám se na něho překvapena, pak se obejmeme, vážně a tiše. Jen zhluboka nadechuji: Žije a není zmrzačen! Jen jizva na jeho krásném vysokém čele svědčí, že se zřítíl se svým le-tounem.

Ale jsem hluboce znepokojena. Zním Imu, vím, že nemá místo v této zemi. Zde vládne brutalita, nedostatek nadání a sprostota, duch chaosu! A bez většího nebezpečí může člověk vše přežít jen tehdy, spoléhá-li zcela na Boha, chrání si vnitřní mír – a mlčí. Ima však nebude mlčet! Nechápe, že teď nejsme v chrámu, kde vládne upřímnost, nesobeckost, láska, kde každý může vyslovit své názory bez nebezpečí, že bude špatně chápán. Ima se nebude moci v tomto světě orientovat.

Nebude trpět nespravedlnost, bude chtít bojovat proti duchu podsvětí, který zde vládne. Zdá se, že zapomněl, kdo je, přesto si zachoval svůj vysoký postoj, čestnost a odvalu a věří, že totéž může čekat i od lidských synů. Chce věřit v lidi a svou neotřesitelnou víru v Boha, kterou nese vtisknutou hluboko ve své duši, vytlačuje do svého podvědomí.

Musí upadat z jednoho zklamání do druhého. Proč potlačuje svou víru v Boha? Proč už nechce věřit v Boha? To je také důvod, proč nemá sebedůvěru.

Vím, že musel utrpět těžký duševní otřes, ale kdy, kde? A proč mám tak podivný a stísněný pocit, že jsem tento duševní otřes vyvolala já – nějaké strašné zklamání? Vím, že kvůli mně ztratil někde a někdy svou víru v Boha, ale marně hledám důvod. Vím jen, toho jsem si plně vědoma, že já ho musím přivést zpět k Bohu, proto se stal mým synem. Já v něm musím probudit a uvědomit sebedůvěru, která je totožná s důvěrou v Boha, protože já zavinila, že ji ztratil. Musí poznat, že hluboká láska a důvěra, kterou cítí ke mně, je jen projekcí důvěry v Boha, kterou nese vtisknutou v podvědomí své duše. Musí si to uvědomit, že v každé osobě poznává a miluje samotného Boha. Osoba je jenom schránka, maska, kterou se zjevuje Bůh. Musí si ujasnit, že co miluje v člověku, co je v člověku krásné, dobré a pravdivé, je Bůh a ne osoba. Také ve mně, kterou zde na Zemi – vím to – miluje nejvíce. Musím tuto lásku v něm přivést zpět k Bohu. Musí prohlédnout, že i ve mně miluje Boha a že moje osoba je jen nástroj, kterým se zjevuje Bůh jako mateřská láska. Že v každé osobě, která ho miluje, tedy i ve mně, ho miluje Bůh a ne osoba. Potom bude lépe rozumět mně i všem lidem, ale i sobě a neprožije žádné zklamání.

A přichází noc, v níž mé jediné dítě, člověk, kterého zde na Zemi miluji nejvíc, bydlí v nevytopeném pokoji, zatímco venku je výjimečně studená zima a teploměr ukazuje už týdní dvacet stupňů pod nulou, nemá ani co jíst a ani teplou pokrývku. Snadno bych mu mohla opatřit vytopený pokoj, dát mu najíst a opatřit ho vším, co potřebuje. Ale nesmím! *Spíše musí zahynout jeho tělo, než aby ztratil svou duši! Z lásky musím být k němu krutá!*

Klečím ve tmě ve své posteli a mluvím se svým Bohem: „Bud' s ním, ó Bože, a dovol, aby Tebe a sebe samého opět našel. Dovol, aby našel cestu, která vede k Tobě a aby se od ní nikdy neodchýlil! Probud' ho, probud' sebe samého v něm, Bože, vždyť Ty sídlíš i v něm a Ty se v něm musíš probudit, aby se probudil, protože mé síly už nestačí. On si musí uvědomit sám sebe, nebo je ztracen a Ty znáš tu jedinou cestu – aby Tebe, můj Pane, můj Bože, poznal v sobě samém – aby se cítil všemi lidmi opuštěný a přesvědčený, že dokonce i já jsem ho opustila.

Musí se cítit zklamaný každou osobou, musí se každého zříci, aby našel Tebe, aby si byl zase vědom – v Tobě – sebe samého. Ty víš Bože, že já už nevidím žádné jiné východisko, abych ho zachránila. Nemohu už a nesmím mu ukázat svou lásku. On Tě musí najít vlastními silami. Já jsem jen slabý člověk, můj Bože, Ty jsi však Bůh, láska sama, Ty ho miluješ víc než mohu já milovat, Ty Bože, jsi stále s ním a protože já musím nyní být krutá, miluj ho svou božskou láskou!

Dej na něho pozor, aby neztratil navždy zdraví, zatímco prochází tímto těžkým bojem, touto těžkou školou. Ty víš, že hřeší i proti svému zdraví proto, že nemá žádnou důvěru v sebe, že ve svém podvědomí chce zemřít a zničit se. Dej na něho pozor, otevři jeho duchovní zrak a neopouštěj ho, neopouštěj ho... neopouštěj ho...”

A tak to bylo noc co noc...

Jednou v noci, když zase po tmě klečím ve své posteli duševně se soustřeďuji, abych mluvila s Bohem o svém dítěti, stane se cosi zvláštního: k mému největšímu úžasu začíná svítat. Je stále jasněji a jasněji, a v tom přibývajícím světle vidím zvláštní krajinu. Vysoký vrch, na který vede úzká strmá, kostrbatá stezka. Víím, že tato stezka vede k cíli, k Bohu. Vkročím na ni bez váhání.

Stezka vede vzhůru přívětivou krajinou. Neúnavně stoupám stále výš a výš, až je přívětivá krajina za mnou a postupně přicházím do nehostinné oblasti velehor.

Cesta je stále strmější, užší a kamenitější, ale stoupám vzhůru s udivující lehkostí, téměř se vznáším. Obydlená krajina zůstává za mnou, můj obzor se rozšiřuje, všechno vidím

hluboko pod sebou. Ale není čas k pozorování, pokračuji v cestě. Po mnohých zatáčkách úzká stezka končí před krátkým kamenným schodištěm se sedmi schody a vím, že musím nahoru.

Jdu ke schodům s hlubokým povzdechem a vírou v síly, kterými Stvořitel opatřil každé své dítě a které se teď na cestě, která se zdá nekonečně dlouhá, zázračně nevyčerpaly, ale zvětšily se.

První schod je nízký. Musím přemoci váhu svého těla, abych na něj vystoupila. Daří se to lehce. Druhý schod je o něco vyšší a vzbudí odpor mého těla před tímto schodem. Ale síly svého těla jsem už dávno přemohla a proto ani tento schod není pro mne namáhavý. Třetí je citelně vyšší. Musím tedy přemoci své pocity, abych na něj vstoupila. Jak se stávám pánem nad svými pocity, jsem na třetím schodu.

Před čtvrtým schodem, který je nápadně vysoký, přepadají mne pochybovačné myšlenky: Jak ho budu schopná dosáhnout? Mám k tomu dost síly? Tu poznávám, že pochybnost mne oslabuje a ochromuje. Pochybnost je však myšlenka! Musím tedy přemoci své myšlenky, abych se stala pánem nad pochybností. Díky dlouhému školení při cvičeních v chrámu vím, co mám dělat: seberu všechny síly svého ducha, spoléhám zcela na Boha a nemyslím vůbec na nic. A vida, s mými myšlenkami mizí i pochybnost – a jsem na čtvrtém schodu.

Kupodivu se cítím být stále větší, jak překonávám jednotlivé schody jeden za druhým. S každým schodem rostu, jsem už mnohem větší než na prvním schodu. Nyní stojím před pátým schodem, který přes můj vzrůst je tak vysoký, že na něj dosáhnou jen přichytím-li se rukama i nohama. Když se na něj s velkými obtížemi vytáhnu, zažiji nevýslovné překvapení, že nemám žádné tělo. Vše, co bylo na mně a ve mně hmotného, zmizelo, jsem neviditelný duch.

Při vystupování na velice vysoký šestý stupeň mne čeká nová obtíž: nemám tělo, ruce, kterými bych se zachytila, nemám nohy, kterými bych se mohla odrazit. Jak se mám dostat nahoru?

Ohlédnu se kolem po nějaké cestě a jak se otáčím, vidím náhle, že daleko pode mnou se rozprostírá celý svět! Mnoho zemí, města jako hračky, domy s jejich nesčetnými živými bytostmi... Zmocňuje se mne nekonečná láska k nim, myslím s bolestí na všechny, kteří musí jít těžkou cestou poznání, na ty přemnohé, kteří ještě tápou ve tmě, zadrženi do svého sobectví jako kdysi já...

A och, zázrak – v okamžiku, kdy zalije mé srdce nekonečná láska, zvedám se – a jsem na šestém stupni.

Nyní stojím před posledním, nejvyšším schodem. Je přesně tak vysoký jako já sama. Tolik toužím dostat se nahoru, že toto přání naplňuje celou mou osobnost. Marně. Nevím vůbec, co si mám počít, protože mi chybí ruce a nohy, svalová síla mého těla, kterou bych se mohla dostat nahoru. Ale musím nahoru za každou cenu. Nahoře najdu Boha, chci bezpodmínečně spatřit jeho tvář. Stojím, čekám, ale nic se neděje.

Jak se tak dívám kolem a hledám, shledám s překvapením, že nejsem sama; v tom okamžiku nějaká bytost dosahuje šestého stupně jako já a úpěnlivě mne prosí, abych jí pomohla na sedmý. Rozumím její nekonečné touze, moje vlastní touha po sedmém stupni je zapomenuta, pokouším se pomoci jí, aby dosáhla cíle.

Ale v okamžiku, kdy na svou vlastní touhu zapomínám, nevím jak, jsem já nahoře a můj společník už zde není. Zmizel beze stopy. Byl to přelud, abych zapomněla na své poslední osobní přání. Neboť dokud chci povýšit svou vlastní osobu, nemohu nikdy přemoci schod, který je stejně vysoký jako já.

Došla jsem! Na okamžik kratší než blesk spatřím postavu nebeské bytosti, vytvořenou z oslňujícího světla, svou doplňující polovinu! Její neodolatelná přitažlivá síla mne strhne k sobě, plná slasti a naplnění splývám s jejím srdcem do úplné jednoty.

Uvědomuji si, že On byl vždy Já a Já byla vždy On, dualisticky promítnutý obraz mého božského, pravého Já. V tomto dualistickém stavu jsem stála ještě naproti Bohu a nacházela jsem ho ještě jako Ty. Nyní v rajske jednotě cítím, že se touto neviditelnou mocí, kterou jsem dosud nazývala Bůh, v

nejbližším okamžiku sama stanu. Kolem mne se začíná točit ohnivý kotouč, v jehož nehybné ose, v mé páteři – sídlí moje pravé Já.

Cítím, že hoří moje páteř jako doběla rozžhavený oblouk, jako most životního proudu, který vyzařuje ze sedmi silových center oslňující světlo a oživuje mé tělo.

Potom, mimo veškeré pojetí času, vidím současně nekonečně dlouhý řetěz nejrůznějších forem života, které jsem zažila a prožila během věků na nedohledné cestě vývojem, od prvního pádu z rajske jednoty až do tohoto okamžiku. Vidím, že mé nescíslné životy jsou a budou neodlučitelně spjaty se životem těch samých duchů. Z událostí v minulých životech vznikají nové souvislosti, nové vazby jako pokračování, která se skládají a doplňují do dokonalého obrazu jako mozaikové kamínky. Poznávám nitě, které mne po věky spojují s mou doplňující polovinou, s Ptahhotepem, Imou a ještě s mnoha jinými lidmi, poznávám, jak výše stojící pomáhají nám, my sobě navzájem a níže stojícím při zduchovnění Země, při uvědomění sebe ve hmotě, v těle. Zkušenosti, které dáváme dohromady z mnoha životů, slouží jen k tomu, abychom rozšířili a prohloubili své vědomí v těle. Těla, která oživujeme, jsou stále oduševnělejší, krásnější. Hmota našich jevových forem se stává pružnější, poslouchá stále víc vůli a vyzařování ducha, až se nakonec tělo stane poslušným služebníkem Já a už neizoluje a nezadržuje ani jediný paprsek ducha. Chápu tajemství pyramidy, neboť nyní jsem se stala pyramidou, která hmotu – tělo – potřebuje jen jako pevný základ, ale neustále zjevuje božské. Potom je kolem mne všechno jediným plamenným mořem – Země, nebe, celý vesmír, vidím gigantické plameny, které mne obklopují, na okamžik cítím, že budu celým vesmírem zničena; praskající, šlehající blesky hučí mými žilami, celou mojí bytostí, oheň mne spaluje, pak najednou se všechno obrátí: nyní to nejsem já, kdo hoří v ohni, ale *sama jsem tento nebeský oheň, který všechno proniká, všechno oživuje a spaluje!* Zahaluje mne světelná záplava, ale tato záplava pramení ze mne. Jsem pramenem tohoto světla, jako všeho, co jest. Země na mne nepůsobí žádným účinkem, zaniká přitažlivost, která mne poutala. Pluji v *nicotě*, mé bytí už

nemá hranice, nyní jsem ten, který všechno přitahuje k sobě, ale mne neváže nic – mne nic nepřitahuje.

Hledám ty, které jsem milovala, protože vím, že nemožou být zničeni, ale hledám je marně v Ničem kolem sebe. V prázdnotě není nic jiného než já – zaměřuje se tedy moje pozornost dovnitř. A vida! Cítím a poznávám, že *vše a všichni žijí ve mně!* Vesmír je ve mně, protože miluji sebe a poznávám, že všechno, o čem jsem vždy věřila, že nemiluji, bylo to, co jsem v sobě ještě nepoznala! Nyní, kdy se dokonale poznávám, miluji všechno a všechny stejně, protože jsem s nimi jednotná, já jsem Já ve Všem – jsem Vše-jedna!

Jsem naplnění, život, zářící, věčné nesmrtelné bytí... Není už žádný boj, žádná lítost, žádná bolest, není žádná pomíjejcnost, žádná konečnost a žádná smrt! Ve všem rodícím se začínám Já – nesmrtelná – novou formu života a ve všem umírajícím Já – nesmrtelná – se vracím k sobě, Já, tvořící, udržující, vše obnovující, věčné božské Já.

Poznávám, že prostor a čas panují jen na okraji kotouče stvořeného světa, otáčejícího se šílenou rychlostí. Jsem však v sobě věčnost bez času a prostoru. A zatímco v sobě spočívám, naplňuji svým věčným Bytím prostor a v něm vše, co žije: **JSEM JEDINÁ SKUTEČNOST, JSEM ŽIVOT, JSEM TEN, KTERÝ JSEM!**

Spočívám v sobě a cítím nekonečný *mír*... Ale v tomto míru dosahuje ke mně volání, které mne nutí zpět do mého opuštěného těla. Zamířím reflektor svého vědomí na toto volání a poznávám hlas, který mluví k mé bytosti, známý, vřele milovaný hlas mého mistra Ptahhotepa. On mne volá zpět.

Vystupuji ze svého nebeského Já, abych opět oblékla šat osobního já. Beru však s sebou vědomí, kdo jsem. Jsem opět člověk, ale nesu ve svém srdci božské vědomí Já – Boha; od této chvíle bude jednat prostřednictvím mé osoby... Pomalu otevírám oči.

Tu potká můj pohled temně modré, nebeské oči mého mistra Ptahhotepa. Z jeho očí září totéž světlo, tatáž láska, tentýž mír, jaký jsem právě prožila ve svém vysvobozeném, blaženém stavu a jaký nyní nesu ve svém srdci. Nemohu vydat ani zvuk. Nenalézám dosud spojení mezi svým Já a svým

tělem. Ale už ani nepotřebuji mluvit, protože znám myšlenky a vůli svého mistra. Jsme v duchovní jednotě, v Bohu, všichni jeden. Pokládá svou ruku na mé srdce: tu cítím, jak se mi život zvolna vrací do těla. Dýchám zhluboka a do mých necitlivých údů vniká obnovený proud života. Mé srdce opět silně bije. Postupně se zase stávám pánem svého těla.

Ptahhotep a jeho zástupce mi pomáhají posadit se v rakvi a pomalu vystoupit. Stojím nejistě na svých nohou. Ptahhotep a druhý velekněz mne berou za ruce a vedou mne ven z výklenku, ve kterém stojí zasvěcovací rakev. Tu vidím, že ve velkém sále, kde stojí archa úmluvy, jsou shromážděni všichni zasvěcenci chrámu, všichni kněží a kněžky a slavnostně mne očekávají. Nyní, když vystupuji s oběma veleknězi, přijímají mne posvátnou kouzelnou slabikou, tajným pozdravem zasvěcenců: „OM“...

Stojím v kruhu vzkříšených jako nově zrozená. Mám totéž tělo jako dřív, přesto jsem novou bytostí. Jsem v novém světě. Už nevidím vše jen zevně, ale současně vnímám vnitřní bytost ve všem; vnímám jádro, kolem něhož je vybudována vnější forma, která slouží jen jako projev tohoto jádra. Stojím v kruhu vzkříšených. Moje vnitřní bytost spoluvibruje ve zvuku božského kouzelného slova – mantry – a s pomocí této nepopsatelné vibrace, v tomto zvuku – prožívám i ve svém tělesném vědomí božskou jednotu svého Já se všemi těmi zasvěcenými i s celým vesmírem. Přišli všichni, všichni kněží i kněžky, aby mne pozdravili po mém vzkříšení a projevili mi božskou lásku. Stojí zde i můj milý bratr Ima. Jak spatřím jeho ušlechtilý obličej, smějí se jeho oči na mne a mně ve vzpomínkách vyplouvají sny, nejtěžší zkoušky zasvěcení, „vzdání se všeho“, „krutá láska“. Imo, ty milý, ty drahý, zda víš, že jsi byl v mých vizích zasvěcení důvodem, že jsem obstála ve zkoušce ze všech nejtěžší?

Nádherná postava starší kněžky vychází nyní z kruhu zasvěcenců. Předává Ptahhotepovi oděv a oblékají mne do oděvu kněžky. Potom předává Ptahhotepovi čelenku, znak zasvěcenců, a on mi nasazuje zlatou obroučku. Hadí hlavou je zakončen symbol plodivé síly, změněné ve stvořitelskou život-

ní energii a produchovnělou, symbol, který od této chvíle mohu nosit nejen jako královna, ale i jako zasvěcenec.

Nyní jsem kněžka v nejnižším stupni kněžství. Záleží na mně, zda dosáhnu postupně vyšších stupňů, zda budu hodna používat hůlky života. Ptahhotep ke mně přistupuje, pokládá ruku na mou hlavu a žehná mi. Potom mne bere za ruku a vede mne k zasvěcencům. Nejprve ke druhému veleknězi. I on pokládá svou ruku na mou hlavu a žehná mi. Potom předstupuji před svého milého otce a cítím, jak všechnu lásku svého srdce vylévá svou rukou na mne. A tak přicházím ke všem zasvěcencům podle jejich hodnosti a všichni mi žehnají. Naposled přistupuji před Imu, který přijal zasvěcení krátce přede mnou. Také mi žehná, ale já cítím, že se jeho ruka chvěje...

Potom mne vede Ptahhotep k arše úmluvy. Poklekám. Poprvé ve svém životě smím na ni položit své ruce. Cítím v každé kapce své krve ohnivou sílu, která do mne proudí z archy úmluvy. Dýchám zhluboka, až do své nejniternější bytosti a nyní, při bdělém vědomí – v těle – prožívám naplnění rajské jednoty, všemocnost a vševědoucnost v Bohu... Chápu a prožívám smysl Bytí. Kam zaměřím reflektor svého vědomí, je světlo a jasno a v jasném lesku stojí před mýma očima poslední pravdy. Prožívám neomezenou moc, která pod vedením božské stvořitelské síly spočívá v mém Já.

Ptahhotep mne opět bere za ruku a vede mne místnostmi, kterými jsme přišli a kamennými dveřmi zpět do chrámu. Zasvěcenci nás zvolna následují. V chrámu na nás čekají všichni neofyté a nyní plním poprvé svou kněžskou povinnost. Zůstávám stát s Ptahhotepem u oltáře a všichni neofyté přicházejí, jeden po druhém, aby přijali mé požehnání.

V malé místnosti, kde jsem bývala před svým zasvěcením, nechal mne Ptahhotep samotnou. Po předepsaném čase odpočinku smím sníst trochu lehkého jídla a napít se. Dlouho sedím na svém lůžku a nemohu se oprostit od zvláštních obrazů snů svého zasvěcení. Jak strašné obrazy! Jaké štěstí, že

tyto obrazy nejsou skutečností a že jsem se probudila! Jak bylo možné, že jsem vůbec v sobě nosila takové obrazy a proto jsem je snila? Tyto obrazy se nemohou stát skutečností! Je vyloučeno, aby lidstvo kleslo tolik, aby se zabíjelo s takovou ukrutností, s tak pekelnými prostředky! Sklep, ten strašný kryt v mém snu! A přece znám ten věčný zákon, že bytost si může představit jen ty obrazy, které opravdu mohou existovat ve skutečnosti. **Co si člověk může představit, může se také uskutečnit. Jinak by si to nemohl představit!**

A kdo byl muž s hořícíma očima, který v mém snu zasvěcení byl „mým mužem“? Jak blízký byl ve snu mému srdci, byl skutečně mou doplňující polovinou? Byl mým nejlepším přítelem! A přece nevěděl, kdo jsem, a také já teď nevím, kdo je on.

A tak prožívám znovu každý jednotlivý obraz svých snů ze zasvěcení. Poznávám, kdo v oněch obrazech byli moji rodiče, sourozenci, ti četní přátelé a nepřátelé v mém nynějším životě zde v Egyptě. Často se musím usmívat těm zvláštním souvislostem...

JAKO KNĚŽKA

Kněžky v chrámu mají různé úkoly, odpovídající jejich schopnostem. Některé vyučují chrámové tanečnice. Jiné pomáhají ke svatému spánku neklidným duším, které i po smrti bloudí stále v pozemské atmosféře, na jejich cestě dál. Bez pomoci by stagnovaly ještě staletí, snad dokonce tisíciletí, protože bez smyslových orgánů nemají příležitost získat zkušenosti nebo navázat kontakt s jinou bytostí. Jsou do sebe uzavřené a nenalézají žádnou cestu, kterou by mohly jít dále. Kněžky vyhledávají tyto neklidné duše, prostupují jejich bytosti silou lásky a díky vnitřní totožnosti ozařují jejich vědomí idejemi, které jim pak pomáhají k uvolnění z jejich stavu. Úkol těchto kněžek je tedy dvojí: Pomáhají bloudícím duším dál a současně čistí pozemskou atmosféru.

Jsou kněžky, které zasvěcují do tělesné lásky mládež, aby byla zdravější, oduševnělejší a krásnější. Učí mladé muže

zušlechťovat pud silou ducha a snažit se o vyšší duchovní spojení – o svátost. Zasvěcují i ženící se mladé muže do této posvěcené síly, kteří pak v manželství předávají tuto energii svým ženám, a pak plodí ušlechtilé děti.

Konečně některé kněžky plní stejné úkoly jako kněží. Vedou skupiny neofytů, dávají návody ke cvičením koncentrace, přijímají lidi, kteří potřebují radu v nějaké záležitosti a dosáhnou-li tyto kněžky vyššího stupně kněžství, mohou také uzdravovat nemocné pomocí hůlky života. Na této cestě se může stát kněžka velekněžkou. Jsem přidělena k této skupině.

Velice miluji své úkoly. Je podivuhodné spoluprožívat, jak duše mých žáků se postupně rozvíjí a zjevuje se v ní božské. Vidím zde živou ilustraci neprůhledné krychle, která se postupně stává průhlednou a nechá prosvítat paprsky božsky stvořiteleského principu. Den co den toto prožívám s mými milými neofyty, kterým pomáhám. Ráda se také zabývám lidmi, kteří navštěvují chrám, aby si dali poradit ve svých duševních nebo i tělesných problémech. Přijímám je ve své malé cele, kterou mi Ima přidělil tehdy, když jsem poprvé přišla do chrámu.

Zde mi lidé ukazují svou „druhou tvář“, kterou nikdo nevidí... často ani oni sami. Vidím vnitřní tvář každé bytosti a je velmi poučné slyšet, jaké zkušenosti, zážitky a události tuto tvář formovaly podle zákona akce – reakce. Och, kdyby všichni lidé mohli vidět své nitro, nemohli by se nikdy nenávidět a nikdy by neměli strach jeden před druhým. Nejsou vůbec špatní lidé! Často jsou vůči druhému zlí, krutí, protože myslí, že druhý jim chce uškodit, a už předem se brání ze samého strachu. Tím dávají skutečný důvod, takže druhý dojde k přesvědčení, že mají zlou vůli.

Kdyby však bylo možné oba přesvědčit, že žádný nemá zlou vůli, ale jenom strach před druhým, s ulehčením by si podali ruce. Lidé jsou nevědomí a slepí, nevidí se navzájem, a to je příčina všeho nepřátelství a všeho neštěstí na zemi. Není nic krásnějšího než moci otevřít slepé oči a spatřit, jak se v jejich pohledu rozsvítí lesk chápání a vědění.

Kromě této práce smím být přítomna, když Ptahhotep nebo jeho zástupce používá hůlku života k uzdravování ne-

mocných. Ti přicházejí časně ráno buď sami, nebo je do chrámu přinášejí přátelé či příbuzní. Ptahhotep pak přivádí novou životní sílu do nemocných těl. Často přihlížím, jak hůlka života úplně uzdravuje v několika vteřinách. Po zlomené kosti nebo strašných ranách nanejvýš zesílená kost nebo jizva ukazuje zraněné místo. Jako se svažují kovové kusy do jednoho zahřátím, tak se zase spojují hůlkou života zlomené kosti a hluboké rány ve svalech, šlachách, žilách, nervech a kůže znovu srůstá. Právě tak rychle hůlka života uzdravuje nejtěžší záněty plic, ledvin nebo jiných orgánů. Veliká je milost boží, že dal lidem tento prostředek k uzdravení.

Kromě své práce v chrámu plním dále povinnosti faraónovy ženy. Sedím vedle svého otce při slavnostních audiencích nebo veřejných slavnostech jako dříve a pozoruji dvořany a všechny lidi, kteří se objevují o takových svátcích. Často přicházejí poslové z cizích zemí, kteří jsou docela jiní než lidští synové u nás. Mají jinou barvu kůže, jiný tvar hlavy, zcela jinou postavu a také vyzařují jiné síly. Často přinášejí podivuhodné věci jako dary, které v této zemi neznáme. Zvířata, která jsem nikdy neviděla, drahokamy, látky, vypalované a nádherně malované nádoby. Otec už dal přivést umělce z těchto vzdálených zemí, aby svému umění vyučovali naše mladé žáky v chrámu. Odtud zase vysoce nadaní učenci a umělci cestují do těchto dalekých zemí, aby tam přinesli naši vědu a umění. Otec mi řekl, že jednou také navštívíme tyto velké země.

Od zasvěcení mohu podnikat sama jízdy vozem se lvy. Schopnost vést svou vůli do nervových center jiných bytostí a mít je zcela ve své moci mi byla dána zasvěcením. Nyní ovládám ve svém těle do činnosti uvedená nervová centra, která jsou u lidských synů v latentním a nevyvinutém stavu. Mohu vysílat pronikavé paprsky vůle tak, že se jiné bytosti mění v nevědomý nástroj mé vůle.

Nikdy však nezapomínám, že dar *Boha ze všech největší je právo sebeurčení člověka, a to nesmí nikdo porušit. To by byla černá magie!* Proto nikdy nepoužívám své vůle proti člověku. Jak by často bylo lehké pomoci člověku z těžkého problému, kdybych ho směla naplnit svou vůlí! Musela

bych tím vzít na sebe i odpovědnost a vyřešení problému by nebyla jeho, ale moje zásluha. Vzala bych mu tím příležitost obstát ve zkoušce. **Každý člověk musí řešit své problémy sám, protože jen tím může získávat zkušenosti, rozvíjet sílu své vůle a rozšiřovat obzor svého vědomí.**

Zvířata jsou bezprostředně podřízena přírodním silám, provádějí vůli přírody automaticky a nemají žádné sebeurčení. Mohu tedy své lvy zcela podřídit své vůli. Je to nádherné, jak tato obdivuhodná zvířata okamžitě převedou v čin moje myšlenky. Reagují na nejmenší hnutí mé vůle, takže mám někdy pocit, jako by patřili k mému já právě tak jako mé ruce nebo nohy. Totéž božské Já je život každé bytosti a „láska“ zvířete není nic jiného než podvědomé úsilí uskutečnit tuto jednotu Já na nejnižším stupni, na tělesné úrovni vědomí.

Také ještě dítě, procházející úrovní probuzení vědomí, chce bezděky uskutečnit a prožít tuto jednotu a sjednocení zcela jednoduše tím, že všechno chce dávat do úst, nebo sníst. Tentýž instinkt mají zvířata. Jednota, to jest láska mezi mnou a mými lvy, je tak veliká, že berou do svých tlam mou ruku, nebo dokonce mou hlavu a dělají, jakoby mě chtěli sežrat. Samozřejmě mě nekousnou, hra není vážná. Ale chápu, že tato zvířata, když například žerou gazelu, *prokazují jen svou snahu po jednotě*. Pud sebezáchovy má tedy stejný prazdroj jako pud udržení rodu: snahu o stav jednoty.

Proto jsou i projevy obou pudů tak úzce spolu spojeny a propojeny. Příroda využívá tohoto praúsilí po jednotě v pudové síle, aby zplodila nové potomky, ve spojení s hladem, aby udržela tělo. Proto lvům nechutná tak dobře maso, které dostanou od svého ošetřovatele, jako když mohou prožít svůj pud prajednoty v lovecké horlivosti, volně se vrhnout na živé zvíře. Prožívají sjednocení se živým – se samotným životem; s mrtvým masem mohou uspokojit jenom hlad, ale nikoli úsilí po jednotě.

Ráda se zabývám svými lvy. Je tak vzrušující pozorovat, jak tato nádherná zvířata projevují všechny vlastnosti božského *Ra* – slunce – transformované na zvířecí úroveň!

Když jsem s otcem sama, ptám se ho: „Otče, hled“, dostala jsem zasvěcení, a když se přenesu přes rovinu času,

vidím budoucnost i minulost právě tak jako ty, jenom ve vztahu k mé vlastní osobě nemohu stále budoucnost poznat. Proč je to tak? Budoucnost je pro mne důležitá jen natolik, abych se v ní rozvíjela k poslednímu, nejvyššímu božskému stupni. Vysvětlí mi však, proč vidím budoucnost všech lidí, jen právě svoji ne. Mlha je před mýma očima, když zamířím své vědomí do budoucnosti.“

Otec se na mne dívá, usmívá se a čeká.

Usmívám se též a odpovídám mu v duchu. Rozumíme si navzájem. Jeho pohled říká: „Proč se ptáš? Když svou budoucnost nevidíš, tak to tak musí být, abys mohla správně plnit své úkoly. Nemysli na to, ale dělej vše, abys dosáhla vlastní silou nejvyššího stupně, který jsi prožila za pomoci Ptahhotepa při svém zasvěcení!“

Když nás naše povinnosti volají zpět do města, plynou mé dny jako dříve, zčásti v chrámu, zčásti v paláci. Svoji práci dělám velice ráda. Zcela mne uspokojuje, přesto se po celý den těším, že se mohu po svých povinnostech ponořit do sebe – do Boha. Pokaždé se obracím do nitra s odhodláním, že chci z vlastního úsilí dosáhnout nejvyššího stupně a skutečně se stále přibližuji k dokonalému naplnění. Přesto pokaždé vstávám zklamaná, když se vracím do osobního vědomí. Poslední skutečnost, kterou jsem prožila v zasvěcení, na níž vzpomínka stále hoří v mé duši, jsem nedosáhla ani tentokrát. Mojí jedinou útěchou v těchto chvílích je, že se večer zúčastním modliteb a meditací s Ptahhotepem.

Ptahhotep, jeho zástupce, kněží a kněžky, všichni zasvěcenci se shromáždí večer při západu slunce v chrámu. Sedíme v kruhu tak, že Ptahhotep a jeho zástupce sedí naproti sobě a tvoří dva póly. My ostatní tvoříme půlkruh vpravo i vlevo. Je třeba určitý čas, než očistíme duševní tělo od nečistot, které nevyhnutelně přijímáme, když přicházíme do styku s lidskými syny. Potom podá Ptahhotep své požehnané ruce svým sousedům na obou stranách a i my všichni si podáme ruce a vytváříme tak proudový kruh, kterým přivádí Ptahhotep a jeho zástupce proud nejvyššího božského stupně do našeho těla. To nám pomáhá prožít stav nejvyššího vědomí božské jednoty. Tímto způsobem se rozvíjí odolnost našich nervů mnohem

rychleji, než kdybychom byli závislí jen na své vlastní energii. Okamžiky blaha, které každý den prožívám při večerní bohoslužbě, jsou obsahem a smyslem celého mého života.

Och, Bože, dej mi sílu, abych Tě dosáhla svým vědomím z vlastního úsilí!

JEŠTĚ SE SHLEDÁME

Jednoho dne se dvůr připravuje na slavnostní uvítání a pak tato slavnost začíná. Oddíly cizí země pochodují ve slavnostním průvodu. Jejich vůdce se svým doprovodem se postaví před terasu, před nás, ukloní se s předpaženými rukama hluboce až k zemi, pronese hezký projev v našem jazyce, aby ukázal, že si přeje navázat s námi dlouhodobé styky. Potom dá pokyn nosičům darů, aby předstoupili a předali dary.

Pozoruji scénu shora a prohlížím si muže v doprovodu vůdce, kteří se řadí před terasou. Všichni jsou skvělí lidé v nádherném svátečním oděvu a ve vojenské výzbroji. Cizinci jsou vysocí, silní, zdraví lidé, statní a velice svalnatí muži. U nás jsou jen potomci Synů božích tak vysocí a silní jako tito vojáci, avšak jsou mnohem více štíhlejší, ohebnější a pružnější. Ptahhotep, otec a ještě někteří z kmene Synů božích, také Ima, Mentuptah a rovněž některé kněžky mají nádherné postavy plné síly, jsou však důstojně majestátní a zcela prostoupeni duchem. Nepůsobí tak robustně a tělesně zvířecky jako tito cizinci.

Nikdy jsem neviděla takové lidi. Nelíbí se mi! V naší zemi jsem zvyklá na to, zejména u potomků Synů božích a rovněž u silně smíšené rasy, že jejich obličejové tváře jsou jemné a produhovnělé, nikoli nepravidelné a zvířecí, jako tváře obličejů těchto cizinců. Zejména uši! Naše uši jsou malé, úzké a hezky tvarované, ušní lalůčky volné. Cizinci mají široké, velké uši, s přirostlými lalůčky. Jsou podobní opicím. A to, co je u nás zcela neznámé a působí na nás velice podivně, jsou rudé vlasy cizinců. Také jsou velice chlupatí, obličej je plný chlupů, ale i jejich ruce, paže a nohy jsou pokryty četnými chlupy, které se v slunci třpytí jako zlaté nitky. Jsou sebevědomí a sebejistí.

Když mluví nebo se smějí, ukazují krásné bílé, ale velice silné zuby. I to na mne působí zvířecky! Vyzařují velikou sílu, ale nikoli duchovní sílu. Ne! Nelíbí se mi!

Vidím, že cizincům připadáme stejně zvláštní jako oni nám. My se jim rovněž nelíbíme. Vidím, že jejich oči nejsou ještě pro ducha otevřeny. Nevidí jemné, duchem prostoupené tvary, vidí pouze, že lidé u nás jsou menší než oni a vidím jejich myšlenky, že o naší rase smýšlejí s opovržením.

Jsem zvyklá na to, že oheň obdivu zazáří v očích mužů, když mne spatří. Tito cizinci obdivují moje roucho, moje šperky, ale vůbec nepozorují, že já jsem krásná. Vidím velice dobře, jak jsou na mne, na královnu této země, zvědaví a hledí na mne při každé příležitosti, ale nevědí, že jsem krásná. Ano, zdědila jsem malou postavu své matky, ale krása ženy nezávisí přece na její výšce! Tito muži však, tito cizí bojovníci, shledávají ženu krásnou jen tehdy, je-li vysoká a svalnatá. Pozoruji se jako vždy. Probudila se snad ve mně ješitnost? Ne, to je mi vzdálené. Pouze se mi nelíbí, že jsou tak nevědomí, nezralí a hrubí, jako jsou u nás synové lidské rasy nejnižší třídy.

Všichni tito cizinci jsou velice nekultivovaní, včetně jejich vůdců a hodnostářů. Mezi ostatními tu stojí jeden, přímo pod terasou před mým sedadlem; musí to být vysoký důstojník, neboť se objevil v bezprostřední blízkosti jejich vůdců. Nyní tu stojí se skupinou vojáků a nepřetržitě se na mne dívá. V koutcích jeho úst je pohrdavý výraz. Jeho chování opravdu není vznešené. Jak si může muž prohlížet tak směle a drze ženu?! Na našem dvoře je tak drzý jen Roo-Kha, ale jeho pohled nemůže a nechce zakrývat obdiv pro moji krásu. Tento cizinec se na mne dívá jenom drze, bez nejmenšího obdivu! Přesto nedovolím, aby se ve mně probudila ješitnost. Dávám pozor a stále se kontroluji!

Otočím se a přihlížím dále slavnosti. S největším zájmem sleduji různé bojové hry, které cizí vojáci předvádějí. Musím přiznat, že muži mají tělesnou sílu, kterou my nemáme. Tato rasa pochází po potomku polokrevního Syna božského, který neprojevil vysokou božskou sílu svého otce ve svém duchu, nýbrž ve své krvi, a stal se obrem. Jeho potomci se

zkřížili s pralidmi a vyvinuli rasu s velkými kostmi a ohromnou svalovou silou. Zdaleka nejsou tak zruční a pružní jako naši bojovníci, dovedou však silácké kousky, kterých by naši muži nebyli schopni. Během této podívané se přece jen stále ohlížím dolů po drzém cizinci. Neúnavně se dívá nahoru. Byla by to vlastně krásná úloha, uvést do tajemství ducha takového nekultivovaného, zvláštního, rudovlasého cizince, pozvolna otevírat jeho vnitřní oči... aby nevnímal jen tělo ženy, ale také krásu její duchovnosti!

Když jsem pohromadě s tímto cizím hostem, vždy mi srdce začne tlouci, protože má přesně *stejný hlas, jako postava zahalená v mlze v mém zasvěcovacím snu!* Jak zvláštní!

Cizinci jsou svérázní lidé. Nekultivovaní a neučení, ale nikoli hloupí. Jsou zcela úzce spojeni s přírodou; aniž by *rozumově* znali vnitřní stvořitelské zákony a podstatu věcí, vědí o tom mnoho z vlastních bezprostředních zkušeností a zážitků. Je podivné zjišťovat, že stejná pravda, kterou vidíme jasně ve svém duchu pomocí vnitřního nazírání, objevuje se ve vědomí těchto cizinců jako víra a pověra.

Když neznají zdroj a příčinu některé síly, představují si, že pochází od neviditelné bytosti a své vlastní představy pak nazývají Bůh. A tvrdohlavě obhajují svoje představy, své neskutečné pohádky o „bozích“. Všechno chtějí vědět lépe. Když jim chceme říct pravdu a vysvětlit fakta o skutečnosti, potřásají hlavou a s převahou se smějí. Samozřejmě nesmím říci nic z chrámového tajemství; přesto jsem chtěla vysvětlit cizinci síly, které při bouřce způsobují blesky a hrom. Nesměla jsem říci, že veleknězi vyrábějí pomocí archy úmluvy v pyramidě blesk a déšť, neboť bez toho by samo od sebe nikdy nepršelo a krajina by se stala dokonale neplodným světadílem. Pokouším se mu vysvětlit, že blesk vzniká při setkání dvou protichůdných sil, a že by sám mohl vyvolat stejný úkaz, jestliže silně udeří dvěma kameny o sebe.

Smál se a s převahou řekl, že blesk je šíp „hlavního boha“, a že velice dobře ví, že v určitých kamenech bydlí malí „démoni“, kteří, jestliže je rušíme, se rozzlobí a vymrštují malé blesky. Nechtěl však nic vědět o pravdivém výkladu tohoto úkazu. V podstatě není rozdíl v tom, pojmenujeli blesk jako

„šíp hlavního boha“, nebo jako „setkání pozitivní a negativní síly“; setrvávají-li však tito lidé na své pověře a na své představě o neexistujících božstvech, nikdy se nenaučí ovládat přírodní síly, ale zůstanou otroky svých pověr. Se svými pokusy vysvětlit cizinci různé přírodní úkazy jsem se dostala tak daleko, že se zajímal o další výklady, i když jim nevěřil. Rád by se nechal mnou poučit, říkal. Každý den se objeví v chrámu a zasvětim ho do nejnižšího stupně vědění.

Po západu slunce mne Menu obleče do roucha kněžek a jdu, hluboce zahalena, v jejím doprovodu do chrámu. Jeden neofyt doprovodil cizince do mé malé cely v chrámové zdi. Tam na mne čeká. Menu zůstává v chrámovém nádvoří a já vkročím do své cely. Cizinec tu již stojí, opírá se v rohu o zeď a dívá se na mne se svým úsměvem, plným převahy. Vždy mne zlobí toto usmívání. Jak se může odvážit takto se na mne dívat? V žádném směru nemá nade mnou převahu, pouze jeho nevědomost mu umožňuje věřit, že on, protože je tělesně mnohem větší a silnější než já, má nade mnou převahu. Nevím ovšem, že síla ducha je nade vším. Chci mu to však ukázat! Zvítězím nad tímto drzým, rudovlasým obrem silou svého ducha, takže mi bude podléhat, při všech svých tělesných silách.

Cizinec se hluboce ukloní, ale vidím, že tak činí bez přesvědčení. Zde v zemi mne národ uctívá. Vědí, že jsem zasvěcená kněžka, služebnice boží. Cizinec rovněž ví, že jsem kněžkou v chrámě, ale neví, co znamená zasvěcení. Neví, že naše vědění není systém víry, založené pouze na lidských představách, ale že znamená přímé poznání pravdy, božskou *vševědomost!* Otevřu mu však oči a uvedu ho do tajemství člověka a vesmíru, do tajemství celého stvoření.

„Chceš-li získat pravé vědění,“ říkám mu, **„musíš poznat především sám sebe. Musíš vědět, čím sám jsi. Neboť když sám sebe poznáš, objevíš, že všechny pravdy leží skryty v tvé vlastní bytosti, tedy poznáním sebe samého pochopíš současně všechna tajemství světa.** Rozlušti nejdříve velké tajemství, velkou hádanku naší sfingy: člověka samotného! Musíš vědět, čím sám jsi!“

Cizinec se na mne pozorně dívá, a pak se začne usmívat.

„Já mám poznat, kdo jsem? To ale vím už dávno! Jak by to mohlo být tak velkým tajemstvím? Zdá se však, královno, že ty nevíš, co jsem, a proto ti říkám: Jsem muž!“ A směje se hlasitě a srdečně, takže ukazuje všechny svoje bílé velké zuby. Ach, je jako velké dítě! Směje se tak nakažlivě, že se sama také musím smát.

„Vím velice dobře, že jsi muž...“ říkám, nevím však, jak větu dokončit, protože mi rudý obr docela neslušně skočí do řeči: „Královno, mně se zdá, že nevíš nejen to, že jsem muž, ale že vůbec nevíš, *co je to muž*. Nejsem kněz a neumím číst myšlenky tak, jak vy to umíte, ale znám ženy a vidím, že něco ještě vůbec nevíš – nebo jsi to dokonale zapoměla – a to je: co jsi ty! Že jsi ženou! Jak mne chceš učit vnitřnímu tajemství člověka a vesmíru, když neznáš tuto jednoduchou pravdu, kterou každý člověk vidí?“

„Vím velice dobře, že jsem ženou,“ říkám důstojně. Cizinec se drze směje, pokračuji však nerušeně: „Vnější tvar je jen obal vnitřní bytosti. Když známe vnitřní bytost a vnitřní bytostí jsme, pak potřebujeme vnější tvar jen jako nástroj, *ale neztotožňujeme se s ním*. Tělo je jen oděvem *Já*. Také nosíš šaty, a přesto nejsi oděv. Stejně nosíš svoje tělo, které může být mužské nebo ženské, ale tvé *Já* stojí nad pohlavími, tedy není ani muž ani žena. *Já* je tvůrce. Osoba, tělesný, hmotný zjev, je pouze jednou polovinou pravé bytosti. Druhá polovina zůstává v tom neprojeveném, v nevědomí. Zda zjev je mužský nebo ženský, závisí na tom, která polovina se ztělesnila. Když někdo vedl do vědomí obě poloviny své bytosti a vědomě je zažil, stal se tím totožný se svým *Já*, a pak nese v sobě mužské i ženské principy v dokonalé rovnováze.“

„Ale jeho tělo přece stále zůstává buď mužské nebo ženské? Není-liž pravda?“ ptá se.

„Samozřejmě,“ odpovídám, „hmotný projev může být jen jednostranný, neboť tam, kde se obě strany spojí v jednotu, tam není nic tělesného. Sjednocení obou doplňujících se polovin, obou stran, by znamenalo dokonalé zničení hmoty, odhmotnění těla. Bezpohlavním lze být jen v duchu.“

„Královno,“ odpovídá cizinec, „z tvých krásných slov rozumím jen jednomu zcela jasně, a v tom s vašimi tajemství-

mi zcela souhlasím, že můj tělesný zjev, jak to tak hezky vyjadřuješ, je pouze jednou polovinou jednoty. Dosud jsem hledal doplnění – a našel – ale nikdy jsem tím nebyl zničen! Snad proto, že jsem nikdy nenalezl pravou jednotu? Ale i kdyby to znamenalo zničení, budu dále hledat svoji *pravou, doplňující polovinu*. Jsem muž a moje druhá polovina může být pouze žena, která mne dokonale obšťastní. Pro takovou ženu rád dám i svůj život!“

Cítím proudit ve svém těle teplý proud krve, který dosahuje moji hlavu. Proti takovému způsobu myšlení se cítím bezmocná. Jak mu mohu vysvětlit, že štěstí, které hledá u pozemské ženy, je zcela pomíjivé a nemůže upokojit jeho nesmrtelného ducha?

Pro dnešek končíme. Musí mít čas ke zpracování nových pravd.

Následuje mnoho večerů, ve kterých bojuji s jeho nevědomostí. Chci, aby dělal pokroky a vyvíjím velkou námahu, abych mu řekla správná slova, abych v něm roznítla božskou jiskru v plamen, abych probudila jeho vyšší Já. Když se ráno probudím, už myslím na něho. Přivolávám si v paměti vše, co jsme mluvili a zažili předcházející večer, soustřeďuji se po celý den na nové poučování, které mu večer chci dát.

V těchto dnech často projíždím krajinou se svými lvy. Když po projížděce vozem odvádím svoje lvy do lvího dvora a při rozloučení hladím jejich hlavy a svými prsty zajíždím do jejich srsti, je mi nápadné, že cizinec má kupodivu přesně stejné vlasy jako lvi! Vynořuje se ve mně myšlenka, kdybych cizince hladila, že bych měla v prstech právě tak rudé, hustě zkadeřené vlasy, jak když sáhnu do srsti svých lvů. Och, miluji tyto lvy skutečně velice!

Večer vypravuji cizinci svoje pozorování, že se mi jeho vlasy zdají podobné srsti lvů.

„Královno,“ říká, „směl bych se jednou zúčastnit projížděky vozem? Kdybych mohl vidět, že můžeš silou vůle ovládnout tato krásná, ohromná zvířata, věřil bych tvým nadlidským silám!“ – a vyzývavě se usmívá.

„Kde jsi slyšel, že mám nadlidské schopnosti?“

„Všichni lidé, se kterými mluvím, tě uctívají jako bohyni. Všichni pevně věří, že jsi nadpozemská bytost. Já si to však nemyslím.“

Cítím se dotčena: „Co si o mně myslíš?“ ptám se a pozoruji s hněvem, že očekávám jeho odpověď s bušením srdce a současně rychleji než blesk se vynoří v mém nitru obraz Ptahhotepa, s varovným výrazem v jeho vznešené tváři.

„Ne, ne, nech mne nyní,“ odpovídám vnitřnímu obrazu, „není žádné nebezpečí!“

A už poslouchám, co cizinec odpovídá. „Jak o tobě smýšlím? Proč to chceš ode mne slyšet? Stojíš tak vysoko nade vším pozemským, co tě zajímají myšlenky v ubohé pozemské hlavě jako je moje? Tak jako tak čteš všechny myšlenky. Nebo ne?“

„Ano, vidím tvoje myšlenky, ale musím zkoušet, zda jsi ke mně upřímný,“ odpovídám a mám zneklidňující pocit. Nemohu však vyšetřit, co je to za pocit, neboť cizinec se mně opět ptá: „Chceš vědět, zda jsem upřímný? Proč se nejdřív nezeptáš sama sebe, *zda jsi vůči mně a vůči sobě upřímná?*“

Zůstávám němá. Nevím, co mám odpovědět. Po léta jsem přivykla stále se kontrolovat a hledat důvody ke svým myšlenkám a činům. Jsem přesvědčena, že jsem vůči sobě upřímná stejně jako k okolnímu světu, tedy i k němu. A přesto po jeho slovech pociťuji rozpačité překvapení. Má snad pravdu? Nemám skutečně dost odvahy být ke všem svým myšlenkám a citům upřímná? Rozhoduji se, že sama sebe podrobím ještě důkladnějšímu vyšetření, ale v každém případě soustředím své síly, abych nepodlehla v boji s ním. Musím nad ním zvítězit, nemohu připustit, aby si takový nekultivovaný cizinec myslel, že jsem slabší než on, a že stojí nade mnou!

Příští den podnikáme se lvy společnou vyjížďku. Před tím, než nastupujeme do vozu, stojí cizinec vedle lvů a drží přede mnou svoji hlavu s mohutnou rudou hřívou: „Chceš zkusit, zda opravdu mám takové vlasy jako lvi? Jestliže lvi rádi snášejí, když jim hladíš srst, snad to také budu moci vydržet,“ říká a opět se směje a ukazuje všechny svoje bílé zuby.

Je opravdu jako velké dítě. Nechová se tak z nedostatku respektu, nemohu se na něho zlobit. Směji se s ním, a kdy-

by zde nestál ošetřovatel mých lvů, měla bych chuť ho skutečně důkladně vytahat za vlasy.

Tak to pokračuje den za dnem. A rychle se blíží čas, kdy se cizinec musí vrátit do své vlasti. Z mnohých hledisek bych mohla být spokojena, jako žena bych mohla dokonce triumfovat, neboť vidím, jak se jeho postoj změnil. Ztratil svoji převahu a celý den čeká na večer, aby mohl být se mnou. Víím, že vlastně nikdy neměl pocit nadřazenosti a že toto chování bylo jenom obranou před úplným vzdáním se. Nechtěl se vzdát své mužské pýchy.

Obdivoval mne od prvního okamžiku, kdy mne spatřil a moje ješitnost, která mne nepopíratelně nejdříve nutila se jím zabývat, by mohla být dokonale uspokojena. A přesto nejsem spokojena, sužuje mne trvalý neklid. Tento neklid mi však dává jistotu vždy, když zkoumám svoje city, že můj zájem o něho nepochází z ženského instinktu mé nízké přirozenosti. Jsem stále ve střehu a kontroluji se. Menu říká, že mám všechny neklamné známky zamilovanosti a rozplývá se v radosti, že konečně „kvetu“. To je však omyl! Ona to nemůže posoudit, protože všechno posuzuje ze svého pozemského stanoviska. Nemůže mít ponětí, že nemohu a nesmím být zamilovaná... a také nejsem!

Jak bych mohla být zamilovaná do tohoto surového, rudovlasého obra? Nelíbí se mi, tělesně na mne působí cize, dokonce jaksí odpudivě. Často jsem se vnitřně zkoumala a vzhledem k tomu, že styk mezi mužem a ženou slouží k plození dětí, často jsem se ptala, zda bych chtěla mít dítě od tohoto cizince. Chraň Bůh! Dítě s takovýma ušima a s tak hranatými kostmi? S tak hrubými tvary a chlupatým tělem? Ne! V žádném případě nechci mít od něho dítě! Nejsem tedy zamilovaná. Chci jenom, aby našel *Boha*. Zabývám se každým svým zájmem s největším zájmem a z téhož důvodu myslím často na něho a soustřeďuji se na něho celou duší. *Boha* však ještě nenalezl. Toho jsem nedosáhla! Proto jsem tak neklidná a smutná, když pomyslím na to, že brzy opustí naši zem, a že ho snad v tomto životě už neuvidím...

Pak přichází vše rychleji než blesk...

Poslední večer jdu opět do chrámu, abych ho uviděla a rozloučila se s ním. Jako obvykle se opírá o zeď, ale nemá již takovou převahu jako poprvé, když zde na mne čekal. Ani se na mne nedívá, hledí upřeně, tvrdě a vážně do prázdna.

„Co je ti?“ ptám se ho.

„Přemýšlím, jaký smysl mělo, že jsem tě zde každý den viděl. Co jsi ode mne chtěla, krásná královna, která nemá srdce? V čem mi pomohlo to, co jsi mi vypravovala, když jsem se tím stal nešťastný? Stále jsi se mnou mluvila o tom, že mám sám sebe nalézt, ale přitom jsi každým svým slovem a každým činem přispěla k tomu, že jsem sám sebe ztratil. Byl jsem odvážný, statečný bojovník, který se nikoho nebál, a teď jsem otrokem. Otrokem nepatrné ženy, která sotva dosahuje k mým ramenům! A bojím se budoucnosti; jak budu moci bez tebe žít?“

Zaplaví mne horká vlna radosti. Chci si to vysvětlit svou ješitností. Pociťuji však také úlek. Neboť na začátku jsem opravdu chtěla, aby uznal moji ženskou krásu a moji moc, ale jakmile jsem toho dosáhla, chtěla jsem své moci použít k tomu, abych mu pomohla k vnitřní cestě. Velice jsem se snažila probudit v něm *Já*. Místo toho se do mne zamiloval. Tak daleko jsem nechtěla jít, nechtěla jsem a nechci pozemskou lásku, chtěla jsem s ním tvořit daleko vyšší jednotu, jednotu *Já*. Chtěla jsem ho vést k *Bohu*! Ale nadarmo přináším nejhlubší pravdy ze svého nitra... vidí ve mně pouze ženu, nemůže a nechce se povznést nad smyslnost. *Mne* vůbec nevidí, nepozoruje, že nemiluje *mne*, já pro něho vůbec neexistuji, miluje moje tělo, obal, který je pouze projevem mého pravého *Já*! Jak strašné, jak ponižující!

„Podívej,“ říkám rozechvělá, „skutečně to nemělo smysl, že jsi sem chodil, abys mne viděl, neboť my se vůbec nemůžeme vzájemně setkat. Chci tě pozvednout na duchovní úroveň a ty mne chceš strhnout dolů, na lidskou úroveň. Nemělo smysl vést tento boj. Vrať se v pokoji do své vlasti a my se už nikdy více nesetkáme.“

Po mých slovech mu stoupne krev do hlavy, vidím, jak jeho obličej, jeho krk... celý muž temně rudne, takže jeho vlasy se zdají světlejší než jeho pleť. Jeho oči se třpytí jako oheň a s

úlekem vidím, že i jeho tělo se stává plápolajícím plamenem. Pak, aniž bych měla čas se bránit, uchopí vášnivě moji paži jako do železných kleští, strhne mne na svoji mohutnou hrud', obejmě mne, tlačí mou hlavu dozadu, tiskne svá ústa na mé rty s takovou silou, až ztrácím dech... Pak líbá můj obličej, můj krk a zase moje rty a mezi ohnivými polibky šeptá do mých uší: „Ty mne nechceš vidět? Ale já tě chci zase vidět a my se ještě shledáme... ještě se shledáme.“

Když jsem viděla jeho divokou tvář se ke mně blížit, přemohlo mne zničující leknutí. Chtěla jsem ho odstrčit a sebe vysvobodit, ale když mne náhle objal svými silnými pažemi a tiskl svoje hořící, horká ústa na moje rty, jeho oheň mne zaplavil. Ztratila jsem vládu nad sebou a bez odporu jsem se oddala nepřekonatelné slasti v dokonalém odevzdání, která vznikla z původního děsu. Uvědomuji si, že ho miluji... milovala jsem ho od prvního okamžiku... tělem i duší... celou svou bytostí, miluji ho nekonečně a vášnivě!

Oheň mne zaplaví neodolatelně, jako z gigantické sopky. Plápolající plameny mne pohlcují, cítím, jak moje páteř se opět stává mostem vybudovaným ze šlehajícího žáru, který pálí ze sedmi jiskřivých pochodní. Nyní však nejsem v nepohyblivé ose páteře, nejsem už ve středu, ze kterého vyzařuje moje pravé Já, oheň života. Naopak, moje vědomí upadlo do mého hořícího těla a praskající a šlehající blesky bouří v mých žilách... celou mou bytostí. Všechny mé nervy žhnou, všechny moje myšlenky zhasínají, vypalují moje vědomí a ničí mne... pak zmizí vše...

Pozvolna se vracím... pomalu otevírám oči... obklopují mne kamenné zdi, poznávám, že ležím na zemi ve své malé cele.

Jsem sama... obklopená tichem hrobky...

Nemám žádné myšlenky. Nemám už vůbec nic, o čem bych mohla přemýšlet...

Rozbitá vstávám, zahalím závojem svoji unavenou hlavu a opouštím celu.

Dlouhé sloupořadí je tmavé a zdá se být prázdné. Ale po několika krocích zpozorují tmavou postavu, která se opírá o protější zeď. Ima! Stojí tu jako zkamenělý a dívá se na mne

upřeně a s nepopsatelným pohledem, který vnímám i ve tmě... vnímat musím. Dívá se hluboko do mého nitra. Pak se oddělí od zdi, otočí se a odchází tiše opačným směrem.

Bezmyšlenkovitě se vracím do paláce.

LEV

Ležím na kolenou před Ptahhotepem. Nemluvím. On rozumí mým nevysloveným slovům, i když mlčím...

„Otče mé duše, zachraň mne! Odejmi ten oheň z mého těla! Vrať mi zpět svobodu! Takto nemohu a už nechci dál žít... Ztratila jsem sama sebe, jsem zničená, už vůbec nemám vládu nad sebou, už nemohu myslet, co chci, myšlenky ovládají mne a trhají mou hlavu. Pomoz mi, otče mé duše, pomoz mi zpět do nebeské výše, kde vládne duchovní čistota, jas a volnost. Dej mi opět moje křídla, abych s vámi letěla vzhůru jako božská tvořivá síla, jako božský sokol Horus, který létá celým vesmírem a tvoří nové světy. Otevři mi opět nebe, otče mé duše, nech mne znovu slyšet hudbu sfér... hudbu, která nyní žije jenom v mých vzpomínkách, ale ve mně vládne ticho jako v hrobě, mé uši ohluchly. Otevři opět mé oči, otče mé duše, neboť ony vyhořely a já vidím světlo nebes, lesk boží už jen ve vzpomínkách, ale ve mně vládne temnota, neboť moje vnitřní oči osleply. Otevři mi bránu nebeské vlasti, kde jsem vlastnila všechny poklady ducha, které žijí už jen v mých vzpomínkách, ale já jsem padla do pustiny, do pouště opuštěnosti a bez ustání mne štuje spalující neklid, rozervanost a zoufalství. Polož svou požehnanou ruku na mou hlavu a dovol, abych byla opět osvobozena z vězení času... stala se ve věčné přítomnosti tou, kterou jsem byla... kterou ve skutečnosti jsem... ale kterou už nemohu být ve zdánlivém světě iluzí. Otče mé duše, zachraň mne, zachraň mou duši! Dovol, abych zase slyšela v sobě tvůj hlas jako hlas boží, neboť už tvou odpověď neslyším, jsem hluchá a slepá, ztratila jsem svá nebeská křídla, stal se ze mně vyhnanec. Vezmi mě zpět, otče mé duše, zachraň mne, zástupce boží, neopouštěj mne, neopouštěj mne... neopouštěj mne...“

Ale neslyším žádnou odpověď.

Ztratila jsem všechno. Můj rozum, který mi vždy pomáhal kupředu, je zamlžený, jen nejasné myšlenky se vlečou mou hlavou jako unavený poutník.

Na svém loži v paláci ležím s jedinou myšlenkou: zemřít! Nemohu dál žít, nechci dál žít! Jsem už jenom stín sebe samé. Chci zemřít! ... Zemřít!

Dříve jsem byla pánem svého těla a mohla jsem ho vědomě opustit. Nyní se o to pokouším a – nedaří se mi to! Nemohu ze svého těla vystoupit. Jsem ke svému tělu jakoby pevně přišpendlená, nemohu ho opustit, jsem vězněm ve vězení hmoty.

Chci k arše úmluvy! Spálí mé tělo, jako spálí její záření obětní zvířata v chrámu... tak, že ani popel nezůstane.

Zahalím se do závoje a spěchám do chrámu přes velký sál ke dveřím, které uzavírají podzemní chodbu k velké pyramidě. Ale nemohu projít. Před kamennými dveřmi jako bych ve vzduchu narazila na neviditelnou zeď. V mé zamlžené hlavě svítá: nejnižší frekvence archy úmluvy, *ultrahmota*! Zhmotnělá nenávisť! Neviditelně však chrání zakázané pásmo lépe než nejsilnější zeď. Znovu se pokouším projít neviditelnou zdí, ale tvrdá zeď ultrahmoty mě neúprosně tlačí zpět.

Není pro mne žádného slitování... žádného slitování...

Pomalou se vracím dlouhou chrámovou chodbou zpět, také kolem své cely. Bezmyšlenkovitě vstoupím a posadím se na kamennou lavici. Upadám do vzpomínek... Prostor se rozšiřuje, ze všech stran slyším ozvěnu nekonečna a ve mně se vynořují obrazy: postava zahalená v mlze se ke mně blíží... znám ji, je to mlhavá postava z víze mého zasvěcení. Přichází ke mně zcela blízko, potom z ní vyrazí plamen, celá postava začíná hořet a je z ní mužská ohnivá bytost, která mne nyní objímá a tiskne, aniž se mohu ubránit, takže i já začínám plamtout a hořet. Pak slyším její hlas, jak mi šeptá: „Říkal jsem ti, že se ještě setkáme. Ty patříš mně, nikdy už se mně nezbavíš. Ještě se setkáme, stále se budeme setkávat... v nekonečném čase, v bezčasové nekonečnosti...“, a ozvěna jeho hlasu opakuje tisíckrát: „setkávat... setkávat... setkávat...“

„Ne,“ vykřiknu, „já tě nechci, já tě nenávidím.“

Ohnivá postava se směje: „Dokud mne nenávidíš, miluješ mne a já mám nad tebou moc! Nemůžeš se tak lehko osvobodit...“ „Ještě se setkáme,“ volá dál ozvěna...

Když slyším tento hlas, který se vrací ze všech stran prázdného prostoru tisícerou ozvěnou, až se všechen vzduch chvěje, stále se vracejícími vlnami, vím, že ta do mlhy zahalená postava a nyní hořící mi našeptává hlasem a září na mne očima, kterým už nemohu odolávat. Tentýž hlas a tytéž oči jsem hledala ve všech hlasech, které ke mně mluvily a ve všech očích, které se na mne dívaly z nespočetných mužů, jež jsem potkávala v nescísně mnohých životech, na něž vzpomínám ze své vize při zasvěcení. Ve všech těchto mužích jsem hledala toho muže, kterého miluji nepomíjející láskou, každou kapkou své krve, toho jediného, „svého“ muže: zrcadlový obraz mé vlastní doplňující poloviny...

Tu se vynořuje jiný obraz, obraz muže, kterého nemiluji jako svou doplňující polovinu, ale jako sama sebe: Ima! Jeho jsem nemohla milovat pozemskou láskou, protože s ním jsem byla vždy v božské jednotě. Nás váže věčná láska nebeské *jednoty*. K němu nyní chci, jemu chci všechno vysvětlit, on mi bude rozumět! Jednota, která mě s ním váže, mě povede jako světlo při mém dalším putování, bude osvětlovat moji ztemnělou cestu, abych znovu našla ztracenou nebeskou vlast, *Boha*.

Potácím se z cely. Hledám ho všude ve škole neofytů, kde pracuje jako kněz a připravuje kandidáty k zasvěcení, nahlížím do každého sálu, zda tam je, ale nikde ho nenacházím. Najednou ke mně přistupuje mladý kněz, který mi pomáhal při posledních přípravách při zasvěcení.

„Hledáš Imu?“ ptá se.

„Ano, kde ho najdu?“

„Imu už zde nenajdeš, odešel z chrámu pryč v úplně zoufalém stavu. Ztratil sám sebe, protože nadevše nevěřil v *Boha*, ale v *ženu*! Utíkal odtud rozrušený, nikdo z nás ho nemohl zadržet. Raději chtěl žít mezi divokými černošskými kmeny, než zde v chrámu, protože u černochoů nemusí zažít žádné zklamání. ‚Černoši nelžou, jsou takoví, jací jsou‘ – byla jeho poslední slova, než odešel. Imu už nenajdeš.“

Stojím hrůzou ztuhlá a nemá. Och, Imo! I tebe jsem strhla do neštěstí, do zoufalství! Peklo ve mně bude touto zprávou ještě stokrát trýznivější... A přece vím, že mladý kněz nemá pravdu. *Já Imu znovu najdu!* A jestliže ne v tomto životě, tedy v jednom z příštích! Všechno přejde, jen pravá láska, láska stojící nad vším pohlavním, láska duševní jednoty nás, Imu a mne, bezpochyby přivede k sobě!

Vracím se do paláce a vím jediné – že *musím* zemřít. Nemohla bych žít dále, aniž bych byla kněžkou, aniž bych byla zasvěcenou, ale nyní, když vím, že jsem strhla do pekla svého nejlepšího přítele, je má duševní trýzeň nesnesitelná. Všechny moje myšlenky, všechny moje pocity se brání dalšímu životu. Chci se zničit a znovu se pokouším s velikým úsilím opustit své tělo.

Ale nemohu! Nemohu zemřít! Musím v sobě nést oheň, který mne spaluje a rozrušuje mé nervy. Nemohu před sebou utéci. Jestliže zcela vyčerpaná ulehnu, abych našla malou úlevu a trochu si odpočinula, je mi, jakoby hora tlačila na mou hrud'. Mohu sotva dýchat. Před mýma očima vidím oslňující oheň, žár plamenů, červené plápolající plameny jako vlasy cizince, jak srst lvů...

Lvi! Ano, k nim chci!

A oblékám šaty pro jízdu vozem.

Hlídač mne nechává jít ke lvům, protože ví, že od svého zasvěcení mám dovoleno od otce jezdit se lvy sama.

Jdu ke svým lvům. Přijímají mne se svěšenou hlavou a vysoko zdviženými nozdrami. Cítí na mně cizí pach, cítí, že na mně lpí cizí vyzarování. Jdu k Shimovi a hladím jeho hlavu. Shu-Gar hlasitě kňučí, pomalu se skrčí a je připravený ke skoku. Vztek a žárlivost z jeho očí jiskří a ve mně se probouzí instinkt života: vysílám svou vůli proti Shu-Gharovi, jako jsem ho vůlí řídila při jízdách vozem. Ale překvapením ztuhlá cítím, že už nemohu vysílat vůli! Moje vůle je mrtvá a chromá a lev skočí. Otočím se, utíkám a vidím, jak ke mně běží zděšení lidé. Ze všech sil utíkám ze dvora lvů, cítím horký dech lva už na krku, cítím, jak se mne dotýká čenich, pak dopadá rána na mou hlavu, ale já běžím dál, vidím dveře, kterými musím běžet do říše, kde lev nemá nade mnou žádnou moc a ve dveřích

stojí jemná, bledá postava mé *matky!* „*Matko!*“ volám a běžím bez dechu, protože vím, že budu v její náruči zachráněna. Matka mne očekává s jemným úsměvem, s otevřenou náručí. Běžím s posledním vypětím a padnu jí do náruče. Lev zmizí – jsem zachráněna...

Potom všechno temní, vím jen jedno: jsem v náruči své matky, která mi pomáhá přes práh. Cítím se příjemně... odpočívám... prožívám lásku své matky, kterou jsem tak dlouho neviděla, prožívám mír lásky...

Najednou táhne nepojmenovatelná síla mé vědomí kamsi a probouzím se. Ležím na sarkofágu a necítím své tělo. Mé vědomí je nejasné, vím jen, že chci vstát, ale nemohu. Tu vidím Ptahhotepa a jeho zástupce, jak stojí vedle mne a je to Ptahhotep, kdo mne táhne zpět, mírně a něžně. Musím zůstat ležet. Jsem ve svém duchovním těle, které však dosud váže magické pouto k mému hmotnému tělu z kostí a masa. Tělo leží nabalzamováno v sarkofágu a já ležím na něm ve svém duchovním těle v téže poloze. Ptahhotep a jeho zástupce jsou u mne, vidím je v jejich duchovním těle... vidím jejich zářící silová centra. Ze dvou center Ptahhotepových září nyní modře fosforeskující světlo na mne, do mne, proniká celou moji bytost a mne přemáhá spánek.

Sál a oba veleknězi mizí. Zase odpočívám v náruči své matky. Nyní poznávám, že neodpočívám v její náruči, jsou to proudy síly, které kdysi vytvořily její náruč a celé její tělo a z těla zářily jako láska: tyto síly mě nesou a naplňují mou ztrýzněnou duši láskou, mírem a pocitem jistoty.

Náhle mne vytrhne z tohoto míru nepříjemný zvuk, ostrý třesk, který mé duchovní uši pociťují jako ránu. Hledám příčinu této rány a tu pozoruji, že je to třesk biče vůdce otroků, který práská do taktu, aby všichni otroci, kteří mne táhnou, šli společně v taktu. Ležím na sarkofágu, který zvolna klouže po kolejkách jako sáně. Asi jsem právě opustila palác.

Chci vyskočit, ale nemohu. Nemohu vůbec pohnout údy, protože jsem zcela pevně sešněrována od krku až ke špičkám nohou. Ležím zde jako vytesána z jednoho kusu, ruce zkřížené na prsou, nohy natažené vedle sebe. Ze své polohy se mohu dívat jen dopředu a vzhůru. Ve směru špiček svých

nohou vidím v oslňující sluneční záři potom se lesknoucí nahá záda mužů, kteří dopředu ohnutí mne táhnou dál v rytmických pohybech. Přes jejich záda vidím v dálce budovu z bílého kamene, v jejím středu černou skvrnu jako dveřní otvor. Budova se ostře odráží od tmavě modrého nebe v silném světle bíle zářícími zdmi. Jak mne tam muži táhnou, zvolna se blíží a černá skvrna se zvětšuje. Dívám se do nebe, které je tak tmavě modré, že se zdá skoro černé. Dva velcí ptáci krouží nade mnou – čápi? Nebo jeřábi?

Kamenná budova je už zcela blízko, černá skvrna je teď velmi veliká... ano... je to skutečně otvor. Och, nyní poznávám krajinu, jsme v Městě mrtvých – hrobka! Muži vstupují do otvoru, mizí ve tmě... nyní přechází hluboce černý otvor nad mou hlavou... a po oslňujícím slunci temní svět kolem mne, všechno mizí a mne přikrývá úplná tma!

Zmocňuje se mne nevýslovná hrůza a ve svém nitru volám bez zvuku na Ptahhotepa: „Jak dlouho? Jak dlouho zde budu muset ležet zavřená?“ A nyní slyším zřetelně známý hlas – hlas Ptahhotepa, který mi sděluje neúprosnou, nezměnitelnou vůli: „Tři... tisíce... let...“

Zmocňuje se mne strašné zoufalství a strach a z tohoto strachu, stahujícího mne jako v křeči, se náhle opět vynořuje netvor, který je výrazem zákona hmoty. Vidím jeho mrtvolný, satirický úšklebek, jak na mne odpudivě hledí: jeho pichlavý, pronikavý pohled se do mne hluboko zavrtává a poutá mne k mumii, která kdysi byla mnou.

Potom ke mně netvor mluví: „Teď jsi v mé moci! Vidíš, nejvyšší a nejnižší jsou si zrcadlovým obrazem. *V sobě spočívající dokonalost a věčné ustrnutí jsou dvě stránky téhož božství.* Tys chtěla být si vědomá v *tobě spočívající dokonalosti* a teď jsi upadla do *strnulosti*. Ano, smrtelnou schránku zasvěcenců nabalzamuje kněz v chrámu, aby jejich tělo, vyzařující božskou sílu, působilo ještě dlouho jako akumulátor. Jejich duch je volný, nejsou ve svém vědomí vázání na Zem. Ty ses naopak připoutala k tělu. Ty jsi přivedla božskou sílu, kterou jsi měla, tělesnou láskou do nízkých nervových center a shořela jsi. Tvé vědomí je tak i s tvým duchovním tělem vázáno na tvou hmotnou schránku, jsi mým vězněm až na věčnost! Za-

svěcenec, zatímco jeho duchovní tělo je nabalzamováním vázáno na mumii, je ve svém vědomí ve *věčnosti*; ty naproti tomu jsi připoutána k *nekonečnosti*! **Věčnost je věčná přítomnost, nekonečnost je věčná budoucnost, které není nikdy dosaženo, která se nikdy nestane přítomností. Věčnost neměla nikdy začátek, tedy nemá ani konec. Věčnost je bezčasová přítomnost, která nezná minulost ani budoucnost. Nekonečnost je však pád z věčnosti do budoucnosti, bez přítomnosti!** Chtěla jsi mít podíl na oduševnění Země. Nuže, oduševni ten malý kus hlíny, kterým bylo tvé tělo, můžeš-li! Hi-hi-hi! Knězka tady leží a její vědomí není víc než kus kamene!

Jsi teď v první zkoušce svého zasvěcení: *ve stavu vědomí hmoty s lidským vědomím*. Zkus se osvobodit, protože ty jsi se stala mnou! V zasvěcení jsi ovládla *ty mne*, protože vůči tvému božsky duchovnímu *sebe-uvědomování* jsem musel uznat, že bez *Já* také nemohu existovat. Musel jsem tedy uznat, že *já* jsem *ty*. Teď je to obráceně, *ty* jsi se ve svém vědomí stala hmotou, ztotožnila jsi se s tělem a jsi proto duch jako *já*, totiž duch hmoty, to jest *ty* jsi *já*! Jsi mým vězněm v nekonečnosti... ve tmě... zavřená do této mrtvoly, kterou jsi byla a která se kvůli balzamování nemůže rozpadnout, čímž by ses mohla osvobodit. To je tvůj trest, že musíš prožívat, jak se tato mumie, která si nabalzamováním ještě podržuje tvou krásu, pomalu scvrkává a stane se mým obrazem. Chtěla jsi být *nesmrtelná, v duchu věčnosti* a stala jsi se *nepomíjející* v této mumii v nekonečnosti... v nekonečnosti... v nekonečnosti...“

Jsem bezmocná. Musím naslouchat. Zde ležím se svým duchovním tělem, neodtržitelně pevně připoutána ke své mumii. Ve svém zoufalství se pokouším vstoupit do *nevědomí*, nedaří se mi to! Musím zde ležet naprosto vědomá, aniž mám představu o čase, který přes mne uhání.

Čas! Co je to čas? Co jsi, ó, čase! Existuješ jenom pokud, pokud je člověk nešťastný! Ve štěstí není čas: vědomí je nehybné, mizí pojem o čase. Jenom když štěstí přejde, člověk si vzpomíná, že utekl čas, zatímco bezčasové vědomí spočívalo ve věčné přítomnosti. Čas začíná pádem ze štěstí, z ráje. Ale neštěstí také nezná čas, protože čím se člověk cítí nešťastnější, kdy se bolesti a muka stávají nesnesitelnými, je

každý okamžik nekonečnost, čas *strne!* Och, jak má pravdu tento Satan! To nejvyšší, a nejnižší je si podobné jako dvojčata, jako skutečnost a její zrcadlový obraz, odlesk. Štěstí je bezčasová věčnost a protějšek, neštěstí, je nekonečný čas – nekonečnost.

Zde ležím a nemám nic, vůbec nic, s čím bych mohla porovnat čas. Ó, strome poznání dobrého a zlého! Jak chápu tvou pravdu, že *poznání je možné, jen když se může srovnávat!*

Jak mohu vědět, kolik času uplynulo, když nevidím slunce, toho božího ukazatele času, a nemám představu, co v této tmě znamená prožít den? Co mi má ukázat čas, když se nic neděje, když kolem mne vládne jen strnulá tma? Jak mohu vědět o tomto čase, když už nemám srdce, které kdysi v mé hrudi tlouklo rytmus života a teď by mi svým tlukotem mohlo dát představu o čase? Ležím zde jen několik minut a zdá se mi jen, že zde ležím už nekonečnost? Nebo týdny... roky... nebo už staletí... tisíciletí? Co minuta, a co tisíciletí? Čím bych mohla učinit rozdíl?

Hrozný strach mne neopouští ani na okamžik. Nemám už žádné plíce, abych mohla hluboce nadechnout, abych mohla z věčného pramene načerpat novou sílu a měřit čas dýcháním. Odnikud nemohu čekat úlevu pro svou zmučenou duši. Muka a bolesti jsou bez konce... bez konce... bez konce... bez konce... bez konce... bez konce... bez konce...

MLHA A OPĚTNÉ PROBUZENÍ

Dál běžel čas na velkých hodinách kosmických na okraji obrovského kola stvoření, i když jsem o tom neměla ani nejmenší pojem...

Zdálo se mi, že jsem ve stavu strnulosti už od věků a všechna pekelná muka neberou konce, až přece přišel okamžik, v němž jsem cítila, že se ke mně přibližuje síla větší a silnější než obruč, jež připoutávala mé vědomí k mé mumii, která teď, už celá scvrklá a vyschlá, byla strašným obrazem ducha hmoty, a tato síla mne kamsi neodolatelně přitahovala. Po ne-

dohledně dlouhých utrpeních a pekelných trýzních jsem upadla do nevědomí.

Protože jsem padla jako žena, musela jsem, dokud znovu nedosáhnou onoho stupně, rodit se stále jako žena. Přišla jsem do prostředí, kde byli kolem mne jen osamělí, polovědomí lidé, kde moje činy a činy mého okolí byly řízeny vášněmi a zvířecími sklony, a kde jsem zakusila jen brutalitu, nelásku a hrubé sobectví.

Žila jsem v mlhavém, polozvířecím vědomí postupně ještě několik bezvýznamných životů, které sloužily jen k tomu, aby probudily můj citový život. Bída a neustálá práce probouzely a brousily mé otupělé, necitlivé nervy.

Muži stále hráli velkou roli, muži, z jejichž těl mne stále znovu spaloval tentýž žár tělesné vášně. Vždy znovu jsem se setkávala s ohnivýma očima a šeptajícím hlasem z ohně utkaného ducha mé třetí zkoušky a já musela s tímto duchem stále tancovat ve sluji smyslnosti a vášni, kde lidé ze svátosti plození dělají samoučelný požitek, až jsem na svých unavených nohách mohla už jen vrávorat. Chtěla jsem „být šťastná“ a bez ustání jsem hledala lásku, toho jednoho, jediného muže, kterého bych mohla milovat a který by miloval mne; hledala jsem tu druhou část svého obrazu, svou doplňující polovinu, a nalézala jsem jen vybičovanou a bezcitovou smyslnost, vášně bez srdce, které mne nemohly uspokojit. Hnala jsem se dál a hledala štěstí opět v náruči mužů, abych našla toho jednoho, kterého jsem milovala a s nímž bych mohla prožít pravou lásku.

Tyto životy byly nekonečným řetězem zklamání. Osud mě bičoval a štvál dál a má duše trpěla takové rány, že roztažovaly ohněm utrpení necitlivou vrstvu kolem mých nervů a probouzely postupně polospící vědomí.

Neustálé rozruchy dávaly mi příležitost v každém z těchto životů, abych přivedla svůj nervový systém aspoň o jeden stupeň výše. Tak mi dala věčná láska možnost utrpením své nervy zjemnit a zvýšit jejich odolnost.

V každém životě mne však hnalo podvědomé úsilí najít opět ty, na něž jsem si sice nevzpomínala, ale nevědomky jsem je každou kapkou své krve hledala, neustále hledala... ty sobě rovné! Mezi nimiž jsem se cítila „doma“ a k nimž jsem

patřila celou svou bytostí: Ptahhotepa, Imu... Ale nenacházela jsem je! Tu a tam jsem se domnívala, že jsem potkala toho či onoho, láska a vzpomínky ve mně vzplanuly, pak ale jasný obraz přikryla mlha a opět jsem je ztratila. Mnohdy jsem slyšela jednoho služebníka božího hovořit o velkém učiteli, o nějakém „Synu božím“ a mně svítalo, že jsem někde a někdy v temné minulosti stála blízko této vysoké bytosti, že jsem to učení slyšela v živých slovech a v mé smutné bytosti se pohnula síla, která mne táhla kamsi, tam, kde tyto vysoké bytosti jsou „doma“. Ale tyto okamžiky netrvaly dlouho, protože osud mne srážel dál, brutální dojmy zatlačily nejasné vzpomínky a opět jsem všechno zapomněla.

Tělesná a duševní strádání nepřetržitě očišťovala mé omezené smysly, až mé nervy byly opět schopny vibrovat nesobeckou láskou a tu zazářil postupně skrze krutou vášeň tělesného pudu nebeský paprsek božské lásky! A tato láska v následujícím životě s konečnou platností rozpustila mlhu, která zatemňovala můj duševní rozhled.

Když jsem se pak narodila jako opuštěné, nevolnické dítě, měla jsem už v srdci božskou, nesobeckou lásku. Ale nyní musela být probuzena také vyšší nervová a mozková centra, aby se naučila vyjadřovat a používat všechny duchovní schopnosti. Zase jsem potkala muže se známým hlasem a ohnivýma očima, který byl kdysi tím rudovlasým cizincem a který se také mezitím dále vyvíjel na své vlastní životní dráze v minulých životech, v mnohých životech. Milovala jsem ho, musela jsem ho milovat, abych prožila poslední zkušenosti lásky mezi mužem a ženou. Avšak s láskou jsem přiváděla do těla jen tělesné síly, to neznamenal žádný pád.

Podle zákona dědičnosti byla jsem po několika staletích přitahována ke dvěma čistým a láskou naplněným lidem, jejichž život byl už od věků spojen s mým.

A opět jsem otevřela oči, dvě lidské oči v tomto životě na Zemi a hleděla jsem na tento svět se všemi svými předchozími zkušenostmi...

Tytéž frekvence vibrací budují tytéž vnější tvary. A jelikož jsem v tomto životě ve své duševní sestavě dosáhla opět někdejšího stupně dcery faraóna, jsem jí podobná i zevně. Jen

proto, že jsem se stala silnější svým duchem a vůlí, mám také silnější kostru, než tehdy v Egyptě. Avšak tvar, barva a pohled – tedy výraz mých očí – je stejný.

Přehlížím svůj současný život od narození a je mi všechno jasné! Naposled jsem si byla *sebe* vědomá v onom životě v Egyptě a nyní, v mém opětném probuzení – stavu uvědomování si sebe samé, vynořují se vzpomínky na onen poslední významný život, v němž bylo mé vědomí na témže stupni.

Pozoruhodné tělesné pozice, které jsem jako mladé děvče denně cvičila, aniž jsem měla ponětí a nějakou možnost takové cviky někde vidět, které potom cizinec, navrátilivší se domů z Dálného východu, nazval cviky hathajógy, to byly vzpomínky na cvičení, která jsem prováděla v chrámu s Mentuptahem. Od Synů božích, kteří uprchli do jiné části Země, se tyto cviky zachránily v Indii, kde je velcí mistři tohoto národa střeží až dodnes.

Strašný, po léta se opakující sen o lvu, který mne honí a jehož čenich už cítím na svém hrdle... sen, který mne v dětství naplňoval úlekem a strachem, byla první vzpomínka na poslední dojem onoho života v Egyptě, dojem smrti, který jsem utrpěla, když jsem tehdy zemřela.

Synové boží, *kde jste? Kde jste?* Volám bez hlasu, ve své duši, jak jsem se to kdysi učila od svého nade vše vážného a vřele milovaného mistra, velekněze Ptahhotepa a naslouchám, zda se z nitra ozve nějaká odpověď...

Zprvu se nacházím náhle v temné prázdnotě. Jsem však v této prázdnotě a temnotě zcela vědomá a vím, že reflektor vědomí je to největší a jediné světlo, které prosvěcuje každou temnotu. A světlo mého vědomí hledá s ještě větší koncentrací!

Kde jste, bytosti, k nimž patřím, bytosti, jimž jsem podobná, které stojí na základu lásky, které mi rozumějí. Vy, kteří jste mne nikdy – ani v mém nejhlubším pádu – neopustili, kde jste? Kde jste?

Tu se vynořuje z temna zeleně fosforeskující světlo, stále zřetelnější, zdá se, že se přibližuje a už vidím, jak se z tohoto světla vytváří nádherná postava, postava mého drahé-

ho mistra Ptahhotepa. Poznávám, že mé Já se nyní promítá do malé místnosti našeho lesního domu, do osoby, ve které jsem ve své vizi zasvěcení prožila ono tvůrčí Já, stojící nad vším tvorstvem.

V čase trojrozměrného světa přešel jen okamžik. A v tomto okamžiku jsem viděla všechny jevy, které v mém Já spočívaly jako možnosti a uskutečnily se na pozemské rovině, od toho nejnižšího, nevědomého stupně hmoty až k nejvyššímu stupni, ve hmotě se realizujícího Já.

Ptahhotep stojí stále přede mnou a pohled jeho nebeských očí, plných lásky, spočívá na mně. Tento pohled, vše pronikající proud síly, jakým je tento pohled, rozptyluje poslední zbývající závoj před mýma očima a umožňuje mi opět prožít jako věčnost, jako bezčasovou přítomnost, vše, co v mém dnešním vědomí existuje jako minulost...

Dívám se stále do těch dvou životodárných zdrojů, do očí mého Mistra a s jásotem až k nebi stoupajícím zjišťuji, že rozumím jeho nevysloveným slovům, že jsem opět dosáhla schopnosti ducha! Opět si spolu rozumíme jako kdysi v Egyptě!

Chci vyskočit a vrhnout se na jeho hrud', on zdvihá svou pravici a zadrží mne. Jeho oči říkají: „Nedotýkej se mně! Víš, že nejsem na zemské úrovni, můžeš mne vidět jen proto, žeš naladila své vědomí na stejnou výši, na stejné duchovní vibrace, v nichž se nalézám. Kdybys mne chtěla zažít svými dotykovými nervy, nutila bys své vědomí do úrovně dotykových nervů, do úrovně hmotné a můj obraz by okamžitě zmizel z tvého dohledu. Od této chvíle budeš však schopná naladit své vědomí na vyšší frekvence a nalézt mne, jako jsi už měla tuto schopnost v projekci onoho Já, kterou nazýváš svým vtělením – svým životem v Egyptě.“

Zůstávám tichá a ovládám se, protože stav, ve kterém mohu vnímat Ptahhotepa svým duchovním zrakem, nechci ztratit v žádném případě. Ale má duše je tak naplněna radostí, že myslím, že mé nervy nemohou snést vysoké napětí a mé srdce se musí zlomit. Ptahhotep opět zdvihá svou pravici a dává proudu síly vtékat do mého srdce. A ihned začíná mé srdce klidně bít a mohu beze slov mluvit s Ptahhotepem.

„Otče mé duše, nyní rozumím, že můj dnešní stav je výslednicí všech mých činů v předcházejících životech. Chápu souvislosti mezi osobami a událostmi. Ale zbývá ještě několik otázek, na něž nenacházím odpověď. Vím už například, že mé milované, jediné dítě je Ima. Jak ale přišel k přesvědčení, že byl kdysi černochem?“

Pohledem Ptahhotepovým vyvstává odpověď jak sled obrazů. V duši Imově se odehrála těžká tragédie. V okamžiku, kdy zpozoroval, co se stalo mezi mnou a rudovlasým cizincem, přepadlo ho nejhlubší zklamání a hnán spalujícím neklidem, utekl z chrámu do daleké Afriky k černochoům. Náhle se vynořuje obraz: Ima černochoy učí, léčí jejich nemocné, pomáhá jim v každém ohledu a černoši mu oplácejí jeho lásku a námahu dětským uctíváním. Ve svém hlubokém zoufalství si nakonec bere černošku za ženu a dojde k tělesné lásce. Jeho vědomí klesá postupně do těla stále hlouběji, každodenní boj o existenci v džungli vtahuje ho stále víc do lidského života. Umírá s vědomím obráceným na lidské problémy a lidské starosti a protože se ve svých myšlenkách zabýval svými milovanými černochoy a ztotožňoval se s nimi, vtělil se ve svém následujícím životě jako černocho, podle zákona přitažlivosti. Do tohoto následujícího života přinesl totéž chaotické, nízké vědomí, do kterého se ponořil následkem svého zoufalství a svého pudového způsobu života. Jeho inteligence přesto prozařovala jeho tělesnou schránkou a byl pro své černé bližní milovaným a váženým členem černošského kmene. Měl také ženu a děti.

Vidím ho jako černochoa a jen podle jeho očí ho poznávám v tomto převtělení, jak v pralese, v džungli, jde na lov, leze na strom, aby vyčíhal divoké zvíře, aby je zabil a přinesl domů jako kořist. Jednoho dne jde opět do pralesa, napadá ho tygr, on hrdinsky bojuje, ale nakonec podléhá a tygr ho zabíjí. Vidím ještě, jak jeho žena slyší křik a hluk strašného boje, vrhá se do houští, aby mu pomohla. Pak vybledne obraz a vidím už jen stav, v němž se Ima nachází po své smrti, jak ho stálá touha, se kterou mne ve svém nevědomí stále hledá, přitahuje v jeho beztělesném stavu ke mně blíž a blíž. Od času, kdy jsme byli spolu v Egyptě, prošli jsme dlouhou cestu vývoje, avšak až

dosud jsme oba nebyli dosti zralí, abychom se mohli spolu najít. Nyní jsme konečně dosáhli stupně, kde jsme se mohli opět spolu nalézt, bez nebezpečí tělesné lásky. Vůle ochránit čistotu naší lásky za každou cenu a zahnat každé pokušení a také zákon dědičnosti způsobily, že se Ima narodil jako mé dítě. V tomto životě musí také znovu získávat svůj ztracený jasný duchovní rozhled. A jelikož jsem byla bezprostředně vinna, že ztratil svou víru, musím to být také já, kdo ho zase dovede zpět na cestu k Bohu.

„Otče mé duše,“ ptám se dále Ptahhotepa, „kde je Athotis, tvůj bratr a můj otec v Egyptě? Toužím přijít s ním opět do spojení. Jsem si jistá, že ani on mne neopustil.“

Tu vyplouvá obraz nádherného muže (Svámí Vivékánanda) před mým duchovním zrakem, obraz muže, který v posledním čase byl největším učitelem a oznamovatelem nejhlubších pravd. Četla jsem jeho knihy, které jeho učedníci sestavili z jeho přednášek a vydali je. Když jsem tyto knihy četla, byla jsem vzrušena, protože při každé větě jsem měla pocit jistoty, že tohoto člověka znám, že jsem s ním v hlubokém spojení, že znám každou jeho myšlenku a že k němu patřím! Věděla jsem, že nebudu mít nikdy příležitost se s ním setkat, protože zemřel ve velmi vzdálené zemi, když jsem byla ještě docela malé dítě. Často jsem studovala obraz tohoto nádherného člověka, který měl v každém směru nadlidské schopnosti a věděla jsem, že jsem odněkud znala jeho oči, jeho božský pohled. Nevěděla jsem, proč jsem často ve snu k němu běžela, tak rychle, že můj bílý oděv a mé vlasy vlály a já s obrovskou radostí z opětného shledání jsem se vrhla do jeho otevřené náruče, na jeho široká prsa a plakala jsem, otřesena štěstím. „Otče, Otče.“ A když jsem se probudila, nevěděla jsem, proč jsem ho ve svém snu nazývala otcem a proč jsem tak hořce plakala, že můj polštář byl zcela mokrý, když jsem se probudila...

Ptahhotep se usmívá: „Vzpomínáš si?“

„Ano, otče mé duše, vzpomínám si. Řekl mi jednou na mořském břehu v Egyptě: ‚Stane se, že budu na Zemi, kdy ty nebudeš žít v těle; a také se stane, že budeš ty žít na Zemi,

zatímco já budu spolupůsobit na velikém díle oduševnění už jen z duchovní úrovně... ‘ Kde je nyní, otče mé duše, kde je?’“

A rozumím i duševní odpovědi Ptahhotepově: „Slíbil, když dlel ještě na Zemi, že neopustí své učedníky po své smrti a povede dál tu velkou práci, zasvětit lid do prastarých pravd. Ty a Bo-Ghar jste už oba jeho – našimi spolupracovníky, aniž jste si toho vědomi. Později budete vědomými spolupracovníky.“

„Bo-Ghar? Žije snad opět na Zemi? Kde je? Znáš ho už v tomto životě? Nepoznala jsem ho snad?“

„Počkej,“ odpovídá Ptahhotep, „žije ve vzdálené zemi, kde také Atothis byl znovu vtělen. Ale slíbil ti, že k tobě přijde i z druhého konce světa, aby tě zachránil, kdybys přišla do nebezpečí. V pravý čas se zde u tebe objeví.“

„Nebezpečí, otče? Jaké nebezpečí?“

„Vzpomeň, co jsem ti říkal před zasvěcením v Egyptě: ‚Padneš-li, musíš všechny své sny při zasvěcení znovu prožít v pozemské skutečnosti, neboť sny nejsou nic jiného než skutečnosti v nehmotném, obrazotvorném energetickém světě lidí; a to, co nazýváte skutečností, je také jenom ‚sen‘, jen projekce ‚Já‘, působící až do hmotné úrovně, vesněná do atmosféry Země. A všechny zkoušky, v nichž jsi jednou nebo častěji neobstála, musíš prožít znovu, aby ses znovu stala zasvěcencem, použitelným spolupracovníkem. Starý přítel ti pomůže projít mystickou bránou. Mladý kněz, který tě tehdy v Egyptě připravoval na zasvěcení (Mentuptah – Paul Brunton), také opět žije na Zemi. V pravý čas se objeví, aby stál při tobě na tvé vnitřní cestě k cíli.“

„A jak se stal Thiss-Tha, vojevůdce Atothise, mým vřele milovaným otcem v mém současném životě?“

„Trvalo by dlouho uvádět všechny důvody, které u tohoto výsledku hrály roli. Zmíním se jen o hlavních. Víš, že největší síla lidské duše je touha. Kam je touhou přitahováno lidské vědomí, tam se vtělí. Když tehdy v Egyptě na tebe zaútočil tvůj lev, chtěli tě zachránit tři lidé, kteří útok viděli: Thiss-Tha, Bo-Ghar a hlídač lvů. Bo-Ghar, když viděl, že opustila palác, běžel celý zoufalý do dvora lvů, aby tě zachránil. Thiss-Tha chtěl právě zapřáhnout svého lva; když viděl, že

tvůj lev tě napadl, běžel také k tobě, aby lva zadržel. Ale lev tě zasáhl dřív. Srazil tě strašnou ranou a než tě mohli vysvobodit z jeho drápů, bylo tělo tak silně poškozeno, že nebylo možné je znovu oživit. Thiss-Tha vzal tvé roztrhané tělo do náruče a v doprovodu úplně zoufalého a zděšeného dítěte – Bo-Ghara, který s pláčem běžel vedle, nesl tě do paláce. Thiss-Tha byl upřímný a čestný člověk, miloval faraóna i tebe věrně a bez postranních úmyslů. Když nesl v náruči tvé malé, umírající tělo, zmocnil se ho propastný soucit a on tě nesl jako malé, ubohé dítě – jako své dítě – a miloval tě jako otec. K tomu přistupuje tvůj poslední zážitek, že ty, při spatření Thiss-Tha, jsi hledala u něho pomoc a běžela jsi k němu. Hledala jsi u něho ochranu. Tyto pocity, které jste jeden vůči druhému prožili, byly nejhlubším důvodem, proč jste pouto, které je mezi dítětem a otcem, uskutečnili v pozdějším životě. Ale je zde kromě mnohých jiných vedlejších ještě jeden důležitý důvod, proč jsi se stala jeho dítětem, a to ten, že jsi musela získat v tomto přítomném životě bezpodmínečně velmi silně vyvinutá nervová a mozková centra, otevřená duchovním zjevením, abys mohla opět zažít zaslíbení.

Kdybys mohla sledovat ten dlouhý řetěz po sobě následujících generací, který představují potomci někdejšího Thiss-Tha, pak bys viděla, že od onoho života, ve kterém ty a Thiss-Tha – tvůj nynější otec – jste žili v Egyptě, řetěz živých buněk stále ještě trvá. To znamená, že těla dětí Thiss-Thaových se vyvinula z jedné živé buňky. Tak následovaly postupně stále další generace z jedné živé buňky jejich otců, až se narodili rodiče tvého nynějšího otce a další živá oplodněná buňka ducha někdejšího Thiss-Thaa byla k dispozici, aby mu dala možnost znovuzrození v témže řetěze dědičnosti.

Mezi rodiči a dětmi jsou mnohem hlubší vazby, sahající zpět do nejstarších časů, než vůbec tuší vědci, kteří dnes zkoumají tyto zákony. Vidí jen tělo, ale jsou také velmi důležité zákony dědičnosti, stojící nad těmito tělesnými, které sahají do vyšších, duchovních spojení. Podobné přitahuje podobné! Ty ses mohla narodit jako Thiss-Thaovo dítě kromě jiných důvodů také jen proto, že vaše charaktery mají mnoho podobného. Není nadarmo, že každý vidí velkou charakterovou podobnost

mezi tebou a tvým otcem. Ale ty mu nejsi podobná proto, že jsi jeho dítě, ale stala ses jeho dítětem proto, že jsi mu byla podobná! Samozřejmě jsi mu proto podobná i ve vzrůstu, držení, stavbě kostí a rysů obličeje. *Podobné síly staví podobné formy!* Porozuměla-li jsi řetězu dědičnosti živých buněk, pak chápeš také, proč tvůj otec i v tomto životě má právě tak tmavou pleť, tak tmavé vlasy a oči, jako ve svém životě v Egyptě. Barvy a formy jsou také projevem ducha! A možnost tyto barvy a tvary zdědit v této zemi, kde jsou nápadné, sem přivezl pozdější potomek někdejšího Thiss-Thaa, lodník, který podnikal daleké cesty do vzdálených zemí. Může se stát, že dávno zapomenutá barva a tvar z řetězu dědičnosti se po staletích znovu objeví. Proto mohou rodiče, třebaže oba mají bílou pleť dostat dítě s tmavou pleť a s černými vlasy. Duchové sami, kteří se zrodili do těchto nápadných, z řady vypadlých těl, by mohli vyprávět, jak přišli k tomuto dědictví, kdyby byli vědomí. Ale ti si uvědomí svůj úkol a původ většinou teprve později. A tak je to také dobře, neboť kdyby si dítě vzpomínalo na svůj dřívější život a mluvilo o něm se svým okolím, bylo by pokládáno za duševně nemocné, nebo v nejlepším případě za fantastu nebo lháře.

Ale to je pro dnešek dosti, mé dítě, nyní se vrať do svého tělesného vědomí. Po silném otřesu sebe-vzpomínání potřebují tvé nervy úplný klid, aby neonemocněly.“

Ptahhotepův obraz postupně bledne. Ještě několik okamžiků vidím božský pohled jeho očí, vyzařujících světlo, pak mizí mým očím a je opět kolem mne temno. Zaměřuji světlo svého vědomí na otázku: *Kde jsem?*

Jako odpověď na moji otázku se ze tmy vynořují bíle natřené zdi, objevují se kontury různých předmětů, barvy a tvary jsou stále zřetelnější a jasnější, až se všechno promění zpět a uvědomuji si, že jsem v malém pokoji našeho lesního domku.

Ano! Jsem v malém pokoji našeho lesního domku! To je skutečnost. Ale když jsem byla v Egyptě zasvěcena a mé tělo leželo v kamenné rakvi, když mé vědomí prožilo jako sny všechny životy, které ještě neprožité skrytě dřímaly v mém já, tu mi byly tyto sny stejnou skutečností jako nyní to, že proží-

vám jako úplnou skutečnost, že se nacházím v malém lesním domku. Kdo mi může říci, co je pravda: *snila jsem jen právě teď, zde v domku, že jsem před tisíci lety žila v Egyptě a obdržela jsem tam zasvěcení, nebo sním i teď, během mého zasvěcení v pyramidě, že jsem v našem lesním domku a celý můj život, který pokládám za skutečnost, není také nic jiného, než řetěz snů v mém vědomí, které poskytují příležitost obstát ve zkouškách?* Můj syn dnes – a Ima v Egyptě – co je skutečnost? Ve svých snech při zasvěcení snila jsem tak strašné, chaotické sny, obrazy, že si už vůbec nemohu dobře vzpomenout.

A přece všechno toto nemožné byla v mých snech při zasvěcení úplná realita. Nyní vyplouvají obrazy z těchto snů. Viděla jsem Imu jako dospělého v letecké uniformě, potom jako bychom byli seděli s mnoha lidmi nekonečně dlouhý čas ve sklepním krytu, vzpomínám si i na nepřátelské vojáky, kteří nás přepadli, potom jakoby se zřítíl náš dům a ještě jiné, úplně chaotické, úplně nemožné sny. Jak strašné! Pravděpodobně tyto sny přicházely, protože noviny stále píší o druhé světové válce.

A tak jsem se snažila udělat pořádek ve svém vědomí...

Ještě dlouho sedím ve svém pokoji...

Jdu spát, můj mistr Ptahhotep měl v mé vizi pravdu, mé nervy skutečně potřebují úplný klid.

Co se dělo potom, ubíhalo tak rychle, že se to v mých vzpomínkách zdá jako sen.

Začala jsem pravdy, kterým jsem se naučila v chrámu od Ptahhotepa, sdělovat svým bližním. Stále více lidí přicházelo na moje přednášky, jako žíznící poutníci, aby hluboká tajemství zasvěcení do božského Já nabírali jako živou vodu a uhasili tak svou žízeň. Moje práce se od té doby nezměnila: stojím na začátku nekonečně dlouhé cesty, na jejímž konci stojí zářivá, ze světla utkaná postava – tvůrčí světové Já a čeká jednoho každého s otevřenou náručí. Stojím zde a ukazuji cestu ne-

spočetným ovcím, které hledají světlo a putují jedna vedle druhé pomalu stále ve směru světelné postavy, jdou...

Venku v trojrozměrném světě běžela moje karma, která vytvářela můj osud a charakter podle zákonů času a prostoru. Zůstala jsem se svými úkoly sama, bez vůdce, od něhož bych dostávala rady, jako musí zůstat sami všichni, kdo se chtějí vyvinout na samostatné, spolehlivé spolupracovníky na velkém díle. Jen někdy, když jsem došla na rozhraní ve svém životě, obdržela jsem od vyšších sil, které řídí Zemi, opět pomoc a návody. Své problémy jsem však musela řešit sama.

MLADÝ KNĚZ SE OBJEVUJE

Zase přešlo několik roků a my – můj muž a já – jsme žili v míru, v nezměněné vzájemné lásce. Pracovala jsem jako sochařka, měla jsem hodně objednávek a v mém volném čase si přicházelo stále více lidí pro duševní radu. Několikrát týdně jsem měla přednášky o sebepoznání, o učení, které jsem slyšela v Egyptě od Ptahhotepa. A když jsem si chtěla odpočínout, hrála jsem na své oblíbené křídlo.

Každý den jsem cvičila duchovní jógu a mohla jsem dosáhnout i stavu hlubokého transu, ale ta poslední uzavřená brána se mi neotevírala. V určitém stupni na cestě k úplnému uskutečnění mého „já“ stála překážka jako zeď, kterou jsem svým vědomím nemohla prolomit. Každý rok jsem žila několik měsíců zcela sama v lesním domku, abych cvičila jógu. Mladé ovocné stromy, které jsem zasadila, byly už silné, krásně vzrostlé stromy a já bez ustání cvičila, s neporušitelnou vytrvalostí, a přece hlídači prahu mi nedovolili projít tou tajnou bránou...

Zase přišel podzim a opustila jsem na jeden den les, abych oslavila s celou rodinou, příbuznými a četnými přáteli sedmdesáté narozeniny svého otce. Následujícího dne dopoledne, když jsem byla připravena vrátit se do lesa, zvonil telefon. Jedna starší přítelkyně se mne ptala, co mám na odpoledne v plánu. Odpověděla jsem, že jsem volná.

„Známý spisovatel, s nímž jsem byla v Indii u Maharišiho, přijel a bydlí u mně. Zajímá-li tě, tak odpoledne přijď, můžeš s ním mluvit,“ řekla přítelkyně.

Odpoledne jsem zazvonila u své přítelkyně. Šla jsem do salonu a spatřila jsem muže, který se stal světoznámý svými knihami (Paul Brunton). Na okamžik jsem zůstala stát překvapením: byl to ten mladý kněz (Mentuptah), který mi pomáhal tenkrát v Egyptě při posledních přípravách před velkým zasvěcením!

Mluvili jsme spolu několik slov, vzpomínala jsem, že jsem četla jeho knihy, a že cvičím duchovní jógu už dlouhý čas, ale nejvyššího cíle ještě nemohu dosáhnout... Tu přišli četní jiní návštěvníci a začal všeobecný hovor, který trval do pozdního večera. Nemohla jsem už s ním mluvit o samotě. Pak jsem šla a myslela jsem si: „Tak se nic nestalo...“ protože jsem tajně doufala, že známý „bílý jógin“ mi na mé mystické cestě pomůže kupředu.

Druhého dne zvonil telefon, moje stará přítelkyně mě opět volala. „Spisovatel chce s tebou mluvit mezi čtyřma očima,“ slyšela jsem ji v telefonu, „máš-li čas, přijď dnes odpoledne zase.“

Šla jsem tam. Spisovatel seděl v pozici lotosu na divanu, a když jsem si také sedla, zeptal se: „Co si přejete ode mne?“

„Nemám žádné přání,“ odpověděla jsem, „žiji spokojeně, v absolutním vnitřním míru.“

„Proč jste tedy ke mně přišla? Co ode mne očekáváte?“

„Chci skutečnost,“ řekla jsem.

Spisovatel zůstal chvíli tichý, pak se na mne podíval a zeptal se: „A tento absolutní vnitřní mír není skutečnost?“

„Ano, je to skutečnost, ale hledám ještě víc. Cítím se jako Mojžíš, který viděl zaslíbenou zem, ale nikdy do ní nevešel. Myslím, že všechno vidím, ale chtěla bych dovnitř. Nejsem spokojená, že vidím zvenku, co je uvnitř. Chci dovnitř.“

Usmál se: „Ano, stojíte před velkými dveřmi a vaše ruka leží už na klíče. Jste tak daleko, že je to největší ojedinelost, že někdo docela sám, bez pomoci mistra, dosáhne tohoto stupně. Vy jste pravděpodobně už jednou zažila zasvěcení v

předcházejícím životě a nyní potřebujete udělat už jen ten poslední krok branou, která vás odděluje od velkého cíle.“

Dívala jsem se na jógina. Nevzpomíná si, že byl v Egyptě knězem a tam mne znal? Nebo o tom jen nechce mluvit? Nemohla jsem to vyčíst z jeho nevyzpytatelného pohledu.

Odpověděla jsem: „To všechno vím a chci dovnitř! I kdybych musela pěstí vyrazit dveře!“

„A věříte, že já vám mohu pomoci?“ ptal se on.

„Jestliže přišel můj čas, pak ano, pak mi můžete pomoci.“

„A jestliže váš čas přišel, tak věříte, že vám mohu pomoci?“ ptal se znovu.

Odpověděla jsem: „Ano.“

Tu, jakoby tuto odpověď očekával, ukázal na židli naproti sobě a řekl: „Sedněte si sem, zavřete oči a vmyslete se zcela intenzivně do svého srdce.“

Udělala jsem, co mi řekl, zavřela jsem oči a vmyslela jsem se do svého srdce. Tu vidím zavřenýma očima, jak ze slunečního pletiva jógina se valí silný žlutý proud jasného světla, ovinuje mne jako had v kruhu, potom běží kolem jógina, pak zase kolem mne a opět kolem něho. Tak běžel tento proud kolem mne a kolem něho ve tvaru osmičky. Současně jsem cítila, že jsem ve své koncentraci došla k místu, u něhož jsem vždy zůstala stát a nemohla jsem dál. A nyní jsem cítila, že velká síla vnikla do mého vědomí, unášela mne jakoby dveřmi do nekonečné hloubky...

Zmizel jakýkoli pojem o čase a nevěděla jsem, kolik času uplynulo, když jsem uslyšela hlas bílého jógina: „Můžete zase otevřít oči...“

Když jsem oči otevřela, bylo mi teprve jasné, jak dalece jsem se vzdálila od svého tělesně-pozemského vědomí.

Mluvit jsem nechtěla, shledávala jsem, že je zbytečné něco říkat.

Potom řekl spisovatel: „Vytvořil jsem kontakt mezi vaším osobním já a Nadjá, protože jste byla k tomu dosti zralá. Od nynějška, budete-li mít nějaký dotaz, soustředte se na mne a ještě týž den budete mít odpověď.“

„Na vaši osobu, nebo na vyšší Já?“

Usmál se a neodpověděl nic. Pochopila jsem, že mluvit o osobě je zcela zbytečné.

Od onoho dne scházeli jsme se, ještě několik lidí a já, u mé přítelkyně a meditovali jsme pod vedením jógina. Po několika týdnech odcestoval. Zůstala jsem sama a navenek jsem žila jako dosud.

Uplynulo snad půl roku. Jednou jsme seděli s několika přáteli a poslouchala jsem, jak někdo mluvil o černé magii. Řekl, že černí mágové si vyberou několik žáků, které používají jako slepé nástroje, aby bez odporu prováděli jejich vůli. Tito žáci jsou posedlí černým mágem, úplně ztrácejí svou samostatnost a nakonec hynou.

Druhého dne jsem si vzpomněla na tato slova a přemýšlela jsem o nich. Vlastně jsem byla lehkomyšlná, že jsem se vydala bílému jóginovi s naprostou důvěrou. Jsem i teď přesvědčená, že on, když už to tak chceme nazývat, byl „bílý mág“, ale přesto, vydala jsem se mu, aniž jsem ho lépe znala. Byl to bílý nebo černý mág? Jak se to mohu dozvědět? Co je poznávacím znamením, že má člověk do činění s „bílým“ nebo „černým“ mágem? Tato otázka byla otevřena...

Ještě toho samého odpoledne jsme byli pozváni k jednomu spolužákovi mého muže. Přicházíme a přítel nám vypráví, že dnes listoval v jedné staré knize a našel velmi zajímavou kapitolu o rozdílu mezi bílým a černým mágem.

„Bílý mág svého žáka, chce-li mu pomoci k postupu, váže na sebe formou osmičky. Nechává tím nedotčenou nezávislost žáka, protože při tomto způsobu mistr i žák zůstávají ve středu svého kruhu a představují střed. Naproti tomu černý mág bere svému učedníku samostatnost tím, že ho bere s sebou do jednoho kruhu, takže černý mág představuje střed kruhu a žáka váže v okruhu svého kouzla, takže ten se stane jeho satelitem, jako planeta slunce.“

Naslouchala jsem jeho vyprávění otřesena. Nevěděl, neměl ani potuchy, že jsem hledala odpověď právě na tuto otázku. S nikým jsem o tom nemluvila. A přece jsem dostala odpověď ještě též den!

Vyšší Já – Bůh – vždy najde lidská ústa, chce-li nám něco říci. Pro Já není žádná překážka.

ZKOUŠKY SE OPAKUJÍ

Pak přišla velká válka.

Oba muži, kteří patřili ke mně, se oblékli do uniformy. Můj muž dostal službu v jedné z největších státních továren, které byly pod vedením vojska. Musel převzít těžkou službu velitele.

Jednoho dne jsme seděli, můj muž a já, u stolu. Tu se otevřely dveře a vstoupil náš syn – v letecké uniformě.

Měla jsem pocit, že země mizí pod mýma nohama, že se propadám do propasti. Z okruhu našich přátel všichni synové, kteří byli letci, leželi v nejkratším čase na hřbitově. Přitom, když vstoupil a spatřila jsem ho, měla jsem zvláštní dojem, jako bych svého syna už viděla v letecké uniformě. Neměla jsem ale čas o tom hloubat, kdy a kde se to mohlo přihodit, neboť jsem byla zoufalá, že se stal letcem.

A tak přišly dny, kdy jsem chodila po bytě jako náměsíčná a mluvila s Bohem. Moje moc nad dítětem skončila. *Musela jsem ji předat Bohu.* Udělala jsem to vědomě. Musela jsem uznat, že Bůh miluje mého syna lépe – lépe ho musí milovat právě proto, že je Bůh – než ho mohu milovat já, nedokonalý člověk. A počítala jsem s tím, že ať se stane cokoli, je to nejlepší, i tehdy, kdyby se to mateřskému srdci v mé lidské krátkozrakosti zdálo jako katastrofa. Musela jsem svou víru ve skutečnost Boha proměnit v čin! Mé srdce se nesmělo chvět, mé nervy musely zachovat úplný klid, protože jsem musela hledět na osud svého jediného dítěte už ne ze stanoviska lidského, ale ze stanoviska velikého celku bez času a prostoru a podle toho jednat. Ostatní matky se za své syny ve dne v noci modlily. Jak bych já mohla? Bůh se nedává lidmi přemlouvát a já věděla, že podle zákona charakteru a osudu se s mým synem stane přesně to, co je nejlepší pro vývoj jeho vědomí.

Ano, Bůh ho miluje! Lépe než já! Tato myšlenka mi dala sílu k dalšímu životu.

Během války byl život nepřetržitým čekáním na konec tohoto masového vraždění.

Přešla poslední zima před koncem války. Šla jsem do lesního domku, ale jednoho večera jsem se rozhodla, že půjdu do města, abych za každých okolností prožila těžké hodiny obléžení doma, společně se svými milými.

Telefon na stole zazvonil. Jak zvláštní! Měla jsem najednou jasný pocit, že jsem tutéž situaci už jednou prožila! Věděla jsem předem, že mi právě teď volá můj muž a doslova, co spolu budeme hovořit. Přitom jsem měla pocit, jako bych snila.

A tento pocit mne už neopustil během těžkých dnů, které následovaly, a dny se změnilly v týdny, týdny v měsíce a měsíce v roky. Vždy jsem věděla, co se stane příští okamžik, jako kdybych všechny ty strašné příhody už jednou přesně prožila. Jednoduše se všechno opakovalo – věděla jsem to! – ale nemohla jsem pochopit, kde jsem mohla prožít právě tytéž situace.

Když už jsem byla ve městě a poprvé v noci vylekána strašným vytím sirén, sešla jsem mlčky se všemi obyvateli domu do sklepa a seděla jsem tam s ledovým srdcem v očekávání, co se stane, věděla jsem, že to vše jsem už jednou prožila. A tak to bylo vždy v těch dlouhých, strašných nocích bombardování.

Ještě zřetelněji jsem prožívala toto znovuprožívání, když jednoho dne v pozdním podzimu se otevřely dveře a vstoupil můj syn. Proč jsem byla překvapena, že byl oblečen do letecké uniformy? Ano! Opatrovala jsem vzpomínku, že v Egyptě byl Ima, mladý kněz, znala jsem také všechny souvislosti, které nás poutaly. Ale moje vzpomínka z Egypta ho ukazovala ve zcela jiném kroji. Jak tedy přicházím k pocitu, že si na něho vzpomínám z mého egyptského života v této letecké uniformě? Proč mám pocit, že vše, co prožívám, není skutečnost, že všechny tyto obrazy jenom sním a že *jsem tyto sny prožila ve svém spánku při zasvěcení v pyramidě?*

Docela přesně si vzpomínám na všechny souvislosti svého života v Egyptě, ale mohla jsem se jakkoli namáhat, na

příhody svých snů ze zasvěcení jsem si už nemohla vzpomenout.

Jak zajímavé! Jestliže si na věci nevzpomínám, pak nemohu ani vědět, že to existovalo. Já však vím, že jsem při svém zasvěcení v pyramidě prožila ve vizích celý svůj budoucí osud, a že tyto vize – nebo snové obrazy – byly důvodem, abych obstála v různých zkouškách. Je pravda, že můj mistr Ptahhotep mi připomínal a varoval mne, že jestliže po zasvěcení klesnu, všechny zkoušky při zasvěcení se budou opakovat na pozemské úrovni! Ano! Mám neustále pocit, že *všechny tyto příhody se opakují!*

A jedné noci bylo vše jasné!

Když jsem musela obstát v nejtěžší zkoušce „kruté lásky“ vůči člověku, kterého jsem nade vše milovala, vůči svému synovi, klečela jsem jedné noci ve své posteli a hovořila o něm s Bohem, aby mu ukázal cestu, kterou má jít. Já šla po cestě, která v nás vede k Bohu, stále hlouběji a hlouběji do sebe, táhla jsem své vědomí do sebe, až jsem byla přenesena jinam a náhle jsem se nalézala před sedmi schody, před oněmi známými schody!

A skáču vzhůru s lehkostí, jásající a rozradostněná běžím vzhůru – cestu znám... vzpomínám si... Ó, Bože! Já si vzpomínám! Poznávám, že všechny tyto události, které jsem prožila jako skutečnost na hmotné pozemské úrovni, jsem už prožila před několika tisíci lety při svém zasvěcení v pyramidě. Tehdy byly tyto události uloženy v hloubce mé duše jako nevědomé, ještě skryté energie, ještě jako skrytá příčina. Neboť vše, co se zde na Zemi děje, je materializování toho, co je na duchovní úrovni už hotová příčina, čekající na své uskutečnění. Je-li někdo schopen uvědomit si tuto hloubku Já, kde ony energie čekají na své uskutečnění, tak prožije s příčinami současně účinek – budoucnost – jako úplnou přítomnost. A přítomnost, náš život, vše, co se s námi děje, není nic jiného, než příležitost obstát ve zkouškách zasvěcení. Příležitost uvolnit napětí a osvobodit se od tlaků, které jsme v sobě od věku ukládali svými myšlenkami, slovy i činy... napětí a tlaků, které jsou příčinami našeho osudu, naší budoucnosti. V míře, v jaké si uvědomujeme tato napětí a překonáváme je, osvobozujeme

své lidské vědomí, které je těmito silami svázáno a omezováno, protože ho poutají se zemí, a ztotožňujeme je s pravým božským jástvím, které čeká za každým osobním pocitem ega – ztotožníme se s Bohem – a to je ZASVĚCENÍ!

Po zážitku oné noci jsem věděla, že byla smazána napětí v mé duši, že ode mne musí odpadnout všechno osobní. Byla jsem se sebou hotova. Nebylo už nic, co by mne vázalo na mou „osobu“, muselo tedy všechno osobní zmizet.

Začalo to tím, že ať jsem byla kdekoli, doma nebo na ulici, provázel mne stále zvláštní pocit, že jsem „tam“ nebyla. Ne tam? Ale kde? To jsem nevěděla! Byla jsem si stále jen vědoma, že mé Já není vůbec v prostoru, není tam, kde byla moje osoba, mé tělo, ale že se jen promítá v mé osobě z bezprostorovosti.

A když hledám ty, které miluji, zaměřím reflektor svého vědomí do nitra. Neboť vše a všichni žijí ve mně! „Já“ – současné „Já“ všech živých bytostí, tedy i mé Já – nemá hranic, je tedy celý vesmír ve mně a mé Já vyplňuje celý vesmír. Vše, co je – jsem Já! Ve všem, co miluji, miluji sebe, neboť jen o tom se domníváme, že to nemilujeme, co jsme v sobě ještě nepoznali.

JÁ JEST ŽIVOT A JEDINÁ SKUTEČNOST

A KDO JE ZASVĚCEN DO JÁ, COŽ ZNAMENÁ,

ŽE SÁM SEBE DOKONALE POZNAL,

MILUJE VŠE A VŠECHNY STEJNĚ,

PROTOŽE JE S NIMI JEDNO.